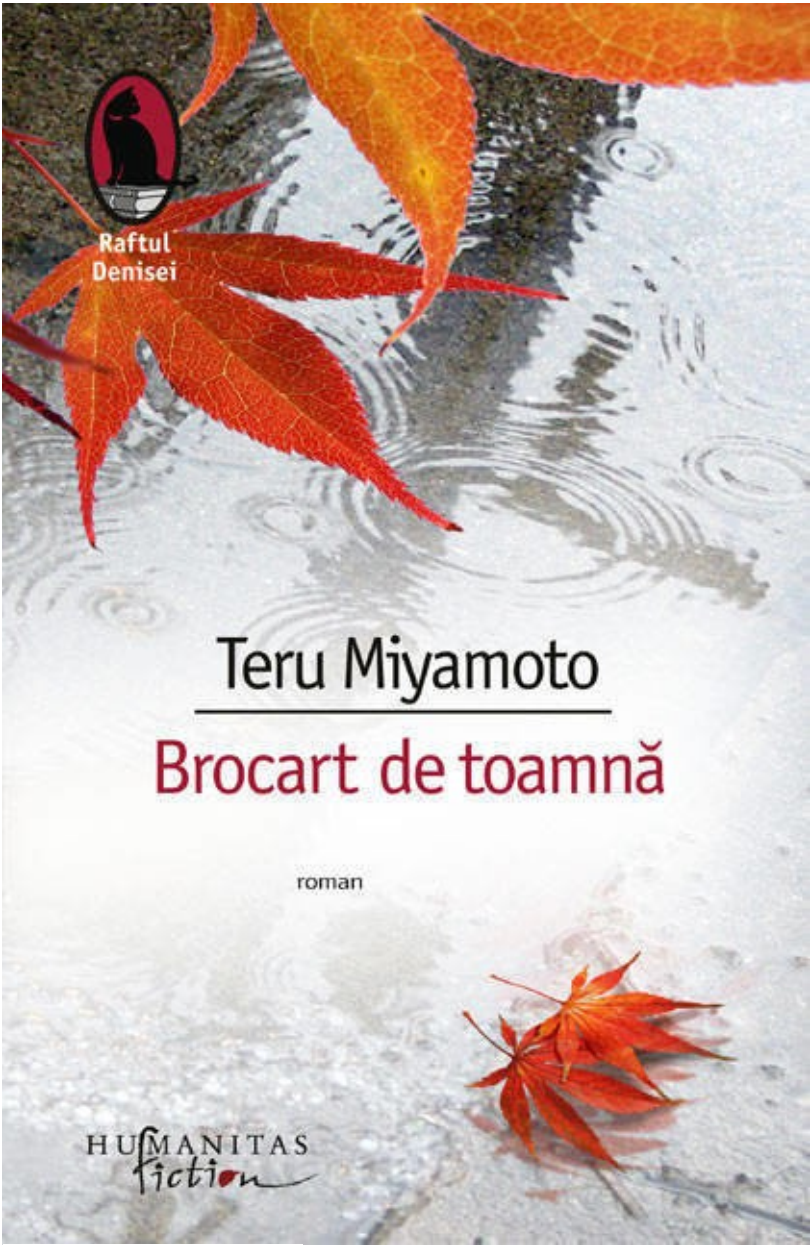

TERU MIYAMOTO

Brocart de toamnă

Traducere din japoneză şi note de
ANGELA HONDRU

Humanitas

16 ianuarie

Dragă Yasuaki.

Nu m-aş fi aşteptat să te văd pe muntele Zaō[1], în telecabina care urca de la grădina cu dălii la heleşteul Dokko. Am rămas mută de uimire şi n-am mai fost în stare să scot un sunet în cele douăzeci de minute de urcuş.

Dacă stau şi mă gândesc bine, nu ţi-am mai scris de vreo doisprezece – treisprezece ani. Am crezut că n-o să ne mai întâlnim niciodată. Când te-am zărit însă, mi-am dat seama cât de mult te-ai schimbat şi ţi-am desluşit sclipirea din priviri. De aceea, după multe frământări, m-am hotărât să aştern pe hârtie rândurile de mai jos şi să pun scrisoarea la poştă. N-ai decât să râzi de mine, dar să ştii că nu m-am schimbat deloc.

În ziua aceea, mi-a venit ideea să iau expresul Tsubasa 3 din gara Ueno, ca să-i arăt fiului meu, Kiyotaka, în vârstă de opt ani, stelele de pe muntele Zaō.

Presupun că ţi-ai dat seama că băiatul este infirm. S-a născut paralizat de la brâu în jos, iar intelectual, este cam cu doi-trei ani în urmă faţă de copiii de vârsta lui. Însă, numai el ştie de ce, se dă în vânt după stele. În nopţile senine, iese în grădina noastră de pe strada Kōroen din Nishinomiya şi rămâne cu ochii la cer ore-n şir.

Cu o seară înainte de a ne întoarce în Kōroen, după vizita de două zile la tatăl meu, care locuieşte în cartierul Aoyama din Tokyo, privirea mi-a fost atrasă de o fotografie

1 Munte vulcanic (1841 m) în prefecturile Yamagata şi Miyagi.

nocturnă făcută de pe vârful muntelui Zaō. Mi s-a tăiat pur şi simplu respiraţia la vederea cerului înstelat şi mi-a venit ideea să-i ofer fiului meu, pe care nu-l dusesem niciodată în excursii, şansa de a fi cât mai aproape de un peisaj atât de minunat.

Tata a împlinit şaptezeci de ani, dar e la fel de energic şi voios ca pe vremuri. Îşi vede mai departe de treabă la firmă, iar pentru supravegherea activităţii filialei din Tokyo îşi petrece cam jumătate din lună în acelaşi apartament luxos din Aoyama pe care-l ştii şi tu. A încărunţit mult faţă de acum zece ani şi s-a mai cocârjat, dar e într-o stare de spirit excelentă, împărţindu-şi timpul între Aoyama şi Kōroen.

În octombrie, a alunecat pe scările din faţa blocului exact când venea maşina să-l ia. A făcut o entorsă urâtă, cu hematoame uriaşe şi o fisură la maleolă. Oricum, n-a mai putut umbla o vreme. Când mi-a telefonat, m-am pierdut cu firea şi m-am urcat iute în expres. Văzându-se imobilizat la pat, a devenit foarte ţâfnos. Îl deranja până şi felul în care-l îngrijea menajera Ikuko.

Crezând c-am să stau mai mult la el, l-am luat şi pe Kiyotaka cu mine. Cum ne-a văzut chipurile, s-a liniştit, însă după două zile a început să-şi facă griji pentru locuinţa din Kōroen, aşa că ne-a expediat acasă. Nici nu ştiam ce să mai înţeleg din toanele lui. Mă şi înfuriau, dar mă şi amuzau. L-am lăsat în seama lui Ikuko şi a lui Okabe (secretarul) şi am plecat spre gara Tokyo. Acolo am văzut afişul cu muntele Zaō.

Fotografia înfăţişa o mulţime de copaci uriaşi cu crengile răsfirate, în toate nuanţele toamnei. Până atunci, eu nu-mi reprezentasem muntele Zaō decât troienit, cu pomi împodobiţi cu ţurţuri groşi. Am rămas nemişcată în toiul forfotei din jurul meu, încercând să-mi închipui cum pot arăta asemenea copaci – adevărate coloane de gheaţă – în briza toamnei, sub cerul înstelat.

Am simţit nevoia imperioasă de a-i arăta fiului meu

acea minunăţie de peisaj. Când i-am mărturisit intenţia, ochişorii i-au sclipit şi m-a implorat să-l duc acolo. Astfel a început ceea ce aş numi aventura mamei şi a copilului. Am luat-o spre agenţia de turism din incinta gării, am cumpărat bilete până la Sendai, am rezervat o cameră la un han din staţiunea balneară de pe muntele Zaō, ba chiar am încercat să procur şi biletele de avion de la Sendai la Ōsaka. N-am reuşit, aşa că am hotărât să mai rămânem o zi în staţiune sau la Sendai. Am optat pentru hanul de pe muntele Zaō, unde am poposit două nopţi. Dacă am fi rămas doar o noapte acolo, nu ne-am fi întâlnit. Ciudată-i soarta!

În Yamagata a fost înnorat. În taxiul care ne ducea de la gară spre staţiunea de pe munte, am privit cerul cu tristeţe. Mi-am dat seama că mă aflam în partea de nord-est a ţării pentru a doua oară în viaţa mea. Ţii minte? Prima dată, în luna de miere, am plecat împreună dinspre lacul Tazawa aflat în prefectura Akita ca să vedem lacul Towada.

Am ajuns cu Kiyotaka la han. Mirosul puternic de sulf era destul de neplăcut. Apa fierbinte a izvorului termal curgea prin canalele care mărgineau strada. Cerul era foarte înnorat, fără urmă de lună sau stele, însă aerul de munte m-a înviorat. Îl duceam pe fiul meu într-o excursie mai lungă pentru prima oară în viaţa lui şi ne simţeam amândoi excelent.

Când ne-am trezit dimineaţa, se înseninase. Kiyotaka nu voia să irosim nicio clipă. După ce am mâncat micul dejun, am luat-o, cu el în cârje, spre telecabina din grădina cu dălii. Mă trec şi-acum fiorii când mă gândesc la coincidenţă! Cum a fost posibil ca din atâtea telecabine care urcă pe Zaō să ne nimerim exact în aceeaşi?!

Stătea lume multă la coadă, dar după două sau trei minute am reuşit să urcăm. Însoţitorul de cabină a deschis uşa, l-a ajutat mai întâi pe Kiyotaka, apoi am intrat şi eu. L-am auzit spunând că mai încape o persoană.

Un bărbat într-un pardesiu maro-deschis s-a aşezat chiar în faţa noastră. Uşa s-a închis şi, în momentul în care telecabina s-a smucit de pe loc, mi-am dat seama că eşti tu. Nici nu-ţi poţi închipui cât am fost de uimită. Tu nu m-ai zărit pentru că admirai peisajul, cu bărbia afundată în gulerul ridicat al pardesiului. Te-am privit fără să clipesc. Deşi am luat telecabina ca să văd minunatele frunze ruginii, nici n-am întors capul spre ele. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la bărbatul din faţa mea. M-am tot întrebat dacă nu cumva mă înşel, dacă eşti într-adevăr Yasuaki Arima, fostul meu soţ. Şi, dacă eşti tu, de ce urci cu telecabina pe muntele Zaō? Mă tot minunam…

Am fost teribil de surprinsă şi de felul cum te-ai schimbat. Nu mai semănai cu cel pe care mi-l aminteam. Zece ani… Aveam douăzeci şi cinci pe-atunci, iar acum am treizeci şi cinci, aşa că tu trebuie să ai treizeci şi şapte. Am ajuns amândoi la vârsta la care trecerea timpului îşi spune cuvântul. Numai că la tine transformarea e frapantă, de unde am tras concluzia că ai avut parte de greutăţi.

Te rog să nu te superi pe mine. Nici eu nu ştiu de ce m-am apucat să-ţi scriu. Poate doar ca să-mi aştern sentimentele pe hârtie. Nu cred c-o să mai am vreodată o asemenea pornire. De fapt, nici nu sunt foarte hotărâtă să pun scrisoarea la poştă.

La un moment dat mi-ai aruncat o privire, dar te-ai întors îndată la peisajul de-afară. Te uitai pe fereastră. Apoi te-ai răsucit din nou spre mine, uimit la culme. Parcă ne priveam de-o veşnicie. Aş fi vrut să spun ceva, dar nu puteam rosti niciun cuvânt. În cele din urmă am bălmăjit:

— Nu ne-am văzut de multă vreme…

— Chiar că da.

Apoi l-ai măsurat din cap până-n picioare pe Kiyotaka şi ai întrebat indiferent:

— E băiatul tău?

Mi-am adunat tot curajul şi am încuviinţat cu voce tremurătoare.

Priveam şirurile de copaci cu frunze ruginii care se perindau cu nepăsare de-o parte şi de alta a telecabinei. De câte ori nu mi s-a pus aceeaşi întrebare?! Unii doar ca să se afle în treabă, alţii chiar mă compătimeau. Răspundeam întotdeauna cu capul sus, dar când m-ai întrebat tu am simţit o jenă pe care n-o cunoscusem în viaţa mea. De-aceea am încuviinţat fără vlagă, bâlbâindu-mă.

Telecabina a urcat încet spre popasul de lângă heleşteul Dokko. În zare a început să se distingă lanţul Asahi, iar într-un fald al muntelui de sub noi se desluşeau, ca nişte puncte luminoase, acoperişurile clădirilor din staţiune. Silueta hotelului izolat cu acoperiş roşu, de pe coasta muntelui, apărea şi dispărea printre copaci. Nu ştiu de ce, însă m-a dus cu gândul la un sul pictat din perioada Kamakura[2], înfăţişând flăcările iadului. Trăiesc aceeaşi senzaţie şi acum. Oare de ce? Poate pentru că eram într-o stare de spirit aparte. Mă simţeam tot mai agitată pe măsură ce telecabina se legăna înspre înălţimi. Ar fi trebuit să-ţi pot spune tot felul de lucruri în cele douăzeci de minute de urcuş, dar am stat împietrită, dorindu-mi să ajung mai repede la destinaţie şi să cobor.

M-am simţit la fel ca acum zece ani. Ar fi fost grozav să fi vorbit deschis despre divorţ, însă n-am făcut-o. Atunci, am refuzat cu încăpăţânare să te rog să-mi explici, iar tu n-ai luat iniţiativa. Ai tăcut mâlc şi n-ai încercat deloc să te scuzi. Aveam doar douăzeci şi cinci de ani, amabilitatea şi răbdarea nu-mi stăteau în fire. Tu aveai douăzeci şi şapte, dar te-ai dus în jos fără şansa de a-ţi recăpăta prestigiul pierdut.

Când copacii de afară s-au îndesit, oprind lumina soarelui şi întunecând telecabina, te-ai uitat ţintă la mine şi ai spus indiferent:

— Am ajuns.

În clipa aceea ţi-am zărit cicatricea de pe partea

---

2 1185-1333.

dreaptă a gâtului.

„A, de la aventura aceea”, mi-am zis în sinea mea şi am întors iute privirea. Am coborât la popasul murdar şi cenuşiu. Pe cărarea şerpuitoare din apropierea heleşteului Dokko ţi-ai luat brusc la revedere şi te-ai îndepărtat cu paşi grăbiţi.

Încerc să fiu cât se poate de sinceră în scrisoare. După ce ai dispărut, am rămas ţintuită locului. Trăiam cu impresia că n-aveam să ne mai întâlnim şi făceam eforturi disperate să-mi înving lacrimile. Oare de ce mă copleşeau asemenea senzaţii? Brusc, am simţit nevoia să fug după tine. Voiam să te întreb o mulţime de lucruri: cum o duci… ce-ai mai făcut în cei zece ani de când ne-am despărţit… Doream cu disperare să aflu câte ceva. Dacă n-ar fi fost Kiyotaka, aş fi alergat după tine.

Am pornit-o uşor-uşor spre heleşteu, în pasul lui Kiyotaka. Frunzele de cosmos[3] pălite se legănau în bătaia vântului rece. Kiyotaka a parcurs în jumătate de oră distanţa care i-ar fi luat doar zece minute unui copil normal. Oricum, faţă de cum era înainte, se descurcă binişor, mai ales că a început să-şi exprime dorinţele de doi ani încoace. Nu demult, urmărindu-i perseverenţa, profesoara de la şcoala specială a afirmat că o să ajungă într-o bună zi să se descurce singur şi chiar să lucreze.

Ne-am plimbat puţin pe aleea de lângă heleşteu. Soarele îşi strecura razele printre copaci. Am luat apoi telecabina spre vârful muntelui. M-am uitat atentă pe unde am trecut în speranţa să te mai zăresc măcar o clipă, însă nu erai pe nicăieri. Din vârf am coborât într-un crâng de stejari până la o stâncă ce ieşea din munte. L-am aşezat pe Kiyotaka şi am privit îndelung peisajul. Pe cer nu se zărea nicio scamă de nor. Un vultur dădea liniştit târcoale. În zare se întindea, învăluit în ceaţă liliachie, lanţul muntos care mărgineşte Marea Japoniei. I-am explicat fiului meu că e vorba de munţii Asahi şi că vârful din dreapta se

3 Plantă perenă de origine mexicană. Atinge înălţimea de 1,5 m.

numeşte Chokai. Urmăream cu privirea telecabina care cobora panta muntelui Zaō, sperând să te văd în trecere.

Când auzeam paşi pe cărare, mă întorceam brusc, nădăjduind acelaşi lucru. Kiyotaka râdea fericit, cu ochii la vultur şi la telecabina ce devenise un punct mişcător spre abis. L-a amuzat teribil şi dâra groasă de fum care se ridica de undeva de sub noi. Am încercat să-i ţin isonul, prefăcându-mă veselă, însă imaginea chipului revăzut după zece ani nu mă părăsea deloc. Mă obseda gândul că te-ai schimbat atât de mult şi mă întrebam ce cauţi pe muntele Zaō.

După vreo două ore de stat pe stâncă, am hotărât să ne întoarcem la han cu telecabina. De data asta n-am fost decât noi doi. Nu-mi puteam dezlipi ochii de pe splendidele frunze ruginii. Şi nu doar ele îmi atrăgeau atenţia. Pe lângă noi zburau pete de roşu amestecate cu verdele intens al plantelor perene, cu maroniul unor copaci şi cu galbenul frunzelor de ginkgo. Toate culorile scoteau şi mai bine în evidenţă roşiaticul, lăsând impresia unei vâlvătăi în mii de nuanţe, ce părea să ţâşnească din orificii nesfârşite. Am privit, tăcută şi fermecată, vegetaţia deasă a pădurii.

La un moment dat, parcă m-ar fi speriat ceva. În minte mi se învălmăşeau tot felul de gânduri. Dac-ar fi să exprim în cuvinte ce-am simţit la fiecare pată de culoare ce-mi trecea prin faţa ochilor, mi-ar trebui ore-n şir. Să nu cumva să crezi că exagerez şi te rog să nu râzi de mine, dar am visat cu ochii deschişi. Frumuseţea frunzelor de toamnă m-a fermecat şi totodată am intuit în ea ceva ameninţător, ca o lamă rece de cuţit. Pesemne că întâlnirea noastră neaşteptată a redeşteptat-o pe copila visătoare din mine.

În seara aceea, după ce-am intrat cu Kiyotaka în uriaşa cadă de piatră a hanului şi am făcut o baie bună în apa sulfuroasă, am pornit spre grădina cu dălii ca să privim stelele. Am luat-o pe scurtătura despre care ne spusese unul dintre angajaţi. Ne aflam doar noi doi pe

poteca şerpuitoare. Eu luasem o lanternă ca să vedem pe unde păşim. Era prima oară când Kiyotaka parcurgea o distanţă atât de mare. Îl dureau subsuorile de la cârje şi se tot oprea să se vaite, dar îl încurajam neînduplecată să ne continuăm drumul. Pornea mai departe, cu ochii aţintiţi la cercul luminos lăsat de lanternă.

Am ajuns în grădină rupţi de oboseală. Când ne-am oprit, am ridicat privirile spre cer. Miriadele de stele sclipitoare păreau atât de aproape, încât aveam senzaţia că le putem atinge cu mâna. Am rămas fără grai. Atâta frumuseţe e greu de imaginat.

Grădina cu dălii se situa pe o pantă lină. Nu i se vedea decât conturul vag şi se distingea un parfum uşor. Florile colorate păreau tăinuite în bezna nopţii. Se auzea doar vântul. Întunericul de nepătruns învăluia munţii din zare, punctul de plecare al telecabinei şi stâlpii care susţineau cablurile, iar deasupra lor se întindea, strălucitoare, Calea Lactee.

Ne-am trezit în mijlocul grădinii, cu privirile îndreptate spre cer. Am tot urcat panta până am ajuns la cele două băncuţe din vârf. Bătea un vânt rece, aşa că ne-am pus pe noi hanoracele cumpărate dintr-o dugheană de lângă gară şi ne-am aşezat. Încremenisem de atâta frumuseţe şi strălucire. Dar câtă singurătate se desluşea în puzderia de stele! Şi câtă spaimă purta cu sine acea întindere nemărginită!

Oare de ce m-a îndurerat atât de mult reîntâlnirea cu tine? Nu-mi puteam înfrânge sentimentul ciudat de mâhnire. Priveam stelele şi-mi ziceam: „Tristeţe… tristeţe copleşitoare”. Pe măsură ce mă apăsa tot mai mult senzaţia aceea, mi s-a derulat prin faţa ochilor evenimentul din urmă cu zece ani, ca şi când l-ar fi proiectat cineva pe un ecran.

Mă cam întind cu scrisoarea asta, dar am de gând s-o termin chiar dacă te plictiseşti şi nu o vei citi până la capăt. Cel puţin, vreau să-mi aştern pe hârtie toate

gândurile de-atunci… şi concluziile mele… când s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat şi când am suferit mai mult decât oricine altcineva. Sper că înţelegi atâta lucru. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc deschis înainte de a te părăsi… acum zece ani. Nu ştiu de ce n-am făcut-o. Deşi faptele aparţin acum trecutului îndepărtat, am de gând să le readuc la lumină, în scris.

Telefonul a sunat la cinci dimineaţa şi m-a trezit menajera noastră, Ikuko, avertizându-mă că soţul meu are probleme. Vocea îi tremura şi am intuit îndată că s-a întâmplat ceva grav. Mi-am tras o jachetă peste pijama şi am coborât scările în fugă. La celălalt capăt al firului s-a auzit o voce groasă, calmă.

— Poliţia la telefon! În ce relaţii sunteţi cu Yasuaki Arima?

— Sunt soţia lui.

Vocea îmi tremura de frig şi de emoţie. Făceam eforturi disperate să mă stăpânesc. După câteva momente de tăcere mi s-a spus pe un ton impasibil că soţul meu a încercat să se sinucidă împreună cu o femeie, într-un han din Arashiyama. Femeia a murit, dar el are şanse de supravieţuire, deşi se află în stare critică.

Te-au dus la un spital, unde ţi-au acordat îngrijiri şi te-au pus sub supraveghere. Persoana de la telefon mi-a dat adresa spitalului şi mi-a cerut să ajung acolo cât se poate de repede.

Nu-mi venea să cred. I-am şi spus că, după câte ştiam, trebuia să înnoptezi la un han din apropierea templului Yasaka din Kyōto şi nu la Arashiyama, aflat la o distanţă considerabilă de fosta capitală. Mi-a cerut să-i spun numele hanului şi să-i ofer amănunte legate de costumul pe care-l purtai când ai plecat de-acasă: culoarea, modelul cravatei şi alte amănunte. Individul a confirmat că e vorba de tine şi mi-a mai cerut o dată să mă prezint urgent la spital, închizând brusc telefonul.

Am dat fuga la tata, panicată. Tocmai se sculase. I-am

spus ce s-a întâmplat. În primele clipe s-a gândit la o farsă. Dar cine să se ţină de glume dimineaţa devreme, în toiul iernii?!

În timp ce Ikuko îmi chema taxiul, a sunat soneria. La interfon s-a auzit vocea unui poliţist local. Cei de la Kyōto luaseră legătura cu secţia de care aparţineam, ca să se asigure că am priceput mesajul şi că pornesc iute spre spital. Aşadar, era adevărat. M-am agăţat de tata şi l-am rugat să vină cu mine.

— Chiar e vorba de o dublă sinucidere?

— Am înţeles că femeia care a fost cu el a murit.

Ne-am urcat în taxi şi am luat-o pe autostrada Meishin spre Kyōto. Nu putea fi doar un accident, iar eu nu concepeam dubla sinucidere. Să fi fost tu în stare de aşa ceva? Cu altă femeie? Trecuseră numai doi ani de la căsătorie şi ne iubiserăm mult şi înainte. Începusem chiar să cochetăm cu ideea unui copil. Tot nu-mi venea să cred. Îmi închipuiam că ţi-ai petrecut seara cu nişte clienţi în cartierul Gion şi că apoi te-ai dus la hanul de lângă templul Yasaka, unde trăgeai de obicei.

Şi totuşi, când am ajuns la spitalul din Arashiyama şi l-am văzut pe bărbatul adus din sala de operaţie în rezervă, mi-am dat seama că eşti tu şi nu altcineva. Nici n-am cuvinte să-ţi descriu şocul. Am fost atât de zdruncinată, încât nici nu m-am putut apropia de patul tău, deşi am înţeles că eşti în stare critică. Îţi făceau transfuzii. Înainte de a intra în rezervă, poliţistul care ne-a aşteptat ne-a spus că rănile adânci au fost provocate de un cuţit de curăţat fructe, care ţi-a străpuns gâtul şi pieptul la câţiva milimetri de carotidă. A trecut destulă vreme până te-au găsit în starea aceea jalnică şi ai pierdut mult sânge. Fusese atins un plămân şi la spital ai ajuns cu tensiune foarte mică şi cu puls aproape zero. Poliţistul a afirmat că starea ta mai rămânea critică încă nişte ore bune.

A apărut apoi un doctor care ne-a explicat amănunţit cum stau lucrurile, mărturisind cinstit că nu se putea

pronunţa asupra şanselor tale de supravieţuire. Numele femeii în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, recepţioneră la barul Arles din Gion, era Yukako Seo. Rana de la gât, făcută cu acelaşi cuţit, îi fusese fatală.

Poliţiştii mi-au pus o grămadă de întrebări, însă nu-mi amintesc ce am răspuns. Nici nu ştiam ce să le spun despre Yukako. Tata i-a telefonat îndată secretarului, Okabe, şi i-a cerut să-i aducă repede maşina la Arashiyama. I-a dat adresa spitalului şi a închis. Apoi s-a uitat la mine, cu ţigara neaprinsă în colţul gurii, înainte de a privi peisajul de-afară. Îmi amintesc foarte clar chipul lui din momentele acelea. Nici eu nu ştiu de ce. La fel de limpede îmi e în memorie şi cerul văzut prin fereastra spitalului. Tata avea aceeaşi expresie ca la moartea mamei, când eu abia împlinisem şaptesprezece ani. A rămas cu ţigara în gură, privind în gol.

Nu-l clintise nimic niciodată şi nu era omul căruia să i se citească sentimentele pe chip. Când doctorul i-a anunţat sfârşitul iminent al mamei, s-a aşezat pe marginea patului ei, şi-a scos o ţigară din buzunarul hainei şi a băgat-o în gură, cu privirea în gol. Dacă stau şi mă gândesc, gestul a fost neaşteptat şi nu tocmai la locul lui. Când am ajuns la tine, tata avea aceeaşi expresie şi aceleaşi gesturi. Privea, de la fereastra coridorului cel lung, ivirea zorilor în toiul iernii. M-au trecut fiorii la gândul că prevesteau ceva îngrozitor. Am găsit nişte chibrituri în geantă şi i-am aprins ţigara, cu mâinile tremurânde, amorţite parcă de frig. Tata mi-a privit mâinile şi a zis laconic:

— Puţin îţi pasă dacă moare, nu-i aşa?

Nu m-am simţit suficient de stăpână pe mine ca să-i răspund la întrebare. De ce naiba? Dacă ar fi fost un accident, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar cum să încerce soţul meu să se sinucidă împreună cu recepţionera unui club de noapte?!

Ai trecut prin două momente critice până ţi-ai

revenit, după două zile. Până şi doctorii au fost uimiţi de voinţa ta de a trăi. A fost un miracol. În cele din urmă, am auzit din gura ta ce s-a întâmplat. Deşi părea dublă sinucidere, nu fusese aşa. Yukako Seo, care-şi plănuise propria sinucidere, te-a înjunghiat în gât şi-n piept în timp ce dormeai şi apoi şi-a spintecat gâtul. Ţie nu ţi-a fost clar mobilul crimei şi ai lăsat să se-nţeleagă că nu mai ai nimic de adăugat. În timpul interogatoriilor de la spital, ţi-ai tot susţinut nevinovăţia. Deşi la început ai fost bănuit, după analiza rănilor s-a constatat că eşti nevinovat. Aşadar, n-ai avut de gând să te sinucizi din dragoste împreună cu Yukako Seo, ci ai fost victima unei tentative de asasinat. Norocul tău că n-ai murit! Incidentul a fost clasat destul de repede, însă eu nu mi-am mai găsit liniştea. În ziare a apărut oricum ştirea unei duble sinucideri din dragoste, în care a fost implicat şeful unui departament dintr-o firmă de construcţii, bărbat însurat. Aventura ta amoroasă era pe buzele tuturor şi s-a făcut mare vâlvă. Pentru tata, care te considera succesorul lui, a fost un adevărat soc.

Îţi aminteşti când doctorul a spus că-ţi va da drumul din spital în aproximativ zece zile? Era călduţ şi senin afară. Venisem la tine cu un schimb de haine şi cu o cutie de struguri tămâioşi, cumpăraţi de la magazinul universal din staţia Kawaramachi. Ca de obicei, de la intrarea în spital şi până la rezerva ta m-au cuprins spaima şi o stare de agitaţie greu de descris. Hotărâsem să nu te întreb nimic în legătură cu cele întâmplate cel puţin până nu te restabileai, însă, ca de fiecare dată, a pus stăpânire pe mine dorinţa de a da frâu liber sentimentelor de furie şi gelozie. Când am intrat, erai îmbrăcat în pijama şi te uitai pe fereastră. M-ai văzut, dar n-ai scos o vorbă. Mă întrebam cum aveai să-mi explici cele întâmplate. Rănile ţi se vindecaseră şi sosise momentul mărturisirilor. Vremea era frumoasă; în rezervă, cald şi plăcut, o atmosferă tocmai bună pentru a discuta calm. În timp ce-ţi puneam hainele în lada de sub pat, am deschis gura cu gândul de a

spune cu indiferenţă, gata să te iert: „Ei bine, te ascult!” Numai că din gura mea au ieşit cu totul alte cuvinte, departe de a fi blânde:

— Aventura ta a costat cam mult!

Nu m-am mai putut abţine. La urma urmei, eram tânără şi n-aveam cum să reacţionez altfel.

— Ai fost la un pas de moarte. E un miracol că ai scăpat.

Priveai mai departe pe fereastră, fără să scoţi o vorbă. Acum, când îmi amintesc scena, trăiesc cu impresia că te-am lovit pe la spate. Incidentul fusese publicat de toate ziarele, subalternii tatii nu vorbeau decât despre el, toată lumea râdea de tine. Chiar şi menajera noastră, Ikuko, trebuia să umble cu capul plecat pe străzile din apropierea casei. Până la urmă, mi-am pierdut cumpătul şi am ţipat la tine, printre suspine. Tăcerea ta m-a înfuriat şi mai tare.

— Nu mai pot să rămân cu tine!

Nu-mi venea să cred că rosteam asemenea cuvinte. Poate pentru că mi-am dat seama că va trebui să ne despărţim. Nu ştiu ce să zic… Asemenea gânduri nu-mi trecuseră nicio clipă prin minte. Tot timpul trăisem cu speranţa că vei ieşi cu bine din toată afacerea aia urâtă… Nu-mi dorisem decât să te văd trăind. Cred că în momentul acela am fost prea nervoasă ca să mă gândesc la altceva.

Pe când mă uitam la spatele tău, am simţit un sloi de gheaţă străpungându-mi inima. De ce să ne despărţim? De ce-a trebuit să se întâmple un lucru atât de oribil? De ce să se ducă de râpă o căsnicie fericită ca a noastră? De ce am ajuns într-o situaţie fără ieşire?

Continuai să taci. N-ai scos nici măcar o vorbă. Atitudinea ta a pus şi mai multe paie pe foc.

— Aşadar, n-ai de gând să spui nimic?

Razele soarelui de după-amiază cădeau exact pe cicatricea lividă, iar chipul tău arăta ca o mască de teatru No luminată de o torţă uriaşă. Te-ai întors spre mine,

zâmbind uşor. Nici acum nu-ţi pot uita cuvintele neruşinate şi aroganţa cu care m-ai privit.

— Prin urmare, dacă-mi cer scuze, mă ierţi?

Ai fi putut găsi şi tu altceva de zis. Nici nu-mi vine să cred că ne simţeam atât de stânjeniţi. Aflând că vei fi externat în zece zile, am plecat fără să mă aşez măcar. Pe când ieşeam pe aleea asfaltată, am văzut sosind maşina tatii. Şi-a scos capul pe fereastră şi m-a privit cu mirare. I se citea pe chip stânjeneala. Mi-a fost limpede că n-ar fi dorit să dăm nas în nas, atâta vreme cât el venise la spital fără să-mi spună. Mi-am dat seama că ar fi vrut să-ţi vorbească între patru ochi, însă prezenţa mea îi dăduse planurile peste cap. M-a poftit în maşină. I-a spus şoferului Kosakai să oprească la o cafenea şi s-a afundat în banchetă. Arăta foarte obosit şi nervos. Tot deschidea şi închidea capacul brichetei.

— Ştii cu ce-aş asemui situaţia în care ne aflăm? La cursele de cai se spune că picioarele din faţă s-au rupt în două. Dacă vrei să fiu şi mai limpede, un vas de sticlă făcut ţăndări.

La început nu am înţeles că, de fapt, nu se referea la relaţia dintre noi doi ca parteneri de viaţă, ci la poziţia ta în firmă. Când m-am dumirit ce a vrut să spună, mi-am dat seama cât de gravă e situaţia. Ca antreprenor, tata te privea mai degrabă ca pe un succesor decât ca pe soţul meu.

Ştiai foarte bine că, neavând un moştenitor, îşi pusese toate speranţele în tine. Trăsese sforile în aşa fel încât să fii succesorul lui la firma de construcţii Hoshijima, cu toate beţele-n roate care i s-au pus. Vicepreşedintele Koike şi aliaţii săi, Moriuchi şi Tazaki, nu fuseseră deloc încântaţi când te-a adus la firmă. Tata îşi făcuse atunci socoteala că mai putea rămâne la conducere vreo cincisprezece ani, când ginerele său urma să împlinească patruzeci şi doi. Îi luase o viaţă de om să pună afacerea pe picioare ca lumea, dar, pe măsură ce lua avânt, îi era tot

mai greu să ţină frâiele în mână. Numindu-l pe fratele mai mic director executiv, pe vărul lui, director tehnic, iar pe nepot, în rector cu vânzările, reuşise o bună bucată de vreme să o păstreze în familie, însă cred că ţi-ai dat şi tu seama cum au început să se schimbe lucrurile după apariţia vicepreşedintelui Shigezo Koike. Cred că nu mai e cazul să-ţi spun că erai singura lui rază de speranţă.

Dacă ai şti cu câtă precauţie îşi acceptase ginerele – soţul singurei lui fiice! Şi eu am aflat asta după ce ne-am despărţit. Auzise că voiam neapărat să mă mărit cu un tânăr pe nume Yasuaki Arima. Noi doi eram prieteni încă din facultate şi ţineam să rămânem împreună. Nu era însă un motiv suficient de puternic ca tata să-şi dea binecuvântarea. A apelat la o agenţie de detectivi ca să afle absolut totul despre tine. Şi nu numai atât. A mai pus două agenţii pe urmele tale.

Îţi pierduseşi părinţii de mic şi te crescuse un unchi. Asta era problema cea mai mare. Nu l-am întrebat niciodată ce i-au spus detectivii, dar se pare că n-au fost aspecte care să-l deranjeze. Când v-aţi cunoscut, el ştia deja totul despre tine, până în cele mai mici amănunte. Părerea lui am aflat-o de la alţii: „Yasuaki Arima este fermecător. Asta e în avantajul lui. Însă încă nu-mi dau seama dacă are talent ca om de afaceri. Acceptându-l în primul rând nu ca soţ al fiicei mele, ci ca succesor în afaceri, trebuie să mai chibzuiesc. Nu pot lua decizii pripite”.

L-am auzit cu urechile mele spunându-i cuiva că îi e teribil de greu să se hotărască. Nu-i stătea în fire, de obicei lua decizii cu o viteză uimitoare şi chiar într-o manieră autoritară. Cu alte cuvinte, şi-a dat consimţământul să ne căsătorim în ideea că, după moartea lui, firma de construcţii Hoshijima avea să treacă în mâinile tânărului Yasuaki Arima, chiar dacă era doar rudă prin alianţă.

La cafenea, tata mi-a spus, în timp ce fuma:

— Bărbaţii mai calcă pe de lături, dar aşa ceva e inadmisibil.

A oftat adânc, m-a privit şi a mormăit iar ceva legat de picioarele rupte ale cailor şi de vasul de sticlă făcut ţăndări, de parcă ar fi vrut să-mi atragă atenţia că relaţia dintre noi doi nu mai avea nicio şansă.

În noaptea aceea a sunat la poartă un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Tata plecase în deplasare la Tokyo şi eram acasă doar cu Ikuko. Am vorbit cu el la interfon şi am înţeles că e tatăl lui Yukako Seo. Am schimbat priviri îngrijorate cu Ikuko şi nu ne hotărâm dacă să-i deschidem sau nu, mai cu seamă că bănuiam cam ce vânt îl aduce.

Până la urmă l-am poftit în sufragerie. Bătrânul (de fapt, nici nu ştiu dacă era chiar atât de bătrân, însă aşa arăta din pricina staturii mici şi a părului cărunt) a făcut câteva plecăciuni politicoase. Faţa îndurerată îi era brăzdată de riduri adânci. Ţinea capul plecat, neştiind cum să se scuze pentru cele întâmplate. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să-l consolez. Mi-am exprimat cât am putut de simplu regretul pentru pierderea fiicei sale. Am crezut că venise să ne certăm şi eram îngrijorată, dar nici vorbă de aşa ceva. Văzându-l sincer şi amărât, m-am liniştit. Părea că nu poate trece cu uşurinţă peste scandalul provocat de fiica lui şi că intenţionează să-şi ceară scuze înainte de a se întoarce la Maizuru.

Venise la Kyōto pentru slujba comemorativă de patruzeci şi nouă de zile de la moartea lui Yukako. S-a aşezat pe canapea şi, după ce a clipit din ochi de câteva ori, a zis:

— Habar n-am avut că relaţia fiicei mele cu domnul Arima ajunsese atât de departe.

Mi s-a părut ceva ciudat în tonul lui şi l-am întrebat:

— L-aţi cunoscut pe soţul meu înainte de tragicul accident?

Am înmărmurit când l-am auzit:

— A fost coleg de gimnaziu cu fiica mea… un

semestru.

Se pare că-şi amintise amănuntul respectiv cu puţină vreme în urmă, pentru că la interogatoriul poliţiştilor nu-l pomenise. Pesemne că vă cunoscuserăţi în cele patru luni cât ai stat la nişte rude din Maizuru, după ce ţi-ai pierdut mama şi apoi tatăl. V-aţi întâlnit la şcoală. Chiar te-ai dus o dată în vizită la familia ei, care avea o tutungerie. Bătrânul a afirmat că v-aţi mai scris şi după ce te-ai mutat la Ōsaka. După terminarea liceului, Yukako s-a angajat la un magazin universal din Kyōto.

— Nu m-am gândit nicio clipă că-i trece prin cap să se sinucidă. N-a lăsat niciun bileţel din care să reiasă aşa ceva. Îmi pare sincer rău că v-a stricat căsnicia şi că soţul dumneavoastră a fost la un pas de moarte. Nici nu ştiu cum aş putea să repar vreodată greşeala…

A făcut plecăciuni atât de adânci, de ziceai că atinge duşumeaua cu capul. Era tare stânjenit.

A plecat, gârbovit, fără să se atingă de ceaiul cu care-l servisem. Eu am rămas pe canapea multă vreme, copleşită de tristeţea nemărginită a bătrânului. Aşadar, între voi doi n-a fost doar o simplă relaţie fizică, ci dragoste adevărată. Ideea mă obseda tot mai mult şi am ajuns să nu mai am nicio îndoială. Ceea ce am socotit multă vreme ca fiind o simplă aventură s-a dovedit a fi dragoste adevărată şi tainică… la care nimeni nu avea acces. Am simţit cum mă sfâşie gelozia. Prin faţa ochilor mi-au trecut două imagini: cai de curse cu picioarele din faţă rupte şi vase de sticlă făcute ţăndări. Cum stăteam cufundată în gânduri, mi-am dat brusc seama de adevărul cuprins de vorbele tatălui meu. Incidentul se dovedea a fi o tragedie iremediabilă. Noi doi trebuia neapărat să stăm de vorbă calmi. Mi-a trecut prin minte cuvântul „divorţ”. Simţeam că dragostea pe care ţi-o purtam se topeşte şi se transformă într-o ură greu de imaginat.

M-am gândit la cei cinci ani în care am fost împreună înainte de căsătorie (aveam douăzeci şi trei pe-atunci) şi la

cei doi ani şi trei luni pe care i-am petrecut ca soţi. Mi-am dat seama că relaţia ta cu Yukako a fost mai lungă. De ce nu mi-ai mărturisit mie sau poliţiei că ai cunoscut-o încă din şcoala gimnazială? Ce-ai avut de ascuns? Un al şaselea simţ îmi spunea că vă legase o dragoste puternică şi că eu nici nu contam în viaţa ta. Parcă o vedeam pe Yukako – femeia deja moartă, pe care eu n-am cunoscut-o – stând în faţa mea şi tu alături, cu privirea aceea de gheaţă îndreptată spre mine, ca atunci când te preocupă ceva în mod deosebit. Îmi place să dau frâu liber imaginaţiei. N-ai decât să râzi până nu mai poţi de ceea ce ţi-am scris, puţin îmi pasă. Sunt convinsă că intuiţia nu m-a înşelat… De-atunci, n-am mai putut să-mi scot din minte imaginea ta şi a lui Yukako, doi îndrăgostiţi pe care doar moartea îi putea despărţi.

Cu o zi înainte de a ţi se da drumul din spital, tu ai fost cel care ai propus divorţul.

— Nu mă pot întoarce nici la casa din Kōroen, nici la firma de construcţii. Nu sunt chiar atât de neruşinat.

Ai plecat capul şi, pentru prima oară în viaţa mea, te-am auzit scuzându-te. O scuză scurtă, chiar tăioasă, ceva de care doar tu eşti în stare, dar am înţeles că eşti hotărât şi că răsufli uşurat.

Era cât pe-aci să-ţi zic: „Tatăl lui Yukako a trecut pe la noi pe-acasă. Vă întâlneaţi de multă vreme, nu-i aşa?”, dar m-am trezit spunând:

— S-ar cădea să mă despăgubeşti, nu crezi? Nişte bani de consolare…

Apoi, ca să-ţi văd reacţia, am adăugat:

— V-aţi întâlnit la un club de noapte din Gion, nu-i aşa?

Ai încuviinţat uşor, ai privit pe fereastră de pe patul de spital şi ai răspuns:

— Eram beat. Habar n-am cum am ajuns acolo. Niciodată nu ştii ce ţi se poate întâmpla în viaţă.

Am ieşit amândoi în grădina spitalului şi ne-am

plimbat puţin. Era cald ca primăvara. O linişte stranie pusese stăpânire pe mine. Parcă priveam, calmă, o apă curgătoare. Şi când mă gândesc cât de fericită fusesem până la incident! Mă simţisem senină şi împlinită. Nu mai înţelegeam nimic. Aveam impresia că visez urât. Pentru că, atunci când ai pomenit de divorţ, ai părut indiferent şi m-ai expediat cu un „eram beat”, am hotărât să fac pe indiferenta. Ne-am plimbat printre plopii golaşi. Erai îmbrăcat cu un halat de spital.

Chiar şi acum mă mai întreb de ce n-am vrut să aflu ce s-a întâmplat între tine şi femeia care a murit. Cred că nu prea îmi dădeam seama ce-i cu mine, însă acum sunt capabilă să mă analizez puţin mai serios. Cu alte cuvinte, deşi mă confruntam cu ideea divorţului, încă trăiam din fericirea cu care mă hrănisem cât am stat împreună, mai întâi ca iubiţi, apoi ca soţi. Dincolo de sentimente, îmi era teribil de milă de tine, o milă dominată de o ură mult mai puternică. Toate stările de spirit la un loc m-au ajutat să mă autoevaluez, să fiu mai rezervată şi mai tare totodată. Presupun că voiam să cred că relaţia ta cu Yukako a fost doar o legătură sexuală întâmplătoare. Cu alte cuvinte, nu voiam să mă las înfrântă de o femeie moartă pe care nici n-o cunoscusem.

Soarele din ziua respectivă prevestea sosirea primăverii. M-ai anunţat scurt că după externare vei locui la un unchi de-al tău. Apoi ai tăcut. Ţi-ai rotit braţele, te-ai oprit, ai respirat adânc şi ai făcut genuflexiuni. Arătai proaspăt. Pe mine mă obseda în continuare imaginea spatelui cocârjat al tatălui lui Yukako.

După ce am plecat de la spital, am luat trenul până la staţia Katsura şi apoi am sărit într-un expres care mergea spre Umedă. Am intenţionat să urc într-un tren de pe linia Hanshin şi să pornesc spre casă, dar m-am răzgândit şi am luat-o pe jos pe bulevardul Midōsuji, până la biroul tatălui meu din apropierea gării Yodoyabashi. M-am aşezat pe canapea şi i-am spus, printre sughiţuri, că vrei să divorţezi.

— A, da?

A fost singurul lui comentariu. A scos o mână de bani din portofel şi mi i-a pus în faţă.

— Ia nişte bani de cheltuială. Să faci ce-ţi place cu ei, a adăugat el, zâmbind.

Am băgat banii în geantă, smiorcăindu-mă ca un copil. A fost singura dată când am plâns din pricina divorţului, dar am plâns până mi-a secat izvorul lacrimilor.

Nu pot spune că eram tristă. Pur şi simplu aveam presentimentul unei nenorociri şi mă copleşea o teamă uriaşă. Nenorocirea nu mă păştea doar pe mine, ci şi pe tine. Tremuram toată.

Se lăsa înserarea. Am luat-o înapoi pe bulevardul Midōsuji prin valul de funcţionari care se îndreptau spre casele lor. Mergeam cu capul plecat ca să-mi ascund faţa răvăşită de lacrimi. Însă eram hotărâtă să divorţez. Mă simţeam de parcă m-ar fi obligat cineva să urc, împotriva voinţei mele, pe un vapor care urma să ridice ancora îndată. O lună mai târziu am semnat hârtiile de divorţ. Am senzaţia că mi-a mai rămas ceva de mărturisit şi că nu ţi-am scris ce aş fi vrut. Prea multe pagini, totuşi. Cred că am pus mâna pe stilou la gândul singurătăţii pe care am simţit-o când am privit stelele din grădina cu dălii de pe muntele Zaō. Scrisoarea este cu siguranţă rezultatul sentimentului de tristeţe care m-a cuprins la vederea chipului tău mâhnit, după zece ani de zile. Păreai tare amărât… chiar mai amărât decât atunci când te-am văzut zăcând, grav rănit, pe patul de spital. În ochii tăi am desluşit ceva întunecat, o oboseală imensă şi o disperare totală. M-a năpădit îngrijorarea şi, după câteva zile de nelinişte, mi-a venit ideea să-ţi scriu.

Deşi nu mai e nimic între noi, nu vreau să cred că divorţul ne-a afectat pe amândoi. Dacă aşa s-a întâmplat, atunci ceea ce am simţit în biroul tatii în ziua când ne-am despărţit n-a fost un simplu presentiment sumbru. L-am născut pe Kiyotaka aşa pentru că am divorţat de tine. Nici

nu-ţi pot descrie durerea pe care am simţit-o când am înţeles că fiul meu e infirm. Când am văzut că nu se poate ridica în şezut nici după ce a împlinit un an, mi-am dat seama că presimţirea s-a adeverit. Despărţirea de tine mi-a fost fatală. Dacă n-ar fi fost incidentul acela, nu am fi divorţat. Aş fi făcut un copil cu tine şi am fi trăit fericiţi şi liniştiţi. Tu ai fost de vină. M-am recăsătorit cu un bărbat recomandat de tata, asistent universitar, şi l-am avut pe Kiyotaka. Nu din pricina divorţului m-am căsătorit cu Sōichirō Katsunuma şi am născut un copil infirm? Asemenea gânduri mă bântuiau deseori şi te uram din tot sufletul. Poate spui că nu se face să dau toată vina pe tine, dar din cauza infidelităţii tale s-a ajuns la incidentul acela nenorocit care a atras după sine despărţirea noastră.

După ce mi-a mai trecut supărarea, înlocuită treptat de noul sentiment de dragoste de mamă, a dispărut şi ura pe care ţi-am purtat-o. M-am gândit tot mai puţin la tine.

În cei patru ani dintre a treia şi a şaptea aniversare, l-am dus pe Kiyotaka în braţe la Centrul de Terapie Fizică Hanshin. Fiecare zi a însemnat o luptă crâncenă, însă, când l-am văzut stând în picioare, am plâns. Am plâns şi când l-am văzut umblând sprijinindu-se de mine. Lacrimile de bucurie îmi curgeau nestăvilite. Simţeam că porneşte pe calea cea bună şi că handicapul se mai micşorează. Apoi a început să vorbească, e adevărat că destul de greu. După un timp, s-a descurcat cu cârjele şi l-am dat la o şcoală specială. Acum, că pot întrezări o rază de speranţă în viitorul lui, mă pot considera fericită, chiar dacă mai am parte de nemulţumiri şi greutăţi.

Am fost ferm hotărâtă să nu mă las copleşită de divorţ, să nu mă simt nefericită. Eram aproape obsedată de acest gând, precum şi de faptul că nu trebuia să-ţi doresc răul nici măcar o singură clipă.

Închei aici scrisoarea asta lungă. Nici nu mai ştiu ce-am urmărit scriindu-ţi-o. Îmi vine s-o rup, dar o voi pune totuşi la poştă ca să afli şi tu de vizita domnului Seo. Nu

aştept răspuns. Te rog s-o iei ca pe o explicaţie – cu zece ani întârziere – a despărţirii noastre, chiar dacă s-au strecurat şi o seamă de mărturisiri nu tocmai clare.

Ai grijă de tine.

Cu bine.

Aki

PS. Pe plic mi-am trecut numele de fată – Aki Hoshijima – ca să-ţi dai uşor seama cine e expeditorul. Am adresa ta de la domnul Takiguchi, de la Serviciul de Aprovizionare. Am înţeles că aţi fost în relaţii foarte bune până nu demult.

6 martie

Dragă Aki.

Ţi-am citit scrisoarea, însă nu m-am simţit în stare să-ţi răspund imediat. Pe măsură ce trecea timpul, mi-am dat seama că trebuie să-ţi mărturisesc o seamă de lucruri despre care nu ţi-am vorbit niciodată. Îţi scriu acum despre ele, deşi mă simt destul de stânjenit.

Ai afirmat că despărţirea noastră a fost nefondată. N-aş spune asta. În ceea ce mă priveşte, am avut un motiv temeinic să iau decizia fără ezitare – incidentul acela nenorocit. Deşi însurat, am întreţinut o relaţie cu altă femeie – o afacere amoroasă cu un deznodământ scandalos. N-aveam cum să-mi justific comportarea, aşa că am considerat divorţul singura soluţie acceptabilă. Am făcut prea multă lume să sufere. Durerea provocată de rană nici nu se compara cu mâhnirea pe care ţi-am adus-o ţie. Ca să nu mai pomenesc faptul că l-am făcut de ruşine pe tatăl tău şi am discreditat firma Hoshijima.

Lăsând toate astea la o parte, bunul-simţ îmi dictează să-ţi scriu despre relaţia mea cu Yukako Seo. Te rog din suflet să mă ierţi că te-am dezamăgit, dar sunt convins că vei înţelege motivele pentru care n-am vorbit despre asta la momentul divorţului. Poate că îţi par nesincer, dar să ştii că n-am vrut atunci să te amărăsc şi mai mult. Şi apoi, nu

mi-ai ascuns şi tu că l-ai întâlnit pe tatăl lui Yukako şi că ţi-a pomenit de mine? Dacă mi-ai fi spus adevărul când ne-am plimbat prin grădina spitalului, poate că aş fi ieşit din carapace şi ţi-aş fi mărturisit şi eu totul.

Mi-ai scris de intuiţia ta feminină. După ce am terminat de citit scrisoarea, am avut senzaţia că nimic pe lumea asta nu ţi se poate ascunde, că eşti capabilă să pătrunzi i îi uşurinţă în miezul tuturor lucrurilor.

Am cunoscut-o pe Yukako în clasa a şasea. După ce mi-au murit părinţii, rudele din partea mamei m-au luat la ele în Maizuru. Soţii Ogata nu aveau copii şi doreau chiar să mă adopte. Eu mă aflam la dificila vârstă de paisprezece ani şi ştiam cu toţii că trebuia să tatonăm mai întâi terenul şi apoi să trecem la fapte. Deşi numele meu nu era înregistrat oficial la primărie, m-au înscris la şcoala gimnazială din localitate.

Cum de atunci au trecut peste douăzeci de ani, nu-mi amintesc prea multe. Un singur lucru îmi stăruie cu claritate în minte chiar şi acum şi mi se face inima cât un purice. Nu-ţi poţi imagina cât de cumplit a fost sentimentul de singurătate pe care l-am simţit când am coborât în gara Maizuru Est. Mi s-a părut întunecată şi înspăimântătoare, un loc pustiu şi sărăcăcios, bântuit de briza rece şi neîndurătoare a mării.

Maizuru este o localitate cam pustie, la nord de Kyōto, pe coasta Mării Japoniei. Iarna ninge, vara e umiditate mare, iar în celelalte două anotimpuri cerul e mai mereu întunecat şi acoperit de nori ameninţători. Aproape că nu există maşini şi dinspre uscat suflă mereu un vânt încărcat de praf. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult îmi doream să mă întorc la Ōsaka, dar n-aveam pe nimeni acolo. Până şi soţii Ogata au regretat destul de repede că m-au luat la ei. Domnea o atmosferă sumbră şi încordată. Totuşi, trebuie să mărturisesc faptul că unchiul, care lucra la pompieri, şi mătuşa, o femeie simplă şi bună, născută şi crescută în Maizuru, s-au străduit din răsputeri să-mi fie ca

nişte părinţi. Dar, pentru că eu nu mă simţeam în largul meu cu ei, n-am prea reuşit să comunicăm.

Nu mi-am făcut prieteni nici la şcoală. Colegii mei de clasă nu ştiau cum să se poarte cu un băiat de la oraş timid, rămas orfan.

Cele câteva luni petrecute în Maizuru mi s-au părut un calvar, şi acasă, şi la şcoală. Mi s-a întâmplat totuşi ceva care mi-a accelerat bătăile inimii, şi anume m-am îndrăgostit de o colegă de clasă. Circulau zvonuri urâte despre ea: că iubea un elev de liceu; că se culcase cu un ştiu câţi bărbaţi; că nişte delincvenţi s-au bătut pentru ea şi multe altele. În scurta perioadă cât am stat în Maizuru, singura trăire adevărată a fost pentru Yukako Seo.

Închis în camera de şase *tatami*[4] pusă la dispoziţie de familia Ogata, i-am scris nenumărate scrisori, hotărât să nu i le trimit vreodată. Când încheiam una, o puneam în plic şi o ţineam două sau trei zile în fundul sertarului, după care o ardeam pe terenul viran din spatele casei. Ţin minte şi-acum cât de intens trăiam asemenea momente.

Nu era cu siguranţă vorba doar de pornirea trupească a unui băiat ajuns la pubertate, ci de dragoste platonică. Dată fiind situaţia în care mă aflam, scrisorile mă ajutau să depăşesc momentele cumplite de singurătate. De fapt, nu făceam altceva decât să-i privesc profilul cu coada ochiului, de la distanţă. Nu am intrat în vorbă cu ea şi nici nu am căutat vreun mijloc care să-mi înlesnească o legătură directă. Sentimentele mele erau puternice, chiar dacă aveam doar paisprezece ani.

În comparaţie cu alte fete de vârsta ei, Yukako era mai matură şi mai rafinată. Râdea, vorbea, păşea, stătea picior peste picior cu totul altfel. Pesemne că atmosfera apăsătoare şi monotonă din Maizuru a amplificat şi mai mult zvonurile pe seama ei, care mi se păreau terifiante şi misterioase în acelaşi timp. Când auzeam câte o poveste siropoasă despre ea, mi se aprindeau călcâiele şi mai tare.

---

4 O rogojină *tatami* măsoară 1,80 x 0,90 m.

Mi se părea chiar demnă de asemenea scandaluri cu iz puternic de păcătuire, iar în ochii mei apărea mai frumoasă şi mai preţioasă.

S-ar putea să râzi de ceea ce-ţi voi scrie în continuare. Nu cred că te aşteptai ca un îngâmfat ca mine să facă asemenea mărturisiri, însă de câte ori mă gândesc la felul în care Yukako şi-a luat viaţa în hanul de la Arashiyama, îmi amintesc clar de cele întâmplate într-o zi de început de noiembrie, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Plecasem de la şcoală spre casa unchiului meu, dar, în loc să rămân acolo, am luat-o îndată spre port. Nu-mi aduc aminte de ce şi nici unde voiam să ajung. Pe coasta zimţată a golfului Maizuru se situa portul de răsărit, unde erau în permanenţă acostate bărci de pescuit. Portul acela murdar se întindea în zigzag până în larg, iar ţipetele pescăruşilor se amestecau cu pufăitul motoarelor de bărci. Rezemat de un zid, am rămas cu ochii aţintiţi asupra portului. Când mi-am întors privirea spre mare, m-au cuprins tristeţea şi un dor nebun de a mă întoarce la Ōsaka. Cerul cenuşiu îmi amintea de părinţii mei care părăsiseră lumea asta.

Ciudate făpturi mai sunt oamenii! îşi amintesc uneori fleacuri din vremuri trecute, care n-au legătură cu nimic. Aşa şi eu. Şi acum o văd cu ochii minţii pe femeia care a trecut pe lângă mine pe bicicletă, având un prosop legat în jurul capului şi purtând în spate un bebeluş care urla. Am surprins privirile pruncului câteva clipe şi parcă-i zăresc şi acum ochii înotând în lacrimi.

După ce scâncetele au dispărut în depărtare, am văzut-o pe Yukako îmbrăcată în uniformă, îndreptându-se către mine. Mergea cu paşi mărunţi, cufundată în gânduri, dar nu s-a oprit decât în clipa în care era să ne ciocnim. M-a privit uimită, iar eu m-am pierdut cu totul. Deşi eram colegi de clasă, nu schimbasem nicio vorbă cu ea până atunci. M-a întrebat ce caut acolo şi am bâlbâit un

răspuns, din care nici eu n-am înţeles mare lucru. A chibzuit puţin în tăcere şi-apoi m-a invitat să merg cu ea la o plimbare cu barca. Când am întrebat-o unde anume voia să mergem, mi-a făcut semn cu ochiul spre o barcă de pescuit ancorată în apropiere şi mi-a răspuns că ne-nvârtim prin golf şi ne întoarcem. A bombănit ceva de soiul că dacă el ar şti că e însoţită, s-ar putea să n-o mai ia. Cu toate astea, şi-a văzut mai departe de drum. Crezând că o să renunţe totuşi la idee, am luat-o pe urmele ei. Inima-mi spunea că nu-i a bună, dar nici nu puteam rata o asemenea ocazie. În barcă se afla un tânăr. Zărind-o pe Yukako, i-a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna, însă, când a dat ochii cu mine, s-a încruntat subit. Avea părul tuns foarte scurt, aşa că la început l-am crezut elev de liceu, dar putea să fie prea bine şi un tânăr de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani.

Ajunşi la debarcader, Yukako m-a prezentat ca fiind coleg de clasă, transferat de la Ōsaka. I-a spus că voiam să mă plimb cu barca. Tânărul m-a privit scrutător, a încuviinţat scurt, a intrat în cabină şi a pornit motorul. Ne-a I ic ut semn să urcăm. Îndată ce barca s-a desprins de mai, m-a întrebat dacă ştiu să înot. Spunându-i că mă descurc binişor, a ţâşnit afară din cabină, m-a luat de guler şi m-a aruncat în apă. Ieşind la suprafaţă şi privind spre barcă, am văzut-o pe Yukako, în uniformă, înotând spre mine. Individul a strigat ceva, însă noi ne îndreptam disperaţi spre debarcader. Am ieşit din apă şi am tras-o şi pe Yukako. Am luat-o la fugă uzi leoarcă. Ne-am oprit la un moment dat să vedem dacă neruşinatul acela ne urmăreşte. Am constatat că barca îşi vedea mai departe de drum.

Am rămas fără pantofi şi păşeam pe stradă în ciorapii mustind de apă. Am vrut să plec acasă, dar Yukako mi-a strigat s-o aştept. M-a prins de mână şi şi-a tot cerut scuze. La un moment dat, a izbucnit într-un râs isteric. Am privit-o nedumerit la culme. Mă strângea de mână şi se

cutremura de râs. A ţinut-o aşa o vreme şi apoi m-a invitat la ea acasă.

În Maizuru e cam frig în noiembrie. Am început să dârdâi de-mi clănţăneau dinţii. Mi-a promis că-mi dă nişte haine de-ale fratelui ei mai mare. Sub privirile nedumerite ale trecătorilor, am luat-o cu paşi grăbiţi spre casa lui Yukako.

Locuia la periferia oraşului, pe o stradă cu ateliere de prelucrare a peştelui uscat, destul de departe de casa părinţilor mei adoptivi. Erau de fapt nişte clădiri din lemn cu acoperişuri negre din tablă. Mirosea puternic a peşte în toată zona, iar haitele de câini vagabonzi se înfruptau din resturile stivuite în nişte tăvi. Yukako stătea într-o casă cu etaj, la intrarea căreia se zărea firma unei tutungerii. Mama ei, care stătea lângă fereastra magazinului, a rămas fără grai când ne-a văzut. Yukako i-a explicat că am căzut în mare în timp ce ne jucam pe debarcader şi a rugat-o să-mi aducă nişte haine uscate. Yukako s-a dus să se schimbe la etaj, iar eu am rămas într-o cămăruţă de lângă bucătărie, cu pardoseală de lemn. M-am uscat şi am îmbrăcat lucrurile mirosind puternic a naftalină. Fratele lui Yukako absolvise liceul anul acela şi lucra la o fabrică de automobile din Ōsaka. Nu l-am cunoscut niciodată.

După ce s-a schimbat, m-a strigat şi m-am dus în camera ei. Purta un pulover roşu şi-şi freca părul cu un prosop. A pus un radiator electric în mijlocul camerei şi mi-a zis să mă usuc bine înainte de a pleca, să nu răcesc. Mama ei ne-a servit cu ceai fierbinte. L-am băut fără să scoatem o vorbă.

Pe birou am văzut o veioză, o cutiuţă de lemn şi o păpuşă din ceramică. Încă îmi stăruie în minte gingăşia cu care erau aranjate. Atmosfera caldă şi plăcută din camera de şase *tatami* nu se potrivea câtuşi de puţin cu bârfele auzite. Cu părul negru atârnându-i pe umeri şi cu obrajii încinşi de la radiator, Yukako emana o senzualitate aparte, dar şi o undă de melancolie. Pentru mine, aşa cum o văd

după douăzeci şi ceva de ani, arăta ca o femeie matură, proaspăt ieşită din baie, care-şi usca părul, pierdută în reverie.

Atunci n-am judecat-o astfel pe eleva de gimnaziu Yukako Seo.

Când am întrebat-o de ce a sărit în apă, mi-a răspuns cu un zâmbet răutăcios că nu voia să rămână singură cu bărbatul acela. Am insistat să-mi explice motivul pentru care avusese de gând să se urce-n barcă în pofida faptului că nu voia să fie singură cu el. La început mi-a aruncat o privire sfidătoare, dar încet-încet mi-a povestit că o aştepta deseori când se întorcea de la şcoală şi devenise atât de insistent, încât nu scăpa de el dacă nu accepta invitaţia. I-am spus ce auzisem despre ea şi am întrebat-o dacă bârfele erau adevărate. A mărturisit că unele erau, altele nu, dar m-a rugat să nu povestesc absolut nimănui despre păţania din ziua respectivă.

Fruntea, obrajii şi palmele mi s-au încălzit. Nu mai tremuram, iar tensiunea a dispărut ca prin minune. M-am trezit imaginându-mi că eram prieteni din fragedă copilărie şi reproşându-i că zvonurile se datorau felului ei de-a fi, modului în care flirta cu bărbaţii, fără să-şi dea seama.

— Nici vorbă! se apără ea pe un ton plin de reproş, muşcându-şi buza.

Şi-a aţintit privirile asupra mea o vreme, fără să mai scoată o vorbă. În ochii ei se desluşeau o tristeţe şi o frumuseţe aparte. M-a cuprins brusc acel sentiment apăsător de singurătate ucigătoare ce-mi dădea deseori târcoale. Posomoreala lui Yukako semăna perfect cu acel port izolat de la Marea Japoniei. I-am mărturisit că nu puteam suferi oraşul Maizuru şi că nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să mă întorc la Ōsaka. Se făcuse deja târziu şi era întuneric. Nu se mai distingea decât spirala înroşită a radiatorului. Acum, când aştern în scris, îmi vin în minte amănuntele de parcă totul s-ar fi petrecut

ieri. Mi-am ferecat în inimă clipele petrecute cu ea în ziua aceea ca pe o comoară fantasmagorică, de vis, efemeră. Amintirea mi-a desfătat simţurile mulţi ani după aceea, chiar şi după ce m-am căsătorit cu tine.

A întins mâinile, mi-a cuprins obrajii şi şi-a lipit fruntea de fruntea mea cu o stăpânire de sine desăvârşită. M-a iscodit cu privirea şi a chicotit şmechereşte. Oricât mă gândesc, ştiu că nu aşa ar fi trebuit să se comporte o fată de paisprezece ani. Am ştiut şi-atunci, însă, după ce mi-am revenit din surpriză, m-am lăsat pradă farmecelor ei, de parcă eram în transă. Mi-a şoptit că m-a plăcut de la bun început, dar în ziua aceea şi-a dat seama că ţine mult la mine. Şi-a frecat obrazul de al meu şi m-a copleşit cu sărutări.

O fată de paisprezece ani să se comporte astfel cu un băiat… Mi-am dat seama că e cam păcătoasă. Nu prea îmi era mie clar cuvântul păcat, însă îl consideram şi atunci cel mai potrivit pentru a-l asocia cu Yukako Seo.

Auzind paşi pe scări, ne-am îndepărtat unul de altul. Tatăl ei se întorsese de la lucru. Muncea la un atelier de procesare a peştelui, dar avea şi o tutungerie. Yukako m-a prezentat şi i-a spus în două vorbe că mi-am pierdut părinţii şi am fost adoptat de un unchi din Maizuru. După cum vorbea, îţi dădeai seama că e foarte răsfăţată. Cochetăria cu care mă atacase, şoptindu-mi vorbe dulci, dispăruse ca prin farmec. Mi-am luat hainele ude la pachet şi am plecat. Yukako m-a însoţit până în faţa atelierului, luându-şi rămas-bun de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cam la atât s-a limitat legătura mea cu Yukako în Maizuru.

Când am ajuns acasă, îmbrăcat cu nişte haine ce-mi erau prea mari şi cu bocceluţa cu lucrurile ude în mână, l-am văzut pe fratele mai mare al tatii, care locuia în cartierul Ikuno din Ōsaka. Se înţelesese cu familia Ogata să mă ia la el. Mi-a spus că mă trimisese la Maizuru la insistenţele familiei Ogata, dar se simţea dator să aibă grijă de mine. Oricum, pentru viitorul meu, oraşul Ōsaka

se dovedea mult mai potrivit. În pofida faptului că nu era înstărit, voia să se ocupe de mine până îmi găseam un rost.

Hotărârea fusese luată fără să fiu întrebat. Adevărul e că-mi plăcea ideea de a mă întoarce la Ōsaka. Socotind însă că n-ar fi fost cuviincios faţă de soţii Ogata să le răspund pe loc, am zis că vreau să mă gândesc puţin şi m-am retras în camera mea de la etaj. M-am rezemat de un perete şi am rămas aşa multă vreme, dus pe gânduri. Mă copleşea încă amintirea lui Yukako. O simţeam în fiecare fibră a trupului meu. Mărturisirea făcută – că mă plăcea – mi-a mai zdruncinat dorinţa de a mă reîntoarce la Ōsaka. Însă, cu toate că aveam doar paisprezece ani, înţelegeam prea bine ce povară eram pentru familia Ogata. Aşadar, am hotărât să mă întorc.

În aceeaşi seară am trecut împreună cu unchiul meu pe la diriginte şi i-am explicat situaţia, cerându-i permisiunea să mă retrag de la şcoală începând cu ziua următoare. Dimineaţa m-am dus la Yukako să-i înapoiez hainele fratelui ei. Tocmai plecase la şcoală. L-am lămurit în două vorbe pe tatăl ei, i-am cerut adresa şi am dat fuga la gară unde mă aştepta unchiul. Trenul urma să plece foarte curând. Am părăsit oraşul Maizuru pe nepusă masă, fără să-mi iau rămas-bun de la Yukako şi de la colegi.

După ce m-am mai liniştit puţin, i-am scris lui Yukako, nu mai ştiu ce anume. Îi scriam o dată pe lună, dar ea mi-a răspuns de două sau de trei ori. Pe urmă n-am mai primit niciun semn de viaţă.

Am intrat la liceu. De multe ori chipul ei îmi trecea prin faţa ochilor şi mă apuca un dor nebun. Îmi venea să dau o fugă până la Maizuru numai să o pot vedea. Cu toate sentimentele puternice care puseseră stăpânire pe mine, m-am trezit că pur şi simplu nu-i mai scriu şi aşa, încet-încet, imaginea ei a început să pălească. Am ajuns să cred că în seara aceea, la ea acasă, n-a făcut decât să râdă de mine. Am început să învăţ ca un nebun pentru examenul de admitere la facultate. Îmi închipuiam că Yukako a rămas

la un liceu din Maizuru, unde bârfele pe seama ei s-au înteţit cu siguranţă… şi oricum nu-şi mai amintea de mine. Încercam s-o uit, dar nu reuşeam, îmi stăruiau în minte vorbele dulci şoptite la ureche şi imaginea ei cu părul ud atârnându-i până la umeri, în cămăruţa aceea întunecată de la etaj.

Pe tine te-am cunoscut în anul trei de facultate. M-ai tot tachinat, chiar şi după ce ne-am căsătorit, punându-mă să-ţi repet că una dintre colegele cu care stăteam şi mâncam îngheţată pe pajiştea din campus îmi furase inima. Mă săturasem să-ţi tot spun acelaşi lucru. Acum sună şi mai tâmpit, dar vreau să repet declaraţia de bunăvoie. M-am îndrăgostit de tine la prima vedere şi am făcut eforturi disperate să mă bagi în seamă. Urmele lăsate de Yukako în sufletul meu se şterseseră cu totul şi fuseseră înlocuite de imaginea tinerei vesele şi bine-crescute. Abia mai târziu mi-am dat seama că, de fapt, Yukako nu dispăruse cu totul din inima mea.

Cam la un an de la căsătoria noastră şi după ce m-am angajat la firma Hoshijima, un constructor de maşini care ar fi vrut să deschidă o fabrică la Maizuru a apelat la firma noastră de construcţii. Ca să prospectez piaţa, am plecat la Maizuru împreună cu şeful serviciului tehnic şi cu cel de la plan. Aşa am ajuns iarăşi în orăşelul acela după mai bine de zece ani.

Am terminat repede treaba şi ne-am rezervat camere la un han din apropierea gării, unde am şi cinat. Cuprins de nostalgie, am ţinut să vizitez oraşul şi portul, precum şi casa în care stătusem. Am pornit spre familia Ogata. Domnul Ogata se stinsese din viaţă cu doi ani în urmă, iar pe doamna Ogata n-am găsit-o acasă. Am luat-o spre port şi mi-am amintit de Yukako. Mi-o închipuiam căsătorită, cu copii. Picioarele m-au purtat, fără voie, spre casa ei.

Maizuru se schimbase mult. Atelierele de procesare a peştelui fuseseră revopsite, însă tutungeria familiei Seo arăta la fel. Mama lui Yukako, destul de îmbătrânită, stătea

la fereastră. Mi-am cumpărat ţigări şi am aruncat priviri furişe în jur, după care m-am hotărât să-i mărturisesc cine sunt. I-am spus că am fost coleg de gimnaziu cu fiica ei, că într-o seară am căzut amândoi în mare şi că mi-a dat nişte haine de schimb. Am întrebat-o ce mai face Yukako. A ezitat puţin, însă pe urmă m-a întrebat dacă sunt băiatul care îi scria din când în când din Ōsaka. Mi s-a părut uşor emoţionată. A ieşit afară, m-a salutat politicos, cu plecăciuni adânci, şi mi-a spus că Yukako lucra la raionul de lenjerie de pat al magazinului universal din apropierea staţiei Kawaramachi din Kyōto. M-a îndemnat să mă duc s-o văd când am un drum într-acolo. Întrebând-o dacă s-a căsătorit şi dacă avea copii, mama ei a început să râdă, subliniind că nu şi-a ascultat niciodată părinţii şi că e la fel de zvăpăiată ca pe vremuri. M-a întrebat dacă nu cunosc un bărbat potrivit pentru ea.

Soarele apusese. M-am plimbat în voie pe străzile oraşului şi am ajuns în port. M-am rezemat de un zid şi am privit în tihnă luminiţele sclipitoare ale golfului. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară că amintirile secrete legate de Yukako nu erau decât nişte trăiri normale, de care oricine poate avea parte. Dar ce amintiri palpitante! Acolo am întâlnit-o pe neaşteptate şi un individ pe care nu-l văzusem în viaţa mea ne-a aruncat în apă. Totul s-a întâmplat într-un moment în care mă simţeam tare singur şi amărât. Tocmai îmi pierdusem părinţii, iar cu familia Ogata nu reuşeam să comunic. Ce mi-o fi venit să mă îndrăgostesc de Yukako?! Ciudată fată! Cam asta mă frământa cât am stat acolo, pe chei, în bătaia vântului. Spiritul lui Yukako s-a desprins brusc de mine. Am simţit clar asta. M-am întors bine dispus la hanul din faţa gării, fumând ţigară după ţigară.

Câteva săptămâni mai târziu, mă plimbam pe o zi ploioasă cu maşina firmei prin apropierea parcului Maruyama din Kyōto. Urma să-l vizitez pe directorul economic al unei firme cu care lucram. L-am rugat pe şofer

să oprească la intersecţia Kawaramachi ca să cumpăr nişte fructe. Chiar în faţa mea se înălţa un magazin universal. Am intrat ca să cumpăr pepene galben sau alt cadou potrivit. Pe când îmi ambalau pepenele, mi-am amintit că Yukako lucra acolo. Inima a început să-mi bată nebuneşte. (Nu era frumos din partea unui bărbat căsătorit de mai puţin de un an de zile, dar singurul lucru pe care-l pot spune în apărarea mea e că aşa-s bărbaţii.) Am urcat la etajul şase, unde se afla raionul de lenjerie de pat, fără intenţia de-a o căuta şi de a vorbi cu ea. Eram doar curios să văd dacă s-a mai schimbat. M-am învârtit pe-acolo, uitându-mă la toate vânzătoarele, dar niciuna nu semăna cu Yukako. Aveau ecusoane, însă pe niciunul nu scria numele ei. Mă întreb şi acum ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat în clipa aceea. Dar m-am trezit prins într-una din capcanele inevitabile ale sorţii.

Am întrebat-o pe una dintre vânzătoare dacă există o angajată cu numele Yukako Seo. A deschis îndată uşa unei cămăruţe şi, înainte de-a o mai putea opri, a strigat:

— Domnişoară Seo, vă caută cineva!

Yukako a ieşit îndată, foarte nedumerită. Împinsesem lucrurile prea departe ca să-mi permit să plec fără să scot o vorbă.

I-am spus cine sunt, privindu-i îndelung chipul. Se uita la mine suspicioasă. I-am repetat în viteză lucrurile pe care i le turuisem şi mamei ei cu câteva săptămâni în urmă, când am fost la Maizuru, adăugând că, aflându-mă din întâmplare în magazin şi făcându-mi-se brusc dor de ea, am vrut doar s-o salut.

Într-un târziu şi-a amintit de mine şi un zâmbet larg i-a luminat faţa. Acelaşi zâmbet fermecător care mă fascinase pe vremuri. În uniforma de la magazin, Yukako părea mai sobră decât îmi aminteam eu, însă după ce a început să râdă, am recunoscut-o pe fata frumoasă care stârnise atâtea bârfe în Maizuru. Era într-adevăr Yukako. Am fost foarte surprins că nu arăta vulgară, aşa cum m-aş

fi aşteptat din partea unei adolescente năbădăioase şi uşuratice. În priviri i se desluşea nostalgia. Mi-a spus că poate lipsi de la serviciu o jumătate de oră ca să bem o cafea prin apropiere, părându-i-se ciudat să stăm de vorbă acolo, în picioare. Dar, odată ce ne-am aşezat, am constatat că nu găsim nici măcar un subiect comun de discuţie. Am bătut eu câmpii cu amintiri din Maizuru, iar când am tăcut, mi-a zis cu oarecare tristeţe în glas că are de gând să părăsească magazinul universal. Seara lucra la un club de noapte din Gion şi s-a hotărât să se mute acolo cu normă întreagă. A scos o cutie de chibrituri din buzunar şi mi-a dat-o. Când i-am spus că îmi duc mulţi clienţi importanţi la cluburile din Gion, mi-a zâmbit şi m-a poftit să trec neapărat pe la ea. Pentru că mă aştepta şoferul, ne-am despărţit imediat. Abia după vreo lună am ajuns cu nişte clienţi la clubul de noapte Arles, unde lucra Yukako.

Am început să-ţi scriu cu gândul să te lămuresc, pe cât posibil, cu privire la relaţia mea cu Yukako Seo, însă, dacă mai continui, scrisoarea mea o să fie şi mai lungă decât a ta. Şi aşa am scris foarte mult. Aş vrea să mai adaug în trecere că toată întâmplarea mi-a lăsat un gust amar, deşi nu ştiu dacă mai contează acum. Cât despre evenimentele care au condus la incident, presupun că nu-ţi e greu să-ţi închipui o poveste amoroasă, aşa cum sunt toate poveştile banale despre un bărbat care întâlneşte o femeie.

De ce s-a sinucis? De ce m-a înjunghiat? Nu cred că e nevoie să-ţi dau asemenea amănunte. Mai mult decât! atât, nici măcar nu pot afirma că a fost, aşa cum ziceai tu, o dragoste tainică pe care cineva din afară n-ar fi putut-o înţelege. După mine, s-ar putea numi mai degrabă un vis tulbure, o realitate pe care nu mi-o pot asuma. Cred că mă îndrăgostisem de adolescenta din Maizuru, dar femeia întâlnită după mai bine de zece ani nu mi-a stârnit decât o dorinţă carnală destul de confuză.

Îmi cer iertare din toată inima pentru suferinţa

pricinuită şi pentru că te-am trădat. Am obosit de-atâta scris, aşa că închei lunga mea epistolă, însă nu înainte de a-ţi ura căsnicie fericită până la capăt.

Cu bine.

Yasuaki

20 martie

Dragă Yasuaki.

Mimozele din grădină au înflorit splendid anul acesta, încântând privirea cu o mulţime de floricele galbene. Am ieşit cu foarfecă să tai câteva crenguţe pentru un aranjament floral. Floricelele se scuturau la cea mai mică atingere, aşa că a trebuit să renunţ. Ori de câte ori ţin în mână asemenea crenguţe, mă copleşeşte un sentiment de tristeţe greu de învins, provocat pesemne de caracterul lor efemer.

Nu mă aşteptam să-mi răspunzi la scrisoare, de aceea, când am văzut plicul, inima mi-a tresărit şi m-am temut să-l deschid. După ce am citit rândurile tale, am avut aceeaşi senzaţie de neputinţă ca la vederea florilor ce se desprindeau şi zburau în aer. Nu sperasem într-un răspuns atât de romantic. Şi totuşi, m-a întristat şi m-a durut cumplit. M-am tot întrebat dacă n-o fi scris altcineva scrisoarea. Ce naiba ai vrut să spui? Ce să mai înţeleg? Ai cântat doar preludiul şi, când te pregăteai să ataci tema principală, m-ai anunţat că ai obosit şi ai trântit capacul pianului. A fost un preludiu lung, o melodie dulce, dar mi s-a părut zeflemitoare.

Nu ţi-am scris cu gândul la răspunsul tău. Dacă tot l-am primit, te anunţ că mi-a lăsat o senzaţie asemănătoare cu indigestia. Aş fi vrut să-mi mărturiseşti ce s-a întâmplat între tine şi Yukako până la capăt. De ce s-a sinucis? De ce a vrut să plecaţi împreună pe lumea cealaltă? Chiar vreau să ştiu şi cred că am dreptul ăsta. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, dar, dacă tot mi-ai oferit amănunte despre prima ta iubire, simt nevoia să aflu mai multe.

Şi mai vreau să ştiu ce căutai pe muntele Zaō şi cum îţi câştigi existenţa? Poate că motivul pentru care ţi-am scris a fost tocmai dorinţa mea de a afla asemenea lucruri, iar răspunsul tău neaşteptat a trezit curiozitatea copilului adormit din mine.

Ne-am despărţit cu mai bine de zece ani în urmă şi n-ar trebui să ne mai interesăm unul de celălalt. Cu toate astea, vreau să cunosc povestea ta romantică până la sfârşit. Cum a evoluat legătura voastră după întâlnirea din magazin şi până la hanul din Arashiyama?

Poate că nu te interesează, dar soţul meu va pleca în America la sfârşitul lunii. Urmează să ţină nişte cursuri despre istoria Asiei la o universitate de acolo şi va lipsi trei luni.

Cu bine.

Aki

2 aprilie

Dragă Aki.

Am primit scrisoarea şi-ţi consider mânia îndreptăţită. După ce-am pus răspunsul meu la poştă, mi-am dat seama că n-a fost frumos ce-am făcut. Câteva zile m-am tot perpelit, gândindu-mă la prostiile pe care ţi le-am scris. Lucruri siropoase care nu îi stau bine unui bărbat de vârsta mea.

N-am chef să continui să corespondez cu tine. Dacă vrei să fiu cinstit, nu-mi face plăcere să primesc scrisorile tale. Nu mă simt deloc obligat să-ţi povestesc în detaliu relaţia mea cu Yukako şi nici nu-mi pot asuma o responsabilitate atât de apăsătoare. Prin urmare, cu asta pun punct corespondenţei noastre.

Cu bine.

Yasuaki

10 iunie

Dragă Yasuaki.

Ce mai faci? Sper că nu te afectează anotimpul ploios.

Au trecut două luni de când ai propus să întrerupem corespondenţa, dar iată-mă din nou cu stiloul în mână, pentru că nu mă pot abţine. Şovăi la gândul că o să te superi pe mine, totuşi îţi scriu, chiar dacă vei rupe scrisoarea înainte de a o citi. Pesemne că te-ai săturat de insistentele mele.

Sinceră să fiu, habar n-am de ce mă mai încăpăţânez să-ţi scriu. Nu ştiu ce speranţe deşarte mă îndeamnă la gestul acesta şi nici dacă urmăresc ceva. Tot ce ştiu e că sentimentele mele au atins culmea de la care mă îmboldesc să-ţi dezvălui ce mă frământă. Am impresia că în felul acesta mă întorc la starea de spirit de acum zece ani, imediat după divorţ. Te implor să înţelegi capriciile unei femei ridicole! La urma urmei, ai fost singurul care mi-ai suportat în tăcere toate mofturile.

Am citit undeva că defectele cele mai mari ale unei femei sunt cicăleala şi gelozia. Dacă acestea ţin de natura feminină, să ştii că-mi vine de multe ori să dau frâu liber tuturor nemulţumirilor şi geloziei care-mi macină inima.

De la incident, mă simt destul de deprimată şi mă tot întreb dacă nu cumva m-am schimbat eu foarte mult. Au rămas o mulţime de întrebări pe care aş vrea să ţi le pun, dar nu mă deranjează dacă nu-mi răspunzi la ele. Poate e chiar mai bine. Mă resemnez la gândul că am vorbit cu pereţii!

La mai puţin de un an de la despărţirea noastră, tata mi-a dat de înţeles că e timpul să mă recăsătoresc. În casa din Kōroen trăiam destul de izolat. De cumpărături se ocupa Ikuko, iar eu îmi petreceam aproape tot timpul singură, în dormitorul de la etaj, stând la fereastra care dădea spre grădină, prefăcându-mă că citesc un roman poliţist lung, pe care oricum n-aveam de gând să-l termin. Uneori ascultam casetele pe care ai uitat să ţi le iei sau stăteam cu faţa-n jos pe pat, atentă la ticăitul ceasului.

Îţi aminteşti de râul care curge în spatele staţiei de pe linia Hanshin, nu-i aşa? Cam la două luni după divorţul nostru, librăria Tamagawa s-a închis şi în locul ei s-a deschis o cafenea numită Mozart. Ikuko a auzit că proprietarii au cam şaizeci de ani, iar clienţii lor ascultă doar muzică de Mozart. A insistat să trec şi eu pe-acolo şi să beau o cafea. M-am conformat într-o după-amiază cu soare, la sfârşitul anotimpului ploios. Am dat nas în nas cu vreo două, trei femei de prin vecini, pe care le cunoşteam şi care voiau să stăm de vorbă, dar le-am expediat cu o plecăciune a capului şi mi-am văzut de drum, sub soarele arzător. Asudasem puternic din pricina umezelii înăbuşitoare.

Îmi doream din suflet să te întâlnesc. Mă simţeam dezorientată şi nu mă puteam gândi la altceva. Puţin îmi păsa de ce spune lumea. Ce importanţă avea că te considerau „un vas de sticlă făcut ţăndări”! Ar fi trebuit să fiu mai înţelegătoare. Ar fi trebuit să te pot ierta. N-ar fi fost prima oară pe pământul ăsta când o femeie fură inima bărbatului altcuiva. Făcusem o greşeală pe care n-o mai puteam repara. Cu toate astea, nu voiam decât să te întorci la mine. În clipele acelea îl uram pe tata pentru că s-a străduit din răsputeri să ne despartă şi o detestam pe Yukako Seo, care nu se mai afla printre cei vii şi pe care n-o întâlnisem niciodată.

Cafeneaua Mozart semăna cu pensiunile din staţiunile montane, unde lumea se refugiază pentru a scăpa de căldura înăbuşitoare. Frumuseţea lemnului natur din exterior şi interior te trimitea cu gândul la o cabană de munte luată şi plantată acolo. Grinzile transversale erau făcute din buşteni groşi, iar mesele şi scaunele lucrate manual scoteau cu multă grijă în evidenţă nervurile şi granulaţia lemnului, de o fineţe aparte. Deşi nu prea spaţioasă, cafeneaua era decorată cu foarte mult bun-gust şi se vedea limpede că proprietarii nu se zgârciseră.

Înăuntru se cânta, deşi cam tare, numai muzică de

Mozart, aşa cum îmi spusese Ikuko. Am identificat o singură bucată muzicală: *Jupiter.*

Când patronul, un bărbat cu ochelari cu rame negre şi lentile groase, mi-a adus un pahar cu apă, am intrat în vorbă cu el.

— Am auzit că aici se poate asculta doar Mozart.

— Vă place muzica? mă întrebă el, râzând.

— Da, însă nu mă prea pricep la muzica clasică.

— Dacă frecventaţi localul nostru un an de zile, o să-l înţelegeţi pe Mozart şi, dacă vă place Mozart, restul vine de la sine.

Ţinea tava argintie lipită de piept, întorcându-şi cu mândrie faţa rumenă spre tavan. Avea un fel de a vorbi cam ciudat şi, când m-a auzit chicotind, a ţinut să precizeze:

— Asta e *Simfonia 41.*

— *Jupiter,* nu-i aşa?

— Văd că vă pricepeţi. Da, e *Jupiter, Simfonia 41 m de major,* ultima compusă de Mozart. Este o capodoperă, cu o fugă în mişcarea a patra, cea finală, ducând la un sfârşit plin de forţă şi reiterând în formă de sonată fragmente din primele două mişcări.

A plecat puţin urechea, spunând:

— Urmează. Partea a patra începe îndată.

Am comandat cafea şi am ascultat cu atenţie simfonia maiestuoasă, privind în jur. Lângă reproducerea înrămată după portretul lui Mozart se afla un răftuleţ cu cărţi despre compozitor. Eram singura clientă. Când s-a terminat simfonia, m-am trezit învăluită într-o tăcere care părea că mă absoarbe cu totul. Ce linişte ciudată! Iarăşi am simţit dorinţa arzătoare de a te întâlni. A început apoi o altă simfonie. Patronul s-a îndreptat spre mine şi mi-a spus pe un ton de dascăl:

— Asta e *Simfonia 39,* o capodoperă muzicală compusă în şaisprezecimi. Data viitoare când veniţi, am să vă pun *Don Giovanni* şi apoi *Simfonia în sol minor. O* să

ajungeţi încet-încet să vă familiarizaţi cu fenomenul care a fost Mozart.

Cafeaua a fost bună, iar patronul s-a dovedit o persoană plăcută. Am revenit după două sau trei zile. Erau mulţi clienţi atunci şi, în pofida faptului că şi-a dat toată silinţa să mă facă să mă simt bine, a fost foarte ocupat după tejghea cu cafele, sucuri sau schimbând discurile de fiecare dată când se termina o bucată muzicală. Soţia lui, pe care n-o remarcasem prima oară, lua comenzile, umplea paharele cu apă şi debarasa mesele.

A început o bucată muzicală pe care n-am recunoscut-o. Ţineam ceşcuţa la gură cu amândouă mâinile şi-l priveam insistent pe tânărul care o asculta cu ochii închişi şi capul plecat. Era concentrat asupra melodiei. Aşa cum stătea, lăsa impresia că se roagă cu pioşenie unei mari divinităţi sau că se căieşte amarnic pentru o nelegiuire, iar acum îl ceartă cineva de care se teme teribil.

Până atunci nu mă interesase muzica clasică şi nici nu mă gândisem vreodată că aş avea sensibilitatea necesară pentru a înţelege „fenomenul care a fost Mozart”. Însă, pe când studiam ţinuta tânărului şi ascultam simfonia aceea liniştitoare, mi-a venit un cuvânt în minte: *moarte.* Nu ştiu de ce, pentru că nu mă gândeam să-mi iau zilele şi nici nu mă temeam de moarte. Cu toate astea, cuvântul a prins rădăcini în sufletul meu şi nu mă mai puteam dezbăra de el.

Sorbeam cafeaua şi ascultam simfonia cu atenţie. O auzeam pentru prima oară în viaţa mea. Cuvântul *moarte* se cuibărise şi el undeva, într-un ungher, după cum am pomenit adineauri. Nu mă mai fascinase niciodată atât de mult o bucată muzicală. Ceea ce luasem până atunci drept o simfonie obişnuită începea să mi se pară o melodie desăvârşită, însă în acelaşi timp şi un refren misterios insinuând o lume evanescentă, încărcată cu disperare. Cum de-a putut un tânăr de treizeci de ani să compună o

asemenea melodie, cu două sute de ani în urmă? Cum de-a fost în stare să transmită cu atâta măiestrie tristeţe şi bucurie deopotrivă, fără să se folosească de cuvinte? Pe când mă gândeam la toate astea, priveam pe fereastră cireşii de pe stradă. Tocmai înfrunziseră.

Ascultam acordurile melodioase ale simfoniei şi încercam să-mi aduc în faţa ochilor imaginea lui Yukako Seo – femeia dispărută pe care n-o cunoscusem şi care fusese mai frumoasă decât mine.

Când a început o nouă piesă, tânărul pe care-l urmărisem i-a mulţumit patronului, a plătit şi a ieşit. Aproape simultan, ca apele mării la reflux, şi ceilalţi clienţi s-au ridicat şi au plecat, lăsându-mă singură în cafenea. Abia atunci a ieşit patronul de după tejghea şi mi-a prezentat-o pe soţia lui – o femeie de vreo cincizeci şi cinci sau cincizeci şi şase de ani, cu părul de un argintiu înduioşător, prins într-un coc frumos. Purta ochelari la fel că ai soţului ei. S-au aşezat lângă mine şi am schimbat câteva cuvinte, de parcă îşi propuseseră să ia o pauză. Apoi ea m-a întrebat:

— Locuiţi prin apropiere?

I-am spus că locuiesc la zece minute de mers pe jos, spre plajă. A căzut pe gânduri, aruncând în jur priviri nedumerite şi a menţionat câteva nume, nu şi pe al meu.

— Mă numesc Hoshijima. Casa noastră e imediat după clubul de tenis.

— A, o ştiu! în grădină este un tufiş splendid de mimoze.

A mărturisit că nu mai văzuse niciodată o specie atât de frumoasă şi m-a rugat să-i dau şi ei nişte crenguţe după ce înfloreşte. (Dacă n-ai aruncat scrisoarea şi continui s-o citeşti, presupun că te plictiseşti îngrozitor. Însă, atâta vreme cât îţi scriu, în ciuda faptului că m-ai rugat să n-o mai fac, am să aştern pe hârtie tot ce am chef şi-mi trece prin minte.)

Am mai comandat o cafea şi am precizat:

— Am venit ca să înţeleg ce-aţi vrut să spuneţi zilele trecute prin „fenomenul care a fost Mozart”.

S-a uitat la mine uimit. Zâmbetul i-a dispărut, lăsând locul unei înflăcărări greu de descris. Îi sticleau ochii, înfăţişarea lui mă stânjenea şi m-am simţit obligată să precizez:

— Sunt singură, dar n-am fost până acum două luni.

Crezând că-mi murise soţul, m-a întrebat:

— Boală sau accident?

Am răspuns cinstit:

— Nu, am divorţat.

Îmi imaginasem că o să-mi pună tot felul de întrebări, dar m-au scutit, simulând doar mirarea şi schimbând iute vorba. Văzând cum îi scăpărau ochii soţiei, nu mi-a fost greu să mi-o închipui ca fiind genul de femeie la curent cu tot ce mişcă.

Mi-au povestit cum au ajuns să-şi deschidă cafeneaua şi astfel am aflat o seamă de amănunte despre viaţa lor.

Patronul se înrolase în armată în 1941 şi se întorsese din provincia Shanxi din China în iarna anului 1945. Se născuse în 1921, aşadar avea vreo douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani la terminarea războiului. Eu nici nu eram născută pe atunci. După vreo trei ani, a reuşit să se angajeze la o bancă, cu ajutorul unei cunoştinţe, şi a muncit acolo douăzeci şi şapte de ani, până s-a pensionat, în 1975. În ultimii doi ani ajunsese directorul filialei Toyonaka. S-a angajat apoi cu jumătate de normă la o asociaţie de credite bancare, unde avea de rezolvat reclamaţiile de la ghişeu. Considerând că o asemenea muncă nu e pentru el, a plecat de acolo după vreun an de zile. A avut de gând să-şi deschidă o cafenea de îndată ce s-a pensionat, hotărându-se asupra numelui de „Mozart”, a stilului şi a decoraţiunilor interioare, numai că nunţile celor trei fete s-au succedat rapid, obligându-l să atace economiile puse deoparte pentru cafenea. Când în sfârşit au terminat cu toate, n-au reuşit să găsească un local în

zona dorită, aşa că au mai amânat deschiderea cafenelei cu vreo trei ani.

— L-am descoperit pe Mozart la vârsta de şaisprezece ani.

Devenise apoi un mare iubitor al compozitorului, cheltuindu-şi bruma de economii pe tot ce însemna Mozart: discuri, benzi, cărţi etc. Chiar şi cât fusese înrolat în China, cu puşca pe umăr, fredonase tot timpul bucăţi muzicale de-ale compozitorului. Încă de-atunci se gândise să-şi deschidă la bătrâneţe o cafenea cu numele „Mozart" şi să familiarizeze clienţii cu simfoniile acestuia. De aceea se şi angajase la bancă. Voia să strângă bani şi, ori de câte ori dădea de greu sau nu-i convenea ceva, se gândea la ţinta lui îndepărtată. Cu speranţa la banii pe care urma să-i primească la pensionare şi care acopereau cea mai mare parte a fondurilor de care avea nevoie pentru deschiderea cafenelei, strângea din dinţi şi-şi vedea de treabă, cu toate că n-o găsea nici interesantă, nici plăcută.

Mi-a mărturisit cu câtă bucurie a primit vestea că librăria din apropierea staţiei Kōroen a dat faliment. Aceasta i se părea şansa mult aşteptată.

— Ne-a plăcut locul de îndată ce l-am văzut. Am pus mâna exact pe ce ne-am dorit. Ardeam de nerăbdare să începem treaba, zise el râzând şi privindu-mă insistent.

— Nu vedea decât Mozart în faţa ochilor. Nu-l interesau băutura şi jocurile de noroc, habar n-avea de *go* şi de *shōgi*[5], nu pescuia. Când se întorcea de la serviciu, ştergea de praf şi-şi dezmierda sutele de discuri cu Mozart. La început m-am enervat. Mă deranja gândul că m-am măritat cu un smintit. Însă până la urmă, adăugă soţia, a ajuns să-mi placă şi mie Mozart.

Am stat destul de mult de vorbă. La un moment dat, l-am întrebat de tânărul acela, care mie mi s-a părut ciudat. Patronul mi-a explicat că era şi el îndrăgostit de Mozart, că avea o colecţie serioasă de discuri, însă îl

5 Versiune japoneză a şahului.

interesa o anume piesă muzicală care nu se mai găsea nicăieri şi de aceea venea zilnic la cafenea ca s-o asculte.

Se apropia ora cinei, aşa că am plătit cele două cafele şi m-am ridicat. Patronul s-a ridicat şi el şi m-a întrebat, zâmbind:

— Vreţi să mă lămuriţi şi pe mine… Ce-aţi vrut să spuneţi adineauri când aţi afirmat că aţi început să înţelegeţi „fenomenul care a fost Mozart”?

Mă apropiasem de muzica lui Mozart abia cu câteva zile în urmă şi nu mă simţeam în stare să-mi transpun impresiile în cuvinte, cu atât mai puţin în faţa cuiva care-l asculta cu dăruire de atâta amar de vreme. Totuşi, încurajată de luminiţa din ochii patronului, m-am trezit afirmând:

— A trăi şi a muri înseamnă probabil acelaşi lucru. Am senzaţia că asta vrea să exprime misterioasa lui muzică îngerească.

Am vrut să afirm că „fenomenul” însemna capacitatea lui Mozart de a transmite, fără vorbe, coexistenţa bucuriei şi a tristeţii, forţa de a le învălui în tonuri muzicale uimitoare şi de a exprima totul cu simplitate, făcându-i pe ascultători să le îndrăgească atât de mult. Intimidată oarecum de privirea pătrunzătoare a patronului, am dat un răspuns la care n-am chibzuit. Cuvântul *moarte*, care-mi trecuse prin minte la un moment dat, părea să nu fi dispărut cu totul din acel ungher al sufletului meu şi, sub influenţa lui, am scăpat o explicaţie la care nu mă gândisem nicio clipă.

— Zău? murmură el, continuând să mă privească bănuitor.

Am luat-o iute spre casă printre umbrele alungite în lumina apusului de vară. Imaginea lui Yukako a început să-mi joace prin faţa ochilor, fără să pricep ce-am vrut să spun prin propriile mele cuvinte. Ce fel de femeie a fost? De ce şi-a luat viaţa după ce a făcut dragoste cu tine?

Mă simţeam moartă de oboseală când am ajuns

acasă.

Până la venirea iernii, am trecut pe la cafenea de două sau de trei ori pe săptămână. Mai luam din când în când trenul pe linia Hanshin până la staţia Sannomiya din Kōbe sau în direcţie opusă, până la Umeda, ca să fac cumpărături la unul din marile magazine universale de acolo, dar când prietenele mele din facultate, Terumi sau Aiko, pe care le cunoşti şi tu, mă invitau la un film sau la un concert, le refuzam şi stăteam ferecată în casă. Tata şi Ikuko mă lăsau în pace, cu toate că erau îngrijoraţi din pricina mea.

În viaţa searbădă şi monotonă pe care o duceam a supravieţuit o singură plăcere – aceea de a-l asculta pe Mozart. Devenisem o mare admiratoare a lui. Îmi procuram discurile şi casetele recomandate de patronul cafenelei şi le ascultam în camera mea până noaptea târziu. Am cumpărat de la o librărie mare din Ōsaka cărţi despre Mozart şi le-am citit pe nerăsuflate. M-am apropiat foarte mult de proprietarii cafenelei şi ei mi-au făcut cadou o ceaşcă din care beam numai eu. Îmi intuiau starea de spirit surprinzător de bine. Când vedeau că n-am chef de vorbă, mă lăsau în pace, iar când preferam să stau la taclale în loc să ascult muzică, unul din ei venea şi-mi ţinea companie. Însă nici el, nici ea nu m-au întrebat nimic despre divorţ.

Iar am reuşit să-ţi trimit o scrisoare lungă, presărată cu tot felul de amintiri. Am obosit de-atâta scris şi, cu toate astea, n-am apucat să spun nimic important. Am bătut doar câmpii. În următoarea, am să mă adun mai bine. Presupun că vrei să-mi spui să nu te mai deranjez, dar să nu te îndoieşti nicio clipă de faptul că am să pun iar mâna pe stilou. Chiar dacă-mi rupi scrisorile fără să le citeşti, eu tot voi continua. Astăzi însă mă opresc aici.

Ziarele anunţă că anotimpul ploios va dura mult anul acesta. Deja plouă de cinci zile şi vremea asta îi creează lui Kiyotaka o stare foarte proastă. Începuse să meargă la

toaletă ca un copil normal, însă acum iar face pe el. I se întâmplă doar când plouă mai multe zile la rând. Ciudat, dar se pare că omul este uneori pe aceeaşi lungime de undă cu natura. Numai că un asemenea fleac îl dă atât de rău peste cap, încât nu mai scoate o vorbă zile-n şir. Nu mai suport să-l văd aşa. Îmi plăceau zilele ploioase pe vremuri, dar acum le detest.

Cu bine.

Aki

16 iulie

Dragă Yasuaki.

Doamne, cât a mai plouat anul acesta în zona Kinky[6]! N-o să mai fie secetă, sper. Ikuko mi-a amintit că apa de ploaie nu se adună în lacuri, ci umple râurile, care se varsă în mare. Oricâte precipitaţii ar fi, zilele fierbinţi de vară tot vor duce la scăderea apei din bazinul lacului Biwa, dar nivelul este deocamdată destul de ridicat şi asta-i foarte bine.

Am înţeles că nu mai durează prea mult sezonul ploios. Eu m-am săturat deja de-atâta umezeală. Pereţii şi *tatami* au mucegăit, până şi mânerele uşilor au prins mucegai. Dar gata cu văicăreala! Am de gând să-mi continui scrisoarea anterioară, aşa cum te-am amenințat.

Ceea ce urmează să-ţi povestesc s-a întâmplat chiar pe 6 februarie. Ţin minte data pentru că se împlineau şase luni de când frecventam cafeneaua Mozart. Pe la trei dimineaţa m-a trezit brusc geamătul unei sirene. Mi-am dat imediat seama că erau maşinile pompierilor venind din direcţii opuse: apus şi răsărit. Mi-am aruncat un halat pe umeri, am tras perdeaua şi am privit afară. Limbile de foc se înălţau mistuitoare peste acoperişurile caselor. Undeva mai încolo, o pală roşie, sclipitoare se tot întindea, iar scânteile uriaşe deveneau din ce în ce mai vizibile. Am rămas încremenită cu mâinile pe piept, întrebându-mă

6 Cuprinde Kyōtō, Ōsaka şi prefecturile Shiga, Hyōgo şi Mie.

dacă nu cumva arde cafeneaua. Limbile uriaşe se întindeau foarte aproape de ea. Proprietarii locuiau într-un bloc din spatele staţiei, aşa că ei nu erau în pericol. M-am îmbrăcat şi am coborât.

— E incendiu, nu-i aşa? întrebă Ikuko, apărând în hol în cămaşă de noapte.

A deschis uşa de la intrare, fără să-i pese de frig, şi a privit spre cerul aprins ca o văpaie.

— Cred că e cafeneaua Mozart.

Mi-am pus sandalele şi am ţâşnit pe stradă. Ikuko a alergat după mine cu o haină groasă în mână.

— Vă rog să vă întoarceţi! E periculos să umblaţi singură pe străzi la ora asta.

Era neobişnuit de frig. Înfofolită în haina îmblănită, am pornit cu paşi iuţi către flăcările săltăreţe. După ce am trecut de zona rezidenţială şi de podeţul de peste râu, temerile mi s-au confirmat. Ardea cafeneaua. În ciuda orei târzii, am văzut destul de mulţi gură-cască, iar şapte sau opt maşini de pompieri fuseseră parcate lângă râu. Focul era în toi când am ajuns eu. Construită în întregime din lemn, cafeneaua era învăluită într-o pălălaie imensă şi nu se putea face nimic pentru a o salva. Jeturile de apă aruncate de furtunurile groase se îndreptau toate spre acoperiş, însă erau îndată înghiţite de flăcări şi dispăreau fără urmă. L-am văzut pe patron, în pijama, privind cum îi arde cafeneaua, cu mâna încleştată pe banda întinsă pentru a delimita zona afectată. Mi-am croit drum prin mulţime, am ajuns lângă el şi m-am apucat şi eu de bandă. Era înfiorător de cald în apropierea flăcărilor, dar am prins-o cu amândouă mâinile şi nu i-am dat drumul. Priveam cafeneaua neputincioşi. Lemnul pârâia şi pocnea, iar din când în când mai cădea câte-o ploaie de scântei.

Nu ştiu când a băgat de seamă că mă aflu lângă el. Cu ochii la foc, a întors puţin capul şi mi-a şoptit la ureche:

— Lemnul arde cumplit de repede.

M-am uitat după soţia lui, însă n-am văzut-o.

Întrebându-l de ea, mi-am dat seama că-mi tremură vocea. Cred că mi-a trecut o clipă prin minte că a rămas în cafenea.

— A plecat acasă adineauri… N-a mai suportat să vadă dezastrul. Mi-a zis că-mi aduce o haină mai groasă ca să nu răcesc.

Am răsuflat uşurată.

— O să vă refaceţi cafeneaua, nu-i aşa?

— Avem asigurare, răspunse el, încuviinţând. Numai că cele aproximativ două mii trei sute de discuri sunt complet distruse.

Continua să-şi privească magazinul cu o expresie ciudată. Nu plângea, nu râdea. Flăcările s-au mai potolit. Ikuko mă sfătuise să mă întorc repede, dar nu mă simţeam în stare să-l las singur, aşa că am hotărât să-i fiu alături până ce focul se stinge complet.

— Cine s-ar fi gândit la o asemenea nenorocire!

— Când am auzit că arde, mi-am pierdut capul şi am început să tremur fără să mă pot controla. După ce am evaluat dimensiunile dezastrului şi mi-am dat seama că nimic nu mai poate fi salvat, a pus stăpânire pe mine o linişte greu de închipuit. M-am bucurat că nu e nimeni înăuntru.

Liniştea aceea se putea numi „despovărare”. Asta se citea pe chipul şi în vocea lui.

Acoperişul s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor, urmat de un val uriaş de scântei. Cei de faţă au sărit îndărăt ca arşi. Patronul m-a apucat de mână ca să mă tragă în lături, dar m-am împotrivit, rezistând căldurii şi scânteilor. De ce oi fi făcut un gest atât de nechibzuit? Pe când priveam flăcările, care se domoleau un moment pentru ca să ţâşnească şi mai puternic apoi, mă gândeam la tine. Trăiam cu senzaţia că imaginea ta avea să dispară la cea mai mică mişcare. Aşadar, m-am încăpăţânat şi am rămas locului.

De fapt, am fost nevoiţi să divorţăm şi voiam să cred

că mă iubeai încă şi că te mai gândeai la mine măcar din când în când. Cam asemenea gânduri mă frământau.

În clipa în care mi-a apărut imaginea ta, însoţită de regretul de neînvins că ne-am despărţit, un torent nestăvilit de scântei m-a readus la viaţă, trezindu-mă din visare. Apoi a dispărut. Mă simţeam de parcă mi-ar fi ars cineva o palmă zdravănă peste faţă. Mă uitam la rămăşiţele fumegânde ale cafenelei Mozart.

Patronul mi-a şoptit liniştit:

— Cred că viaţa şi moartea sunt unul şi acelaşi lucru. Ciudata operă a universului răsună în muzica lui Mozart. Aţi afirmat şi dumneavoastră asta, nu-i aşa?

Căzând pe gânduri câteva clipe, a adăugat:

— Socoteam că-l cunosc pe Mozart mai bine decât oricine altcineva. Nu cred că există persoane care să-i fi ascultat muzica mai atent decât mine şi cu mai multă pasiune. Am fost convins că-l înţeleg. Însă nu mi-a trecut niciodată prin cap să o privesc astfel. M-am tot gândit la cuvintele dumneavoastră şi vă dau dreptate. Cu siguranţă că Mozart încerca să transmită în melodiile sale ceea ce li se întâmplă oamenilor după ce trec în nefiinţă.

Vorbea cu însufleţire şi părea foarte încordat. Privirea lui, de obicei blândă, a căpătat o sclipire intensă în spatele lentilelor groase. Cuvintele rostite de mine atunci sunaseră oarecum altfel decât încerca el acum să le interpreteze. Nu consideram că e vorba de „opera universului”. Aşa i s-a părut lui, pesemne.

— Nu cred că am pomenit de „opera universului”.

— Ba da, chiar aşa aţi spus, insistă el, întorcându-se către mine uimit.

Eram convinsă că se înşelase, dar am lăsat lucrurile aşa. Focul se stinsese, cu excepţia unor grămăjoare de cenuşă sclipitoare care arătau ca nişte cărbuni aprinşi. Pompierii îmbrăcaţi în costume argintii încercau să le stingă de tot.

Patronul s-a trezit spunând:

— Da, aveţi dreptate. N-aţi pomenit de „opera universului”. Imaginaţia mi-a jucat feste. Oare cum aţi zis?

Mă privea fix în ochi, încercând să-şi amintească vorbele mele. Nu-l deranja funinginea aşternută pe lentile.

— A, da! Aţi zis „ciudatele iţe ale sorţii”.

Nici aşa n-am zis, însă l-am lăsat în pace, înclinând capul uşor. A izbucnit în râs şi m-am molipsit de la el. A făcut o plecăciune unuia dintre martorii oculari ai incendiului şi l-a întrebat dacă are ţigări la el. Îl văzusem deseori în cafenea. Bărbatul l-a servit cu o ţigară şi, în timp ce i-o aprindea, l-a întrebat îngrijorat dacă avea asigurare. Aflând că are, a încercat să-l mai liniştească, spunându-i:

— La magazinele de muzică se vând discuri, trebuie doar să începeţi iar să le adunaţi.

Patronul a bombănit indignat, fără să se adreseze cuiva anume, că multe dintre ele nu se mai găseau nicăieri. A trecut apoi pe sub banda de protecţie ca să stea de vorbă cu un pompier.

Am luat-o iute spre casă pe străzile pustii, amărâtă la gândul că Mozart s-a prefăcut în scrum. Mergeam cu ochii-n pământ şi gândeam obsesiv: „A-nceput! Au început problemele!” Presimţirile care m-au invadat când am stat pe canapeaua din biroul tatii, hotărâtă să te părăsesc, începeau să se adeverească. Presupun că-ţi aminteşti că ţi-am pomenit de ele în prima scrisoare. Ştiam că divorţul atrage după sine nenorocire.

M-ai părăsit din cauza unui accident stupid. Nici nu s-a scurs un an şi cafeneaua mea favorită şi două mii trei sute de discuri conţinând muzica unui geniu s-au transformat în cenuşă. Oare ce urmează?

Ajunsă în cameră, mi-am scos paltonul şi m-am aşezat pe marginea patului. Era puţin trecut de ora patru. Ştiam că îmi este imposibil să închid ochii, aşa că am ascultat de nenumărate ori una dintre piesele mele favorite: *Simfonia 39.* Cumpărasem discul de la un

magazin mare de muzică din Umedă. Patronul mi-l recomandase. Era piesa despre care spusese că e „minunea compusă în şaisprezecimi”.

„Poate că viaţa şi moartea sunt unul şi acelaşi lucru”.

Nu cred că muzica lui Mozart m-a împins spre o asemenea afirmaţie. Mi-am amintit cuvintele patronului rostite în faţa ruinelor carbonizate, cuvinte care nu-mi aparţineau cu siguranţă: „opera universului”, „iţele sorţii”. O tânără ca mine nu putea gândi astfel. Era prea complicat. Şi totuşi, simţind cum unduirile fermecătoare ale *Simfoniei 39* pătrundeau în toate ungherele dormitorului, în liniştea nopţii, trăiam cu senzaţia că acele cuvinte scoteau la lumină, la fel ca în arta prestidigitaţiei, infinite mistere ale vieţii.

„Oare ce-o fi văzut patronul în timp ce privea cum i se prăbuşeşte cafeneaua în flăcări?”

Mă copleşea gândul acesta.

M-am întins pe pat şi am închis ochii. Curând, a dispărut imaginea ce cuprindea flăcările, cafeneaua pârâind şi pe patronul ei, fiind înlocuită de gânduri vagi, fără cuvinte, amestecate armonios cu *Simfonia 39:* umbra plăcută a copacilor din campus în vara în care ne-am cunoscut; roşul pal al luminilor de poziţie ale maşinilor de pe bulevardul Midōsuji, pe care ne plimbam deseori ţinându-ne de mână; luminiţele din apropierea portului Kōbe, văzute din trenul de pe linia Hanshin, în care am urcat fericită, fără o destinaţie anume, în ziua în care tata a încuviinţat căsătoria noastră. Cufundată în visare, am crezut pentru o clipă că înţeleg semnificaţia cuvintelor rostite de patron cu puţină vreme în urmă: „opera universului”, „iţele sorţii”.

Dar numai pentru o clipă. Curând după aceea mi-a reapărut în faţa ochilor imaginea lui Yukako Seo. Se cuibărise într-un ungher al sufletului meu, deşi femeia aceea frumoasă, amuţită pe vecie, dispăruse din această lume.

Dimineaţa, pe când mâncam micul dejun, mai târziu decât de obicei, tata mi-a sugerat să le ofer un dar de consolare proprietarilor cafenelei, de vreme ce eram în relaţii atât de apropiate. Ikuko a propus să le dau bani, considerând că aşa se cuvine în asemenea situaţii. Socotind că erau foarte ocupaţi, i-am vizitat acasă după patru zile.

M-au primit bucuroşi, poftindu-mă în sufragerie şi mulţumindu-mi de câteva ori pentru gestul de solidaritate din noaptea incendiului, cu toate că fusese foarte frig. Nu l-am putut convinge pe patron să ia banii, aşa că i-am lăsat până la urmă pe masă, afirmând că era ordinul tatii şi nu mă puteam întoarce cu ei acasă. I-a acceptat cu chiu, cu vai. În momentul acela a sunat soneria. Un alt vizitator, venit în acelaşi scop, încerca s-o convingă pe soţia patronului, în hol, să-i accepte darul. Amfitrionul a considerat momentul potrivit să ne facă cunoştinţă, aşa că l-a poftit şi pe el în sufragerie. Era un bărbat înalt, cu trăsături ferme, la vreo treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani. Mi l-a prezentat ca fiind nepotul lui, fiul cel mare al fratelui său decedat. Am schimbat saluturi de curtoazie adecvate primei întâlniri. Era Sōichirō Katsunuma, actualul meu soţ. O să-ţi scriu altă dată despre împrejurările care au dus la căsătoria noastră.

Plecând de acolo, mi-am omorât timpul într-o librărie din faţa gării, răsfoind nişte reviste pentru femei şi parcurgând titlurile de pe cotoarele cărţilor în ediţii de buzunar. Aveam chef să beau o cafea bună, dar nu m-am simţit în stare să intru într-un local nou imediat după dispariţia cafenelei Mozart.

Cred că era sâmbătă, pentru că doar sâmbăta liceenele se întorc acasă imediat după prânz. Le-am văzut coborând din tren. La stilul de viaţă pe care îl aveam la vremea aceea, nu prea ştiam în ce dată şi în ce zi suntem. Îmi amintesc doar că am aruncat o privire uniformelor şi mi-a trecut prin minte că, fiind sâmbătă, şi tata termina

serviciul mai devreme şi avea să ajungă acasă înaintea mea. Bănuiam că o să mă bombardeze cu vreo propunere, blând, dar ferm, aşa cum îi era obiceiul.

Presimţirea mi s-a adeverit. Când am ajuns acasă, tata stătea întins în sufragerie şi se uita la televizor.

Văzându-mă, mi-a făcut semn să mă aşez pe canapeaua din faţa lui şi mi-a spus că are de discutat cu mine. Sunt surprinsă şi totodată mândră de presimţirile mele. De multe ori mă gândesc cum de am dat greş cu tine. Cum i le-ai reuşit să mă păcăleşti atâta amar de vreme fără să-mi dau seama? Eşti un actor desăvârşit, ce mai tura-vura!

— Ar cam fi timpul să te gândeşti la viitor, mi-a zis lata. E foarte important să nu te mai apese ceea ce nu *4* merită, să uiţi tot ce trebuie uitat. O să văd cum te pot ajuta.

— Am uitat…

Nu m-a lăsat să termin ce aveam de spus.

— Ce-ar fi să te duci undeva în străinătate? Poate Paris, Viena, Grecia… Ce părere ai de Scandinavia? Faci o excursie pe cinste, iar la întoarcere vei fi ca o foaie albă de hârtie, gata să scrii pe ea.

— Nu m-aş simţi bine de una singură într-o ţară străină, am răspuns cu ochii-n pământ, de parcă voiam să-mi întipăresc în minte modelul covorului persan din sufragerie.

— Când te văd aşa, mi se rupe sufletul.

Am ridicat privirea şi i-am zărit lacrimi în ochi. Era prima oară când îl vedeam astfel pe tata. Şi-a luat asupra lui vina de a mă fi adus în starea aceea.

— Dacă nu l-aş fi numit pe Arima succesorul meu, v-aţi fi putut rezolva problemele singuri. Se mai întâmplă pe lumea asta… Voi doi vă iubeaţi şi aţi fi trecut, la un moment dat, peste incident. Însă, ca preşedinte al firmei, a trebuit să-i cer să plece. Cred totuşi că m-am pripit. Socoteam că, dacă părăseşte firma, se desparte şi de

familia Hoshijima. Mai târziu mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să procedez astfel. Chiar dacă nu mai avea dreptul să-mi fie succesor, putea foarte bine să rămână cu tine. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Ar fi trebuit să-i dau altă slujbă, să locuiască o vreme separat, iar apoi să am grijă să fiţi iarăşi împreună. Ar fi fost cel mai înţelept lucru. De fapt, nu i-am spus direct să plece, însă felul cum am pus problema nu i-a dat de ales. Reacţia mea l-a determinat să-ţi ceară, înainte de externare, să divorţezi. M-am comportat ca un prost, făcând pe tatăl rănit în sentimente. De fapt, l-am certat în calitate de preşedinte al companiei. I-am spus pe ocolite că n-aveţi cum să mai rămâneţi împreună. În ciuda celor întâmplate, ştiam că nu vrei să-l părăseşti. Ca tată, am simţit asta tot timpul.

Am izbucnit în plâns. A vorbit întruna. Când a tăcut, mi-am ascultat suspinele. Sufrageria părea inundată de razele soarelui de iarnă la apus.

— Ai dreptate, însă picioarele din faţă ale calului s-au frânt şi vasul de sticlă s-a făcut ţăndări. Nu-i aşa, tată? N-ai spus tu asta în cafeneaua din Arishima, înainte să mă despart de soţul meu? La vremea aceea, lucrurile încă nu stăteau chiar atât de grav. Abia mai târziu, când am semnat actele de divorţ… abia atunci s-a dus totul de râpă.

Tata s-a ridicat brusc, făcându-mi semn cu mâna să încetez.

— Arima a fost un om bun. Îmi plăcea.

Asta a fost tot. A ieşit din încăpere. Arăta ca o fantomă.

Când Ikuko a adus ceaiul şi m-a văzut singură în sufragerie, plângând ca un copil, cu capul plecat, a încercat să spună ceva, dar s-a răzgândit. A pus ceainicul şi ceşcuţele pe masă şi s-a întors la bucătărie fără o vorbă. Priveam aburii înălţându-se şi mă gândeam la cuvintele tatii: „Arima a fost un om bun. Îmi plăcea”. Cuvintele păreau cu atât mai convingătoare şi tandre, cu cât veneau din partea cuiva care nu vedea în faţa ochilor decât muncă,

în stare să-şi ignore familia şi să se înstrăineze cu totul de lume. Soţul meu a fost cu-adevărat un om bun, iar pe tata îl preocupa acum fericirea mea. Am absorbit cele două gânduri precum buretele absoarbe apa. Dorul crâncen după tine şi aversiunea faţă de propriul meu tată au dispărut într-o clipă. Mă simţeam plutind într-un spaţiu gol, alb.

Cât oi fi stat aşa? Când mi-am revenit, soarele apusese, iar felinarele de piatră din grădină, acoperite cu muşchi, îşi întindeau umbrele negre până spre fereastra tatii, din clădirea alăturată.

Mi-am dat cu puţină apă pe faţă şi m-am dus la bucătărie. Ikuko mi-a dat o veste bună: fiul ei, care terminase liceul, îşi găsise slujba dorită. Se angajase la renumitul restaurant franţuzesc Maison du Roi din Ashiya, văzându-şi astfel împlinit visul de a deveni bucătar. Am fost şi noi acolo de două sau de trei ori.

Soţul lui Ikuko s-a stins din viaţă când băiatul avea trei ani. După aceea, timp de cinci ani a locuit cu socrii la o fermă din Tanba. Apoi s-a retras din registrul familiei lor şi s-a mutat la sora ei mai mare, care locuia în cartierul Higashinada din Kōbe. Când mi-a murit mama, am căutat o menajeră de nădejde şi sufletistă. S-a mutat la noi, lăsându-şi copilul la sora ei. Am considerat-o membră a familiei noastre încă de atunci. Nu ne-a spus niciodată, dar eu şi tata ne-am imaginat că nu-i e uşor să trăiască fără fiul ei. Aşadar o mai întrebam de el din când în când. Ne-am gândit la un moment dat să-i propunem să-şi închirieze o casă în apropiere de Kōroen, ca să-şi poată aduce copilul la ea, şi să vină la noi peste zi. A fost de acord şi tocmai îşi căuta un apartament când… ştii bine ce s-a întâmplat. Incidentul în sine n-ar fi avut nicio legătură cu ea, dar se pare că a afectat-o. A început să se poarte cu mine ca o mamă. A renunţat la apartament şi ne-a spus că rămâne la noi în continuare, zi şi noapte.

— O să mă mut după ce vă reveniţi. De fapt, îmi

convine mai mult să locuiesc aici. Dacă se-aşază şi băiatul meu la casa lui, renunţ la muncă şi mă mut la el. Băieţii neînsuraţi preferă să stea singuri. Chiar şi-al meu zice că n-are nevoie de mine acum. Pe de altă parte, n-aveţi cum să-l îngrijiţi singură pe stăpân, adăugă ea în şoaptă. O să vă-mbolnăviţi de nervi. Lăsaţi-l în seama mea!

De atunci n-a mai pomenit de căutarea unui apartament şi de venirea ei la noi doar peste zi. Văzând-o cum se descurcă, ziceai că-i în preajma tatii de-o viaţă. Nu-i băga în seamă accesele de furie şi hachiţele, încerca să-l bine dispună şi nu-l supăra niciodată. Am admirat-o întotdeauna şi i-am fost recunoscătoare. Când tata avea de făcut deplasări mai lungi în capitală, o lua cu el pe Ikuko, arătându-şi astfel încrederea în ea.

Auzind că fiul ei şi-a găsit de lucru la Maison du Roi, am felicitat-o şi am încurajat-o, zicându-i că o să-l caute într-o bună zi toate restaurantele franţuzeşti renumite. Era puţin îngrijorată, ştiindu-l mai puţin perseverent, însă nu şi-a ascuns bucuria. Mânuia cuţitul de bucătărie şi aranja mâncărurile pe farfurie cu o viteză ieşită din comun. Când i-am spus că a fost norocos că şi-a găsit de lucru acolo, a mărturisit:

— A pus şi tatăl dumneavoastră o vorbă bună. I-a scris un bileţel şi, când s-a dus la interviu, l-a arătat patronului. A fost angajat pe loc.

Şi-a văzut mai departe de pregătirea cinei, fredonând veselă. M-am dus la tata. Stătea pe *tatami* la o măsuţă joasă şi scria. Când m-a auzit mulţumindu-i din partea lui Ikuko, s-a întors şi mi-a spus pe un ton aspru:

— N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi!

— Tată! am strigat.

În clipa aceea am izbucnit în plâns. S-a uitat la mine şi m-a întrebat dacă am venit la el în cameră ca să plâng. A îndesat într-un plic scrisoarea terminată şi mi-a zâmbit cu căldură.

— Ce ai de gând? Ce-ar fi să pleci totuşi în

străinătate? O schimbare de decor ţi-ar prinde foarte bine.

— Nu-i nevoie… Am uitat de incident, nu mă mai afectează.

— Zău? întrebă el fără să mă privească.

M-am ghemuit lângă el, i-am cuprins gâtul cu braţele, mi-am lipit obrazul de spatele lui şi am şoptit:

— Zău c-am uitat! Crede-mă!

Însă, cu cât încercam să-l conving, cu atât mă gândeam mai mult la tine. Tata mi-a mângâiat mâinile şi a şoptit ca pentru sine:

— Oamenii se schimbă. Ciudate flinte… se schimbă de la oră la oră, din minut în minut…

Apoi a adăugat, mai vesel:

— Eşti o fată bună, sunt sigur că o să-ţi găseşti fericirea.

Vocea fermă a tatii şi aerul rece din încăperea aceea de opt *tatami* îmi dăinuie în minte ca şi când s-ar fi întâmplat ieri.

Nu numai că n-am plecat în străinătate, dar de atunci nici măcar nu m-am mai aventurat la cumpărături în magazinele mari din Kōbe sau Umedă. Reconstruirea cafenelei Mozart s-a terminat odată cu înflorirea cireşilor şi înmugurirea altor copaci. În pofida faptului că beneficiaseră de asigurare, preţul lemnului crescuse cu vreo patruzeci de procente între timp şi s-au îndatorat serios. Cafeneaua a fost clădită ca înainte, însă, din motive financiare, s-a folosit un lemn mai ieftin. Prin urmare, în ziua deschiderii arăta altfel. Când am păşit înăuntru, am constatat că muzica a rămas neschimbată. Se auzea *Simfonia 40,* pe care o iubeam mai mult decât pe *41, Jupiter*. După ce i-am felicitat pe patroni pentru redeschiderea cafenelei, mi-am reluat locul la masa care dădea spre stradă.

— Ceşcuţa dumneavoastră s-a spart, aşa că am cumpărat una nouă de la un magazin cu articole chinezeşti din cartierul Kawaramachi, din Kyōto.

Patronul mi-a pus ceşcuţa în faţă. Era simplă, gri, dintr-un material mai puţin prelucrat şi atât de subţire, încât se vedea prin ea. Părea foarte scumpă, de aceea mi-am exprimat dorinţa să o plătesc, dar a insistat că e cadou şi n-a vrut nici în ruptul capului să-mi spună cât a costat.

Era duminică şi se plimba lume multă pe sub cireşi. Cafeneaua se umpluse până la refuz, iar eu savuram o cafea bună după luni de zile, ascultând şi muzică de Mozart, bineînţeles. Deodată, l-am văzut pe tata pe stradă. În sandale şi cu o scurtă subţire, era încântat de razele blânde ale soarelui. Am scos capul pe uşă şi l-am poftit să intre. S-a aşezat la masa mea şi m-a întrebat cum e cafeaua. El considera că cea mai bună cafea din Japonia se găseşte la o cafenea mică din apropierea serviciului său, în Yodoyabashi. Patronul l-a auzit şi i-a spus că a lui ocupa locul doi în ţară. Dându-şi seama că e tata, soţia patronului a venit şi ea fuga-fuga, cu un zâmbet larg pe chip şi pusă pe glume. I-a mulţumit tatii pentru darul în bani oferit la dezastru şi l-a invitat să se numere printre clienţii lor.

Ştiam că tata se întorcea de la serviciu direct acasă atunci când nu avea şedinţe sau întruniri. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că e în stare să treacă pe la cafenea. După ziua aceea, l-am surprins deseori venind pe jos acasă. Când Ikuko îl întreba ce s-a întâmplat cu maşina, zicea că i-a dat liber şoferului la bulevard ca să facă puţină mişcare. În asemenea zile, mânca de seară mai târziu decât noi. Mi s-a părut cam ciudat şi l-am obligat să mărturisească adevărul.

— Trec şi eu pe la cafeneaua ta, a zis el, puţin jenat.

— Nu pot crede că asculţi Mozart!

Ca răspuns la mirarea mea, a căzut puţin pe gânduri înainte de a recunoaşte:

— Discut cu patronul perspectivele tale de măritiş. L-am privit uimită şi am reacţionat prompt, pe un ton aspru:

— Nu vreau să mă recăsătoresc.

Tata era un om hotărât şi, în asemenea momente, cu

greu îi mai scoteai ceva din cap. Nu era omul care să se lase prea uşor şi nici nu glumea mereu.

— De fapt, am auzit că te place un tânăr. Mi-a spus patronul cafenelei, pe ocolite. E vorba de nepotul lui. E lector universitar. Are treizeci şi trei de ani, însă nu e căsătorit. S-a specializat în istoria Extremului Orient şi am auzit că o să-l facă destul de repede conferenţiar, poate în câţiva ani. Te-a întâlnit o dată, acasă la unchiul său, şi de-atunci te soarbe din ochi când te vede la cafenea. El n-a mai fost căsătorit, dar nu-l deranjează că tu eşti la a doua căsătorie. Până acum a fost ocupat cu studiul şi n-a avut timp să-şi găsească o parteneră de viaţă. Pe tine te-a îndrăgit din clipa în care te-a zărit. Când mi-a spus proprietarul cafenelei cum stau lucrurile, nu m-am arătat prea entuziasmat, dar m-a rugat să accept să-l cunosc. I-am cerut stăruitor să nu-i spună că sunt tatăl tău, ci să mă prezinte ca pe un client obişnuit, aşa cum se mai întâmplă uneori. N-am abordat subiecte serioase. Am vorbit despre vreme, leafa… şi l-am îndemnat să-mi povestească una, alta despre istoria Extremului Orient.

Nu mă mai preocupă ca ginerele să preia conducerea firmei. Am renunţat la ideea asta când te-ai despărţit de Yasuaki Arima. Oricum, nu-mi pot alege eu succesorul. La momentul oportun, se va găsi persoana potrivită. M-am împăcat cu ideea asta. Grija mea principală este fericirea ta. Gândeşte-te! Ai numai douăzeci şi şase de ani şi poţi lua viaţa de la capăt. Îţi întemeiezi o familie. Dacă nu-ţi place bărbatul acesta, n-ai decât să refuzi, fără jenă. Indiferent de simţămintele tale, eu sunt de părere că v-aţi putea întâlni şi sta de vorbă, măcar o dată.

În felul său, tata mă ruga să accept o întrevedere. În timp ce-l ascultam, mi-am dat seama că-l cunoscusem în treacăt pe nepotul patronului, însă nu-mi aminteam nici în ruptul capului cum arăta. Când am auzit ce meserie are, ştiu că am făcut remarca: „A, da, i se potriveşte”. Îl socoteam o persoană distinsă, dar, indiferent de dorinţa

tatii, n-aveam de gând să accept o întâlnire aranjată. Nu te uitasem de tot, însă nici nu întrevedeam vreo posibilitate de a te aduce înapoi. Tata continua să facă mărturisiri, fumând ţigară după ţigară.

— Azi am trecut pe la Mozart şi am vorbit cu patronul. I-am dezvăluit tot adevărul despre tine, vorbindu-i deschis despre divorţ şi l-am rugat să-i spună şi nepotului acest amănunt. Puţin îmi păsa cum reacţionează, dar, auzindu-mă, s-a posomorât şi a rămas pe gânduri. A zis că propunerea de căsătorie n-avea sorţi de izbândă. Credea că tu mai ai nevoie de timp, susţinând că şi-a dat seama că ai suferit foarte mult. Altfel nu-şi explica faptul că o tânără este capabilă să surprindă secretele muzicii lui Mozart cu o viteză uimitoare şi mult mai profund decât a făcut-o el, care se consideră specialist. Şi-a plecat capul politicos şi a sugerat să nu mai discutăm despre perspectiva căsătoriei, cu toate că propunerea venise din partea lui. L-am întrebat de ce, dar nu mi-a răspuns.

M-am trezit apoi spunând:

„Fiica mea n-a fost de vină, a divorţat din pricina infidelităţii soţului ei, iar despărţirea a devenit inevitabilă în urma unei tragedii care a stârnit vâlvă”.

Eu trăiam cu impresia că divorţul nu e un motiv suficient pentru a abandona propunerea. Reacţia patronului mă iritase puţin. I-am spus înţepat că nu ţin deloc să-mi dau fiica pe mâinile unui profesor fără renume şi prost plătit. Patronul s-a scuzat politicos şi m-a întrebat dacă tu personal te-ai resemnat cu despărţirea ca urmare a accidentului acela nenorocit. O clipă, am crezut că ceva îmi sfredeleşte sufletul. Mi-a mai atras atenţia că te-a văzut deseori bându-ţi cafeaua tristă, dusă pe gânduri, şi era convins că sufereai. Apoi a repetat ceea ce mai spusese: tu ai nevoie de timp ca să-ţi revii. Mi-am dat seama că are dreptate, dar mi-am pus problema şi altfel: poate tocmai de aceea ai avea nevoie de cineva care să te ajute să uiţi mai repede de necazurile trecute şi să-ţi refaci

viaţa. Patronul a căzut iar pe gânduri. Părea să se fi răzgândit şi m-a întrebat dacă am discutat şi cu tine. I-am mărturisit cinstit că n-am abordat subiectul şi m-a îndemnat s-o fac în seara asta, sperând că-ţi place nepotul lui şi că aţi putea deveni un cuplu fericit. Am căzut puţin pe gânduri, cu braţele încrucişate. Nu pot suferi oamenii neîngrijiţi şi nici pe cei care nu ştiu să bea. Ceea ce pot să-ţi spun cu mâna pe inimă e că Sōichirō Katsunuma nu are niciunul din aceste defecte. Pare un temperament puternic, aşa cum se cade unui universitar. În mare, mi-a plăcut. Iată că am făcut ceea ce mi-a sugerat patronul: am abordat problema direct.

Niciodată nu l-am biruit pe tata în vreo discuţie. Pretextând că am nevoie de timp de gândire, m-am dus în camera mea. Cartierul se cufundase într-o tentă albăstruie de noapte de iarnă. Cum luna nu era încă plină, părea un pic strâmbă. Mi-am dat seama că s-a scurs un an de când ne-am despărţit, dar mie mi se părea că trecuseră trei sau patru. Mă simţeam obosită fizic şi psihic, o oboseală care nu trecea oricât de mult mă odihneam, munceam sau mă distram. Mă întrebam ce mai faci şi nu puteam crede că m-ai uitat complet într-un an. O femeie îmi răpise soţul, iar eu continuam să mă amăgesc. Mi-am închipuit tot felul de scenarii, însă am ajuns la concluzia că relaţia noastră nu poate fi reluată, chiar dacă nu m-ai dat complet uitării. Ar fi trebuit să mă împac mai devreme cu gândul acesta, dar nu mă simţisem în stare. Îmi tot spuneam că speranţele nu-şi mai aveau rostul şi mă obsedau şi vorbele tatii: „Oamenii se schimbă. Ciudate fiinţe… se schimbă de la oră la oră, din minut în minut…” Eu cum să mă schimb? Mă apuca tremuratul numai când mă gândeam. Au început iar presimţirile sumbre, atât în ce mă priveşte, cât şi pentru tine.

Două duminici mai târziu, patronii cafenelei Mozart, Sōichirō Katsunuma, tata şi cu mine am cinat la Maison du Roi. Intermediarii noştri au făcut eforturi disperate să

întreţină o atmosferă vioaie şi au căutat tot timpul subiecte de conversaţie. După ce s-a terminat masa, am luat-o împreună cu Katsunuma spre staţia Ashiyakawa de pe linia Hankyū şi ne-am oprit la o cafenea.

— Unchiul mi-a vorbit despre divorţul tău.

Mi-a fost clar că încerca să găsească un subiect de conversaţie şi că nu putea depăşi starea de tensiune. Îşi frământa mâinile, îşi mângâia perciunii şi tot trăgea de ei, aşa că m-am grăbit să-i servesc concluzia mea fără să mai aştept alte discuţii.

— Nu sunt pregătită să mă recăsătoresc. N-am niciun plan de viitor, însă pur şi simplu aş vrea să mai aştept.

Katsunuma s-a uitat ţintă la mine şi a răspuns prompt:

— Atunci aştept şi eu.

N-aş putea spune că-mi displăcea, dar nici nu-mi plăcea. Atmosfera s-a destins şi am vorbit vrute şi nevrute, după care m-a condus acasă cu taxiul. Nici acum nu ştiu ce m-a determinat să mă căsătoresc cu el. Pesemne că divorţată mă simţeam în derivă, pe când împreună cu el socoteam doar că mă aflu într-o barcă fără o destinaţie anume. Grija pe care mi-o purtau patronii cafenelei şi năzuinţa tatii de a mă vedea împlinită mi-au influenţat decizia, ca să nu mai vorbesc de dorinţa de a te uita definitiv.

Ne-am căsătorit în luna septembrie. Tata voia să-l adopte ca moştenitor, însă a trebuit să renunţe la idee, pentru că era copil singur la părinţi şi-i trăia doar mama. Tatăl îi murise pe când era student. Nu-şi putea lăsa mama singură şi cu atât mai puţin nu putea fi adoptat, aşa că a trebuit să mă mut eu la ei. Chiar dacă lucrurile n-au ieşit după voia tatii, pregătirile de nuntă au continuat fără ca el să mai obiecteze în vreun fel.

Katsunuma locuia într-o casă veche cu etaj şi o grădină mică, pe strada Yuminoki, în cartierul Mikage. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă el n-ar fi fost la

prima căsătorie, dar aşa, tata a trebuit să pună bani serioşi la bătaie şi să organizeze un ceremonial nupţial în toată puterea cuvântului, urmat de plecarea noastră în luna de miere. A insistat de nenumărate ori să mergem în străinătate. Până la urmă am cedat voinţei sale ca o păpuşă de cârpă.

Îmi amintesc că luna de miere cu tine mi-am petrecut-o într-o scurtă călătorie în partea de nord-est a Japoniei, în toiul iernii. Dacă am fi vrut să plecăm în străinătate, tata ne-ar fi dat bani, însă tu ai ţinut-o una şi bună cu ale tale şi nimic nu te-a putut abate din drum. Eu aş fi vrut să ajungem în Europa, să văd Parisul, Roma, să vizităm Olanda… îţi aminteşti ce ninsoare a început când am pornit spre lacul Towada? A trebuit să poposim o noapte în staţiunea Nyuto. Am băut sake şi am ascultat cum cad fulgii mari de nea. În noaptea aceea mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Mai fusesem de nenumărate ori în braţele tale şi înainte de a ne căsători, dar atunci, în hanul acela neînsemnat, călcâiele mi s-au aprins rău de tot. Iar m-am apucat să-ţi scriu tâmpenii şi mă simt prost. Am să revin la ceea ce voiam să-ţi spun, de fapt.

Prin urmare l-am ascultat pe tata şi am plecat într-un tur prin Europa. La mai puţin de o lună după întoarcerea din luna de miere, venind de la cumpărături, am găsit-o pe mama lui în vârstă de şaizeci şi şapte de ani zăcând pe pardoseala bucătăriei. Am chemat degrabă ambulanţa, dar s-a stins din viaţă îndată ce a ajuns la spital. Făcuse infarct miocardic. După slujba de patruzeci şi nouă de zile, tata a insistat să ne mutăm cu el în Kōroen. Katsunuma n-a prea vrut la început, dar a cedat insistenţelor tatii. Aşadar, după mai puţin de trei luni, m-am trezit din nou acasă la tata.

E trecut de ora trei şi trebuie să plec imediat să-l iau pe Kiyotaka. Îţi scriu de zile-ntregi şi tot n-am apucat să-ţi spun tot ce aş fi vrut. Oricum, n-am de gând să renunţ, aşa că aşteaptă-te şi la alte scrisori, chiar dacă le arunci la gunoi, nedeschise.

Autobuzul şcolii speciale ajunge în faţa gării la trei şi jumătate, aşa că trebuie să mă grăbesc. Închei aici şi o să-ţi mai scriu. Cam abrupt finalul, dar n-am încotro.

Cu bine.

Aki

31 iulie

Dragă Aki.

N-am rupt şi n-am aruncat cele două scrisori lungi ale tale. Ca să fiu cinstit, când am primit plicul cel gros, la două luni după ce te-am rugat să întrerupem legătura, l-am azvârlit într-un sertar fără să-l deschid. A stat acolo două sau trei zile. N-aveam de gând să citesc scrisoarea şi nici să-ţi răspund. Până la urmă, curiozitatea a învins.

Citindu-ţi rândurile, mi-am dat seama cât de mult te-ai schimbat în cei zece ani de când ne-am despărţit. N-aş putea să-ţi spun în ce mod am perceput eu schimbarea, însă nu mai eşti aceeaşi persoană ca pe vremuri. Te-ai luptat opt ani să-ţi creşti copilul handicapat. Socot că e potrivit cuvântul „luptă”. Cred că eşti mai cu picioarele pe pământ şi mai puternică decât înainte. S-ar putea să consideri că văd lucrurile prea simplist, dar să ştii că i îmi pot imagina cât ţi-a fost de greu şi că nu o dată ai scrâşnit probabil din dinţi de disperare, o disperare pe care cineva din afară n-ar putea-o înţelege.

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă am fi rămas împreună şi am fi avut un asemenea copil? Nici nu vreau să mă gândesc. Nu-mi doresc decât să pot şterge cu buretele toate necazurile pe care ţi le-am provocat cu zece ani în urmă, să fac să-ţi dispară toată nefericirea. Când mă mai îmbăt sau privesc în gol la vreun afiş dintr-un tren aglomerat, mă copleşeşte o senzaţie cumplită de vinovăţie, gata să mă sfâşie.

Însă n-am pus mâna pe stilou ca să mă tângui ca o muiere. M-a stârnit un cuvânt din scrisoarea ta, care se cere comentat. Afirmai că muzica lui Mozart îţi sugerează

cuvântul *moarte,* iar patronului i-ai spus că viaţa şi moartea sunt totuna. După ce am terminat-o, am recitit de câteva ori pasajul acela, simţind totodată îndemnul să-ţi relatez o experienţă mai deosebită. Te avertizez că o să fie cam lungă scrisoarea mea, dar vreau să aştern pe hârtie exact ce-am văzut, fără speculaţii şi concluzii personale. Înainte de toate, am să încep cu ziua în care te-am întâlnit pe muntele Zaō.

De ce-am ajuns la staţiunea de pe muntele Zaō? Povestea e simplă şi are ca punct de plecare un incident bizar. Afacerea pe care am pornit-o împreună cu un prieten nu mergea bine, iar poliţa pe care am semnat-o din disperare a căzut în mâinile unui individ dubios. Nu era valabilă şi voiam să o retrag îndată, dar ticălosul care a pus mâna pe ea s-a gândit s-o folosească drept sursă de venit, aşa că urma să mă prezint cu o sumă considerabilă de bani la o dată anume.

Am luat-o spre Tokyo şi am pierdut pe-acolo o săptămână, solicitând ajutorul prietenilor şi clienţilor, dar n-am reuşit să strâng banii. Eram pur şi simplu panicat. În apropierea gării Iidabashi, am întors capul şi am zărit un tânăr pe urmele mele. Era frumos îmbrăcat, dar ceva îmi spunea că e din acelaşi aluat ca şi ticălosul care pusese mâna pe poliţă. Cum la firmă nu lucram decât eu şi prietenul meu, s-or fi gândit că am fugit la Tokyo ca să mi se piardă urma.

M-am strecurat prin mulţime şi am urcat într-un tren care intra în gară. Individul a forţat uşile care tocmai se închideau şi s-a suit şi el. Încercam să-mi fac curaj, zicându-mi că putea foarte bine să fi fost un călător ca oricare altul, că privirile ni s-au întâlnit şi, întâmplător, a urcat în acelaşi tren în care mă aflam şi eu. Cu toate acestea, eram hotărât să scap de el. Mi se părea că-mi urmăreşte orice mişcare.

Am coborât la staţia Ochanomizu. Şi el la fel. Am hotărât să iau un tren până la gara Tokyo şi acolo să-l

păcălesc. Am coborât scările în fugă, am ţâşnit pe alt peron şi m-am ascuns la capătul lui. Bărbatul dispăruse. Trenul a intrat în gară şi m-am urcat fără să ştiu încotro merge. Am ajuns destul de repede la gara Ueno. M-am gândit să dispar o vreme. Oriunde, numai să nu mai văd pe nimeni. Măcar două sau trei zile. M-am dus să-mi iau bilet şi priveam în jur îngrijorat, dar nu mă urmărea nimeni.

Nici acum nu ştiu de ce mi-am cumpărat bilet spre Yamagata, dar, în timp ce-mi scoteam banii din buzunar, m-am trezit spunând: „Un bilet până la Yamagata, vă rog”. M-am uitat la tabelul cu plecări şi am constatat că expresul Tsubasa 5 pleca peste cinci minute. Am ajuns într-un suflet la peronul respectiv şi, înainte de a urca în tren, am privit cu prudenţă în jur. Nici urmă de bărbat! Trenul s-a pus în mişcare şi am ajuns la Yamagata în câteva ore. Am coborât ultimul. După ce am trecut de ieşire, m-am liniştit. Aveam la mine doar şaizeci de mii de yeni, din care trebuia să-mi cumpăr şi biletul de întoarcere la Ōsaka. În căutarea unui han ieftin, am ajuns pe străzile pline de magazine din faţa punctului de plecare al telecabinei spre muntele Zaō. Staţiunea de pe munte e foarte aglomerată în plin sezon de schi, însă eram convins că o să găsesc o cameră la o pensiune ieftină în extrasezon. M-am gândit să mă ascund acolo vreo trei-patru zile, să-mi contactez prietenul şi să mă gândesc la următoarea mişcare.

Să-ţi mărturisesc cinstit, în cei zece ani de când nu mai suntem împreună m-am ocupat cu diverse afaceri. De tot felul. Mi-ar lua doi sau trei ani doar ca să le descriu pe toate. Lumea vorbeşte de declin, dar eu m-am trezit de-a dreptul în cădere liberă. Dacă stau şi mă gândesc bine, totul a început cam la un an după ce ne-am căsătorit, cu prilejul vizitei pe care i-am făcut-o lui Yukako la raionul de lenjerie de pat de la etajul şase al magazinului universal. Mi se făcuse dor de ea. De fapt, pornisem să cumpăr un pepene din Kawaramachi. De atunci a început prăbuşirea.

În tot acest răstimp am lucrat la mai bine de zece

firme şi m-am ocupat cu tot felul de lucruri. M-am combinat cu mai multe femei, iar una chiar m-a întreţinut timp de trei ani. Acum locuiesc împreună cu o femeie blândă şi bună, care are grijă de un neghiob ca mine. N-o iubesc. Aş descrie aceşti zece ani printr-o analogie cu luptele *sumo*: dacă împing adversarul de-a-ndărătelea, mă trezesc scos afară din ring; dacă-l îmbrâncesc, se fereşte; dacă încerc să-l dobor, mă trage şi mă aruncă el; dacă încerc să-l dezechilibrez imobilizându-i un picior, îmi pune el piedică; orice mişcare încerc, iese tot pe dos, de parcă m-ar urmări un spirit malefic. Când ne-am întâlnit întâmplător la Zaō, eram la pământ.

Ajungând în staţiune, am urcat panta lină. Mirosea a sulf. De o parte şi de alta a drumului se întindeau hanuri, însă nu-mi permiteam să poposesc la vreunul dintre ele. Am întrebat un tutungiu dacă ştie vreo cameră ieftină undeva aproape de vârful muntelui şi mi-a spus că sunt câteva lângă heleşteul Dokko. Am pornit pe cărarea ce duce la platforma de pe care pleca telecabina, în apropierea grădinii cu dălii, am urcat în gondolă şi am ajuns la heleşteu. Am dat cu ochii de nişte cabane. Am intrat întruna, am întrebat cât mă costă să stau două-trei zile şi am răsuflat uşurat aflând că sunt chiar mai ieftine decât m-am aşteptat. M-am aşezat pe o bancă murdară dinăuntru. Fiind extrasezon şi neavând alţi turişti, mi-au spus că nu-mi pot oferi decât ceea ce au deja pregătit. Am fost de acord şi am urcat într-o cameră de la etaj, care, în plin sezon, ar fi fost cu siguranţă înţesată de tineret. Recepţionerul mi-a explicat că iarna se intră pe la etaj, deoarece zăpada atinge chiar şi patru metri.

Clădirea era cam mare pentru o cabană de munte. Avea o cantină şi un magazin mic la parter, iar la etaj, dormitoare. Mi s-a mai spus că, dacă vreau o baie fierbinte, trebuie să iau telecabina până în zona cu hanuri, unde există şi băi publice ieftine. Am mâncat ceva de cină – cam devreme – şi am coborât. După ce m-am scăldat în

baia sulfuroasă de pe la jumătatea pantei, am băut o cafea şi m-am întors la cabana de lângă heleşteul Dokko. După cum ai menţionat şi tu în prima scrisoare, cerul era complet văduvit de stele. M-am băgat în aşternut pe la opt şi am dormit buştean. Chiar mă simţeam ca un buştean putred.

După micul dejun, am vrut o cafea. Am luat telecabina până la cafeneaua la care fusesem cu o seară în urmă. Voiam să hoinăresc până la prânz, însă mi-am dat seama că trebuie să iau legătura cu prietenul meu din Ōsaka. M-am gândit să folosesc telefonul cafenelei, dar mi-am zis apoi că prietenul meu, ca asociat principal, încerca şi el să facă rost de bani şi, prin urmare, alerga de colo-colo. Sau poate fugea de vreun nenorocit de gangster. Dacă se ascundea, atunci nu putea fi decât într-un singur loc. Deşi însurat şi cu copii, avea o iubită. Însă carneţelul cu numere de telefon era în geanta de voiaj, pe care o lăsasem la cabană. Am luat-o la fugă spre grădina cu dălii şi am ţâşnit într-o telecabină aglomerată, cu toate că puteam foarte bine s-o aştept pe următoarea. Aşa se face că ne-am întâlnit.

Am fost foarte surprins s-o văd pe femeia distinsă de pe locul din faţa mea, mai uluit decât îţi imaginezi. Eram nebărbierit, aveam gulerul de la cămaşă şi pantofii murdari şi arătam cât se poate de rău. Se vedea de la o poştă că nu-mi merge bine. M-am pierdut cu firea. Nu-mi doream decât să dispar din faţa ta cât mai repede. De îndată ce am coborât, am luat-o direct spre cabană, fără să întorc capul. Am intrat repede în cameră, m-am ascuns după fereastră şi v-am privit – pe tine şi pe fiul tău mergând în cârje. Chiar şi după ce aţi lăsat copacii mult în urmă, pornind în sus pe cărare şi dispărând din raza mea vizuală, tot nu m-am putut desprinde de-acolo. Mă uitam în direcţia voastră, încremenit locului. Petele de lumină ce se furişau printre copaci se transformaseră, într-un fel de care nu mai avusesem niciodată parte, într-un soi de

pumnale care-mi străpungeau inima îndurerată. Am uitat să-i mai telefonez prietenului. Am rămas nemişcat, rezemat de fereastră, până când v-am văzut apărând iar printre copaci.

Nu mai ştiu câte ore au trecut. Zărindu-te iar, printre petele de lumină lăsate de razele soarelui, m-a copleşit un sentiment greu de descris.

„Aki s-a recăsătorit, o duce bine, e mamă, pare bine dispusă”, mi-am zis.

Habar n-aveai că te priveam de la etaj şi v-aţi văzut de drum, încet, coborând pe aleea dintre copaci şi îndreptându-vă spre telecabină.

Nu mai erau alţi turişti în cabană. Patronul, cam de vârsta mea, mi-a adus o sobiţă cu gaz. A încercat să intre în vorbă cu mine, abordând diverse subiecte, dar a văzut că n-am chef de taclale şi a plecat după ce mi-a atras atenţia să închid soba înainte de culcare.

Cred că se făcuse ora nouă când tu şi fiul tău priveaţi stelele din grădină. Am stins lampa din tavan, am aprins veioza şi m-am băgat în aşternut. Foşnetul copacilor de lângă heleşteu, legănându-se în bătaia vântului, răzbătea printre chicotelile patronului şi ale nevestei. Din când în când, ceva se lovea de geam. Nu era fluture, ci un fel de bondar. Am închis ochii o vreme şi am inspirat aerul umed. Tot felul de zgomote vagi îmi lăsau impresia unei linişti tulburi. Mirosul îmi era tare familiar. Am auzit ceva dinspre un colţ al încăperii. M-am ridicat şi am privit într-acolo. Două mărgele sclipeau în întuneric. O pisică îşi arcuise spinarea, pândind ceva. Pentru că mă obişnuisem cu semiîntunericul, am văzut cât e de mare şi ce culoare are. Avea un şnur roşu în jurul gâtului, ceea ce însemna că aparţinea familiei. Am apucat perna şi mă pregăteam să sperii pisica, în clipa în care am zărit un şoarece chircit în celălalt colţ al încăperii, uitându-se la pisică. O singură dată în viaţa mea, în copilărie, am mai văzut o pisică mâncând un şoarece. Asemenea ocazii sunt foarte rare,

aşa că am rămas nemişcat ca să văd ce se întâmplă. Pisica nu m-a băgat în seamă. A făcut un pas înainte, cu urechile ciulite. Aşteptam, încordat, următoarea mişcare. Se apropia încet de şoarece. Am privit în jur să văd dacă şoarecele are vreo cale de scăpare. N-avea.

Uşa era închisă, la fel şi fereastra, cu perdeaua trasă. Am zărit o gaură în tavan, chiar deasupra şoarecelui. Dacă ar fi ţâşnit spre ea în clipa aceea, ar fi scăpat. Pisica s-a năpustit asupra lui. Şoarecele a rămas nemişcat, ca hipnotizat. Pisica şi-a înfipt ghearele în spinarea bietului animal neputincios şi abia în clipa aceea s-a uitat şi la mine, cu o privire triumfătoare parcă. Apoi a început să se joace, aruncându-l în sus. După o tumbă în aer, şoarecele s-a prăbuşit pe pardoseală. A făcut o tentativă de evadare, dar pisica l-a prins îndată şi l-a aruncat iarăşi în sus. Şi tot aşa de câteva zeci de ori. Mişcările mlădioase ale pisicii sugerau un fel de inocenţă, ca şi când obiectul de joacă ar fi fost o minge. Privind animalele, nu trăiam deloc cu impresia că e vorba de o confruntare între un ucigaş şi victima lui, ci mai degrabă o hârjoneală între două creaturi lipsite de griji. După ce şoarecele s-a prăbuşit la pământ, parcă fără suflare, pisica l-a rostogolit cu lăbuţa pe partea dreaptă, apoi pe stânga, aruncându-mi o privire plictisită.

„Lasă-l în pace!” mi-am zis în sinea mea.

În clipa aceea, pisica şi-a înfipt colţii în burta şoarecelui, care se făcuse tot mai mic, fără să fi murit încă. După ce n-a mai mişcat deloc, pisica a lins sângele de pe *tatami* şi l-a ronţăit până la ultimul oscior. Am auzit cum i-a pârâit scăfârlia şoarecelui, pe care o lăsase ultima, ca desert. Terminând-o, a mai lins o dată în jur şi apoi a început să se spele pe bot cu lăbuţele din faţă. Pe *tatami* nu mai rămăsese decât coada – poate nu tocmai pe gustul pisicii.

O ură stranie a pus stăpânire pe mine. Lângă uşă se afla o vază goală. M-am ridicat încet, am apucat vaza şi m-am apropiat de pisică. Se mai lingea încă pe bot. Când m-a

văzut, s-a arcuit toată şi a ţâşnit spre uşă. Simţea şi ea ce am de gând să-i fac.

„Crezi că scapi? am gândit eu. N-ai cum să ieşi”.

Pe latura uşii era totuşi o gaură în perete, destul de mare şi pentru un câine, darămite pentru o pisică. Era mascată de o scândură pe partea cealaltă şi de aceea n-o observasem. Însă pisica a ştiut de ea, aşa că a întins-o cât ai clipi.

Fumam şi mă uitam la coada şoarecelui. Nu ştiu câtă vreme am stat aşa, dar la un moment dat am stins ţigara şi m-am întins. Multe, foarte multe întrebări care mă măcinaseră în acei zece ani mă chinuiau din nou.

„Ce fel de femeie a fost Yukako? De ce şi-a tăiat gâtul cu cuţitul? N-oi fi tratat-o şi eu ca pisica pe şoarece? Sau Yukako a fost pisica?”

Ca să înţelegi de ce mă frământau asemenea întrebări, ar trebui să-ţi povestesc nişte incidente dintre mine şi Yukako, dar am să le las pe altă dată.

N-am pus geană pe geană toată noaptea. Am stat nemişcat sub plapumă şi m-am tot gândit la una, la alta. Imaginea şoarecelui mâncat de viu mă dăduse peste cap. M-am gândit la multe: la tine, trecând prin dreptul ferestrei, îmbrăcată în haina aceea roşie; la anii care s-au scurs între prima noastră întâlnire şi divorţ; la Yukako cea dispărută dintre vii; la scurta mea viaţă în Maizuru; la poliţă şi la banii pe care trebuia să-i procur. Întorcându-le pe toate părţile, mi-am dat seama că eu eram şi şoarecele, şi pisica. Am privit cu multă atenţie cele două creaturi şi m-am văzut pe mine… ba viu, ba mort. La un moment dat, chiar am avut senzaţia că trecusem pe tărâmul morţilor şi că aruncam o privire propriei mele existenţe de pe pământ.

Ziua aceea. Ziua aceea din urmă cu zece ani, când s-a petrecut tragedia. M-am hotărât s-o povestesc cât se poate de exact, în măsura în care mă ajută memoria.

După ce am ieşit de la serviciu, am pornit cu o maşină a firmei spre Kyōto. O universitate particulară

urma să-şi aniverseze centenarul prin construirea unei biblioteci şi a unei săli de conferinţe. Negociaseră şi cu alte câteva firme de construcţii. Nu era o afacere care să ne intereseze în mod deosebit, însă când antreprenorul Tanikawa a făcut o estimare absurdă, ca şi când ar fi declarat că n-avea de gând să lase firma Hoshijima să pună mâna pe proiect, tatăl tău, în stilul lui autoritar, m-a trimis să preiau contractul. Răspunzând de proiect, am luat legătura cu rectorul universităţii şi cu preşedintele senatului, la recomandarea unui profesor pe care-l cunoşteam. Am lăsat deoparte detaliile de afaceri şi le-am propus să cinăm într-un loc liniştit, unde să ne simţim bine. Au fost de acord şi i-am invitat la restaurantul Fukumura din Gion. Cei de la universitate s-au cam îmbătat şi, pentru că erau destul de în vârstă, am renunţat să-i mai invit şi-n altă parte, aşa că i-am condus acasă. Deoarece rezervasem deja o masă la Arles, l-am rugat pe şofer să oprească la un telefon public şi i-am anunţat că ne-am schimbat planurile.

Când mă aflam prin zonă, luam de obicei un taxi până la hanul Kiyonoya din Arashiyama, unde o aşteptam pe Yukako să-şi termine tura. De data asta, Yukako mi-a răspuns la telefon şi mi-a spus că nu vine la han în seara aceea. Am întrebat-o de ce, dar nu mi-a răspuns. Mi-a venit în minte bărbatul prezentabil care trecea pe la barul ei în fiecare zi – directorul unui spital mare, în vârstă de cincizeci şi doi sau cincizeci şi trei de ani. De vreo trei luni se ţinea de ea, promiţându-i că-i deschide propriul bar. Când Yukako mi-a zis de intenţia lui, ştiind că ea îşi dorea acest gen de ocupaţie, mi s-a părut, sincer, o ofertă bună, cu atât mai mult cu cât n-aveam de gând să-mi eternizez relaţia cu ea. Pe de altă parte însă, afecţiunea pe care i-o purtam prinsese rădăcini adânci şi-mi era destul de greu să mă desprind. Am întrebat-o dacă se întâlnea cu individul în ziua aceea. Nu mi-a răspuns. Tăcerea mi-a confirmat bănuielile, dar socoteam că e liberă să facă ce vrea. N-aveam dreptul să mă amestec în viaţa ei. Însă gelozia şi-a

arătat colţii. I-am spus că o aştept la Kiyonoya şi am trântit receptorul. L-am trimis pe şofer acasă şi am luat un taxi spre Arashiyama.

Presimţeam că nu va veni, dar mă hotărâsem s-o aştept totuşi. A apărut în cameră pe la ora trei dimineaţa. A intrat fără un cuvânt în baie şi a făcut un duş prelungit, în pofida vechimii considerabile, Kiyonoya avea băi pentru clienţi ca noi.

M-a surprins teribil expresia feţei sale, cum şedea lângă mine, îmbrăcată în chimonoul de noapte, pe jumătate aplecată, la fel ca în seara aceea în Maizuru, când părul îi atârnase ud pe umeri. Am privit-o ţintă în ochi. Când i-am desfăcut chimonoul şi am început s-o mângâi, s-a tras brusc îndărăt. Nu-mi refuzase niciodată avansurile până atunci.

— Te-ai culcat cu el?

— Îmi pare rău, dar mâine-dimineaţă pleci înainte să mă trezesc eu, nu-i aşa? mă întrebă ea, sfredelindu-mă cu privirea.

Ne-am privit câteva clipe fără să scoatem o vorbă.

— Întotdeauna te întorci la familie şi pe mine mă laşi aici. N-o să-mi spui niciodată că vii acasă atunci când vii la mine, continuă ea cu capul plecat.

— Dar individul acela nu se-ntoarce întotdeauna la familie?

Yukako a încuviinţat uşor. M-a surprins şi pe mine detaşarea cu care-i vorbeam şi socoteam că a sosit momentul să ne despărţim. M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Atunci mi-am dat seama că Yukako se simţea nefericită de foarte multă vreme. Era frumoasă şi avea un şarm aparte… şi poate de aceea nu reuşise să se aşeze la casa ei.

— Stoarce-l zdravăn de bani, nu te lăsa! Ai mai mult de câştigat de la el decât de la un coate-goale ca mine. N-ai decât să-ţi deschizi propriul bar şi să te-mbogăţeşti cât doreşti. Chiar nu mă deranjează!

N-aveam cum s-o ajut, însă i-am mărturisit cinstit cât de mult o iubeam, că m-am îndrăgostit de ea încă din primele clipe la Maizuru şi că ea m-a învăţat ce înseamnă dragostea trupească. Mi-am exprimat regretul că nu aveam cum s-o răsplătesc decât lăsând-o în pace.

În sufletul meu se dădea o luptă puternică între gelozie şi un sentiment ciudat de uşurare. Perspectiva egoistă a unei despărţiri fără scandal şi probleme mă făcea să mă simt stăpân pe mine. Ne-am băgat în aşternut, dar eu am rămas cu ochii închişi o bună bucată de vreme, fără să pot adormi. La un moment dat am aţipit.

M-a trezit o durere sfâşietoare în piept. Yukako stătea lângă mine şi clipea des. Când am deschis ochii, s-a aruncat brusc peste mine. Am simţit o durere ascuţită la gât, de parcă m-ar fi străpuns cu un fier înroşit. Am împins-o la o parte şi am sărit în picioare. Am simţit ceva lipicios pe gât şi pe piept şi am văzut aşternutul înroşit de sânge. Am străfulgerat-o cu privirea înainte să-mi pierd cunoştinţa.

Conform poliţiştilor, după ce m-a înjunghiat pe mine, Yukako şi-a tăiat gâtul pe o lungime de vreo şapte centimetri, de la baza urechii drepte până la bărbie. Rana avea o adâncime de trei centimetri în dreptul urechii, unde cuţitul s-a înfipt cu forţă, însă pesemne că a pierdut din puteri până a ajuns la bărbie, unde nu a pătruns mai mult de doi milimetri. Yukako s-a prăbuşit în alcov şi, după cum am aflat mai târziu, asta mi-a salvat viaţa. În cădere, braţul ei stâng a răsturnat telefonul conectat la recepţia hotelului.

Proprietarul dormea dus în camera lui, iar tânărul de serviciu verifica o ţeavă care ducea spre boilerul din baia comună, aflată la celălalt capăt al clădirii, şi n-a auzit telefonul sunând. S-a întors la recepţie după vreo douăzeci de minute, de unde poliţia a dedus că trecuseră vreo zece – cincisprezece minute de la incident. Dacă ar fi rămas în continuare să repare ţeava, aş fi murit şi eu cu siguranţă.

Tânărul angajat a ridicat receptorul, dar la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. Socotind straniu că telefonul din încăperea noastră nu era în furcă, a bătut la uşă, însă n-a răspuns nimeni. A luat o cheie de rezervă şi a intrat în cameră. Yukako murise, dar eu mai aveam puls şi respiram. Nu mai ştiu când m-am prăbuşit în starea aceea ciudată: în timpul agitaţiei care a urmat imediat la hotel sau după ce am ajuns la spital.

Cred că a trecut ceva timp până am simţit o răceală lugubră şi mi-am pierdut complet cunoştinţa. Nu era un frig obişnuit. Aveam senzaţia că-mi îngheaţă tot trupul cu un pârâit straniu şi că în condiţiile acelea înfiorătoare eu mă întorceam în trecut. Nu prea ştiu cum să-ţi explic. Toate faptele de demult se transformau în imagini care mă asaltau într-un ritm infernal. În pofida vitezei, fiecare imagine se proiecta foarte clar şi eu le priveam pe toate, învăluit în frigul acela straniu. La un moment dat, parcă am auzit pe cineva spunând: „Nu mai e nicio speranţă”, îmi amintesc foarte limpede cuvintele acelea. Imaginile au început să se deruleze mai lent şi am simţit o durere greu de descris. Imaginile din trecutul meu m-au târât în mijlocul lor. Printre ele se numărau fapte bune şi fapte rele. Nu-mi găsesc cuvintele potrivite, pentru că nu era vorba de bine şi rău în înţelesul simplist al noţiunilor. Simţeam că o toxină ucigaşă şi antidotul ei – extrem de concentrat – se dezintegrau şi mă-nvăluiau.

Mă vedeam pe mine însumi păşind în lumea de dincolo. Un alt „eu” evalua bunele şi relele din viaţa „eului” de aici, care trecea prin nişte chinuri îngrozitoare. Unii ar zice că am visat. Nu, n-am visat. Sunt sigur. Mă autoevaluam dintr-un colţişor mai retras, în sala de operaţie a spitalului. Îmi amintesc şi cuvintele chirurgului. După ce mi-am revenit, l-am şi întrebat dacă a spus ceva în timpul operaţiei şi s-a arătat teribil de surprins că l-am auzit. Nu numai că l-am auzit, dar am văzut totul: doctori, asistente, instrumentarul şi am urmărit desfăşurarea

operaţiei. Cel care l-a auzit pe chirurg n-a fost acel „eu” de pe masa de operaţie, ci celălalt „eu” deja pornit pe alt drum, urmărindu-l pe primul, chinuit, în agonie.

Scriam adineauri că-l priveam pe celălalt „eu”, care-şi evalua bunele şi relele făcute în viaţă pe când îndura nişte chinuri greu de imaginat. Nu-i chiar aşa. Acum, că-mi scotocesc prin cele mai ascunse unghere ale memoriei, aş zice mai degrabă că am fost obligat să dau socoteală pentru toate bunele şi relele pe care le gândisem, chiar dacă nu le pusesem în practică. Nici nu-ţi pot descrie disperarea, durerea şi remuşcările „eului” care-l privea pe cel agonizant. Cred că intrasem în moarte clinică. Altfel nu-mi explic cine să fi fost celălalt „eu”. „Viaţa” desprinsă de trup?

La un moment dat, frigul a dispărut brusc şi am simţit căldură. Durerea, disperarea, remuşcările s-au topit brusc, la fel ca şi celălalt „eu”. Până mi-am revenit, totul s-a învăluit într-o beznă totală. Nu-mi amintesc nimic. Am auzit o voce strigând „Domnule Arima! Domnule Arima!” şi în raza vizuală foarte neclară a apărut silueta unei asistente între două vârste. Apoi te-am văzut pe tine. Cred că ai spus ceva, dar nu-mi amintesc ce anume. Şi iar am adormit.

Indiferent ce crezi, asta mi s-a întâmplat cu zece ani în urmă. Până azi n-am povestit nimănui şi nici n-aveam de gând s-o fac vreodată. Însă m-au intrigat vorbele tale din scrisoare, şi anume că „viaţa şi moartea sunt totuna”, şi am început să le întorc pe toate părţile. Ideea că viaţa dispare odată cu moartea este o iluzie creată de trufaşa minte omenească. Asta cred eu, şi pace.

Revenindu-mi, „celălalt eu”, care stătuse cu ochii pe mine, a dispărut. Dar, dacă aş fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu el? Nu s-ar fi transformat într-un spirit fără trup, contopindu-se cu universul? Mai mult decât atât, n-ar fi rămas în stare de agonie, ducând în cârcă bunele şi relele mele?

Repet, n-a fost un vis. Dimpotrivă, aş numi-o chiar „realitatea vieţii”.

La începutul scrisorii, ţi-am promis că nu includ speculaţiile şi concluziile mele. Recunosc faptul că n-am fost totuşi capabil să mă abţin de la câteva interpretări bazate pe propriile-mi idei. M-am întrebat deseori dacă „celălalt eu” nu e ceea ce numim „spirit”. De fapt, nu prea ştiu ce e spiritul şi nici dacă există în realitate. Însă oricum o iau, cel care-mi privea „eul” – sau, mai bine zis, „eul” care murea – nu era spiritul meu. Dacă ar exista aşa ceva, ar trebui să recunoaştem că activităţile noastre fizice şi intelectuale sunt guvernate de „spirit” cât suntem pe pământ. Nu numai trupurile, bătăile inimii, circulaţia sângelui, sutele de hormoni şi funcţionarea organelor interne, dar şi nenumăratele frământări mentale ar fi controlate de „spirite”. Lucrurile nu stau aşa. Corpurile noastre funcţionează independent: râdem, plângem, ne înfuriem pentru că aşa vrem noi. Nu-mi vine să cred că un „spirit” ar putea dicta toate astea.

Am ajuns la concluzia că „celălalt eu” este doar depozitarul bunelor şi relelor mele, care continuă să existe după moarte şi este supus unor suplicii nesfârşite. Nu stafia se numeşte „spirit”, ci mai degrabă „viaţa” noastră, „viaţa” din noi care ne permite să ne supărăm, să ne întristăm, să suferim, să ne bucurăm. N-a fost vorba de un „spirit”. A fost cu siguranţă viaţa, care nu poate fi exprimată prin formă şi culoare, şi cu atât mai puţin prin cuvinte. Cam la asta mă gândeam pe patul de spital, convalescent, în aşteptarea primăverii.

Nu mi-a ieşit nicio clipă din cap experienţa aceea stranie. Mă temeam chiar să mai trăiesc. Am supravieţuit atunci, dar tot o să vină ziua când mă voi confrunta cu moartea. Mă vor pune într-un coşciug şi mă vor duce la crematoriu. Voi dispărea fără urmă de pe pământul ăsta. Dar „viaţa” mea, înveşmântată în mantia bunelor şi relelor cu care m-am împovărat, va continua să existe. Până şi

gândul ăsta mă înfioară. Mi-au revenit în nări parfumul trupului ei, aşa cum am ţinut-o în braţe în noaptea aceea fatală, şi în minte imaginea chipului ei de copil drăgălaş, dispus să încuviinţeze la auzul vorbelor mele.

Eu am omorât-o. Ideea asta a prins rădăcini adânci în sufletul meu şi n-a dispărut nici până-n ziua de azi.

Eu, care mi-am văzut moartea cu ochii, trebuia să mă schimb. „Trebuie să devin altul”, mi-am zis, după ce m-am vindecat. Am înţeles cât de mult te-am întristat şi câtă durere ţi-am provocat. După incident, te-am iubit şi mai mult, însă dragostea pentru tine coexista cu o afecţiune puternică şi ameţitoare pentru Yukako Seo.

Atunci a venit tatăl tău cu propunerea de divorţ. Mi-a spus pe ocolite, dar foarte ferm. Era felul lui de a vorbi. Dacă n-ar fi fost situaţia aceea nenorocită la mijloc, mi-aş fi plecat capul şi aş fi cerut iertare şi permisiunea de a-mi continua căsnicia, în cazul când ai fi fost şi tu de acord. Dar nu mai aveam nicio portiţă de scăpare. Mă simţeam doar propulsat de ideea de a mă schimba, de a trăi altfel decât înainte. În seara în care m-au externat, am pus punct ezitărilor şi m-am hotărât să divorţez. Am crezut că o să fiu capabil să iau viaţa de la capăt.

M-am schimbat. Am trăit altfel. Însă nu cum am visat. M-am prăbuşit tot mai mult în hău şi m-am târât tot mai rău în noroi. M-am transformat într-un coate-goale sătul de viaţă.

În timp ce priveam pisica mâncând şoarecele, la cabana de pe Zaō, tu stăteai pe o bancă în grădina cu dălii şi priveai cerul înstelat, împreună cu fiul tău infirm.

Probabil că am văzut toţi trei acelaşi lucru, deşi din locuri diferite. Ce ciudat mi se pare totul! Şi cât de plină de tristeţe e viaţa! Poate n-ar fi trebuit să-ţi scriu toate astea. Oricum, închei pentru moment. Dacă mai continui aşa, o să mă trezesc scriindu-ţi lucruri care mai bine ar rămâne nedezvăluite.

Îţi doresc numai bine şi ai grijă de tine.

Ispitit de cuvintele tale profunde privind muzica lui Mozart, am încheiat prin a scrie ce n-aş fi crezut că o să dezvălui vreodată. M-am lăsat pradă slăbiciunii, însă te rog să consideri rândurile astea ca fiind rătăcirile unui amărât cât pe-aci să fie ucis de o barmaniţă.

Cu bine.

Yasuaki

P.S. Nu-mi puteam pune numele adevărat pe plic, de vreme ce eşti căsătorită, aşa că am folosit un nume de femeie. Sunt convins că ai recunoscut expeditorul după scris.

3 august

Dragă Yasuaki.

Am plâns când ţi-am citit scrisoarea. Nu mă mai puteam opri. Nu-mi vine să cred că ai fost în camera de la etaj de lângă heleşteul Dokko şi ne-ai privit, apoi ne-ai aşteptat ore-n şir la fereastră, până ne-am întors pe aleea umbrită. De unde era să ştiu! Ochii îmi mai sunt înceţoşaţi de lacrimi şi n-am idee ce să aştern pe hârtie. De ce ţi s-a părut că o duc bine şi că sunt mulţumită? De ce a trebuit să menţionezi asta? Socot că ar fi fost mai potrivit să scrii că arătam mai înstărită decât o gospodină de rând şi că te-ai bucurat că nu sunt bolnavă. Bine că n-ai scris că eram fericită. Ştiu că n-ai fi îndrăznit să afirmi aşa ceva. Ţi-ai dat seama ce simt şi ai rămas ore-n şir la fereastră, aşteptând să revin prin faţa cabanei ca să te asiguri că nu te-ai înşelat. Sunt absolut convinsă.

Citindu-ţi scrisoarea, m-a impresionat teribil ce mi-ai povestit. După ce am terminat-o, am rămas o vreme nemişcată, privind în gol şi încercând să mă liniştesc. Apoi am recitit de câteva ori porţiunea în care ţi-ai descris sentimentele şi ai povestit cele văzute în timpul morţii clinice. Îmi depăşeau puterea de înţelegere. Ai vorbit de „bune şi rele” în ceea ce te priveşte. Care anume sunt bunele şi care sunt relele? Nu pricep cuvintele astea şi nici

ce vrei să spui. Însă mi-a fost limpede că n-ai inventat povestea şi că ai trecut prin experienţa descrisă. Habar n-am cum s-o interpretez. Poate ar fi mai înţelept să nu mai fac referire la scrisoarea ta şi să încui cele relatate de tine într-un sertăraş din sufletul meu.

Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai citit cele două scrisori lungi şi că ai binevoit să-mi răspunzi. Intuiţia îmi spune că o să-mi mai scrii. Sunt fericită la gândul că-mi vei citi scrisorile şi că-mi vei trimite şi tu, la rândul tău, răspunsuri. Pe de altă parte însă, trăiesc cu impresia că sfidez bunul-simţ. Cred că o asemenea mărturisire o să-ţi smulgă un zâmbet strâmb, dar cred că va trebui să punem punct corespondenţei noastre, în cazul în care îmi răspunzi la această scrisoare. Sunt conştientă de asta.

Azi sunt foarte tulburată şi nici nu ştiu ce să-ţi scriu. Poate ar fi bine să mai aştept câteva zile ca să mă calmez. Când am primit scrisoarea ta ieri, am simţit o dorinţă nebună să-ţi răspund imediat.

Până acum câteva zile soţul meu a fost plecat în America şi am avut mai mult timp la dispoziţie. De când s-a întors, a început iar corvoada. Colac peste pupăză, azi-dimineaţă, după ce Sōichirō a plecat la universitate, Kiyotaka s-a încuiat în camera lui şi a refuzat să meargă la şcoală. Întrebându-l ce se întâmplă, s-a bosumflat – aşa îşi arată el nemulţumirea – şi a rămas ghemuit în pat, fără să scoată o vorbă. Presupun că s-a întâmplat ceva la şcoală. Contează pe faptul că-l răsfăţ ori de câte ori are probleme. Când sunt mai aspră cu el şi-l cert dimineţile, tata, care e întotdeauna pregătit să-l ia cu el în maşina firmei, îmi spune:

— Dacă nu vrea, lasă-l în pace!

Mereu am discuţii cu tata pe tema asta. El susţine că ar trebui să fiu mai îngăduitoare cu Kiyotaka, fiind infirm. Mie mi se pare că tocmai de aceea nu trebuie să-i dau apă la moară când scânceşte sau când se alintă.

Am observat că fiul meu are probleme locomotorii

abia după ce a împlinit trei luni. Nu se putea ridica în şezut şi nu se târa în patru labe. Pe deasupra, avea o privire inexpresivă şi nu reacţiona la zgomote sau la mişcări. La nouă luni, mi-am dat seama că ceva nu e în ordine şi m-am gândit şi la faptul că s-ar putea să fie handicapat, dar mi-a fost teamă să înfrunt cruntul adevăr şi am tot amânat mersul la spital. Citeam în disperare cărţi despre creşterea copiilor. Într-una scria că unii copii nu se ridică în şezut până la cinci luni, în alta, până la opt. Mi-am dat seama că băiatul meu nu se dezvoltă normal. Când a împlinit un an şi trei luni, nu m-am mai putut amăgi. Eram pur şi simplu înspăimântată.

— Dat fiind gradul de dezvoltare a muşchilor, nu este un caz foarte grav, dar e cu siguranţă vorba de o paralizie cerebrală congenitală.

Auzind diagnosticul medicului, l-am luat pe Kiyotaka în braţe şi am fugit spre casă. Nu-mi amintesc pe unde am luat-o şi nici cum am ajuns.

Până a intrat Ikuko în camera mea, teribil de îngrijorată, am stat chircită lângă pătuţul lui, ţinându-l strâns la piept şi privind în gol. Eram în stare de şoc şi nu mai ştiam de mine.

Sculându-mă în toiul nopţii ca să-i schimb scutecul, m-am trezit spunându-mi că nu merit o asemenea soartă, că n-am făcut rău nimănui. Mi-am privit soţul în somn şi mi-am zis că aş fi avut un copil sănătos, dacă tatăl lui ar fi fost Yasuaki Arima.

Ce idee cruntă! Cât dispreţ faţă de propriul meu soţ! Însă eram convinsă că aşa s-ar fi întâmplat. Dacă nu m-aş fi măritat cu Sōichirō Katsunuma, nu l-aş fi avut pe Kiyotaka. De vină era doar Yasuaki Arima. Din cauza lui am avut parte de un copil vrednic de toată mila.

La lumina becului minuscul, arătam pesemne ca un căpcăun. În sufletul meu ţipam: „N-am să-l iert niciodată pe Yasuaki Arima! Niciodată! E vina lui. Numai el e de vină!” Pe măsură ce Kiyotaka creştea şi infirmitatea lui

devenea tot mai evidentă, se ascuţea şi ghimpele din inima mea. Te uram tot mai mult.

Sunt tare emoţionată acum. Îmi tremură mâinile şi îmi simt degetele vlăguite. Tulburarea provocată de scrisoarea ta şi faptul că te-am detestat m-au sleit de puteri. Te rog să mă ierţi.

Trebuie să pun punct acestei scrisori. Chiar dacă nu-mi răspunzi, eu o să-ţi mai scriu. Îmi curg iar lacrimile şuvoi. Ce-oi avea în seara asta de sunt atât de plângăcioasă?

Cu bine.

Aki

8 august

Dragă Aki.

Când am văzut literele tremurate şi, spre sfârşit, chiar greu de descifrat – dacă mă gândesc ce scris frumos ai! – am pornit spre un bar ieftin din spatele gării, unde nu mai fusesem de multă vreme, m-am aşezat la tejghea şi am băut singur până la închidere.

„Raţional vorbind, sunt cu siguranţă vinovat pentru copilul cu handicap al lui Aki”, mi-am zis eu cu inima grea. Nu puteam scăpa de gândul sumbru că soarta atâtor oameni se lega de trecerea mea pe la raionul de lenjerie de pat de la etajul şase dintr-un magazin din Ky5 to, sau, întorcându-mă şi mai mult în timp, de adoptarea mea de către familia Ogata din Maizuru, după trecerea în nefiinţă a părinţilor mei. Ai dreptate. Eu sunt vinovatul şi am fost pedepsit cu vârf şi îndesat în aceşti zece ani.

M-am resemnat şi, pe măsură ce timpul trecea, udam resemnarea cu o mare cantitate de whisky, mai mult decât mi-aş fi închipuit că pot bea. Uneori patronul, care e cam de vârsta mea, mai încerca să intre-n vorbă cu mine, dar nu-i răspundeam. Priveam ţintă la conţinutul paharului şi-atât. Clienţii obişnuiţi ai acelui bar ieftin erau: un fost

yakuza[7], angajat acum la un magazin cu jocuri mecanice din apropiere; muncitori posaci de pe la făbricuţele din zonă; delincvenţi fără slujbă, care se întreţineau din tot felul de munci temporare ciudate şi care-şi cheltuiau apoi banii la curse de biciclete sau bărci. Te-ai fi aşteptat ca din când în când să mai treacă pe-acolo, la un pahar, şi câte o persoană cât de cât respectabilă, dar nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Clienţii pufăiau întruna din ţigări în aerul acela irespirabil, se mai dădeau la tânăra soţie a patronului, care nu-şi declara starea civilă (dar eu îmi dădeam seama imediat că erau căsătoriţi), făceau comentarii porcoase şi râdeau prosteşte la orice glumă. Cei mai mulţi nu plecau de-acolo până nu se închidea.

Ţi-am mai scris că într-o zi friguroasă de noiembrie, după ce individul acela m-a aruncat în mare şi Yukako a sărit după mine, ne-am dus la ea acasă ca nişte şoareci muraţi. Ne-am schimbat, ne-am încălzit la radiator, şi-a frecat obrazul de al meu şi m-a copleşit cu săruturi, cu o îndrăzneală rar întâlnită la o fată de paisprezece ani. Îmi amintesc comentariul pe care l-am făcut în scrisoare: „Mi-am dat seama că e cam păcătoasă. Nu prea îmi era mie clar cuvântul păcat, însă îl consideram şi atunci cel mai potrivit pentru a-l asocia cu Yukako Seo”. La un moment dat, m-am ameţit şi mi-au venit în minte vorbele astea. Mă nedumerea tot mai mult cuvântul „păcat”.

Retrăind atingerea trupului ei, am început să pricep vag ce anume l-a făcut pe „celălalt eu” să-l privească atât de insistent pe „eul” aflat pe moarte. Nu era vorba doar de faptele mele trecute. Până şi trăiri ca ura, supărarea, afecţiunea, nesăbuinţa îşi croiau drum în sufletul meu, în viaţa mea, marcându-mă puternic pe măsură ce pătrundeam în lumea morţilor. S-au asociat treptat cu vorba „păcat”, ce m-a străfulgerat în clipa în care m-am gândit la Yukako. N-am înţeles cum şi de ce se corelau, însă am priceput că se contopeau la un moment dat.

7 Gangster japonez.

Pentru că mă îmbătasem prea tare, lumina roşiatică din bar şi rândurile de sticle cu whisky s-au înceţoşat şi au început să se învârtă. Nici nu mai puteam respira. Nu ştiu cât timp a trecut până mi-am dat seama că cineva mă scutură de umeri. M-am întors şi am rămas trăsnit. Era Reiko, femeia cu care trăiesc. Se îngrijorase că nu mai ajung acasă şi venise să mă ia. Cred că tot ea mi-a plătit consumaţia.

M-am ridicat şi am pornit împleticindu-mă. Mă simţeam mai nedemn decât câinele de la marginea drumului. Câţiva călători coborâţi din tren au trecut pe lângă mine, dispărând fiecare la treburile lui. Îmi erau cu toţii superiori. Deodată, v-am văzut parcă în faţa ochilor – pe tine şi pe fiul tău – aşa cum mi-aţi apărut de la fereastra cabanei de lângă heleşteul Dokko. Nu valoram nici cât o ceapă degerată. Reiko venea în urma mea fără să scoată un cuvânt. Mă îmbătasem prea tare ca să rostesc vorbe clare, însă eram conştient. Pe când înaintam în zigzag, mi s-a făcut rău. M-am aplecat mult – aproape că atingeam pământul – şi am vomitat. Reiko m-a frecat pe spate şi mi-a promis că-mi face masaj cu un prosop umed de îndată ce ajungem acasă. M-am scuturat de scârbă şi i-am aruncat vorbe grele.

— Nu te pot suferi! Mi-e greaţă când te văd cum îngrijeşti o lichea ca mine. Ai venit să mă iei de la bar, îngrijorată de soarta mea. Ai plătit consumaţia fără să-mi ceri măcar voie. Laşi câţiva paşi între noi ca să-mi dai senzaţia că sunt liber şi independent. Ce rol joci în drama asta a ta în care eşti singurul actor? Faptul că mi-am vărsat maţele pe stradă spune totul despre mine, nu-i aşa? Mă freci pe spate şi vrei să mă masezi cu un prosop ud când ajungem acasă, nu? Şi în felul cum vorbeşti pari obsedată de virtute şi amabilitate. Dar eu nu te pot suferi. Nu te plac deloc. N-am să regret nicio clipă dacă ne despărţim acum.

Reiko mă privea uimită. Nu-i venea să creadă şi nu

ştia cum să reacţioneze. Arăta ca o şcolăriţă certată de profesor fără niciun motiv. Apoi mi-a zis calmă, privindu-mă în ochi:

— Nu m-am gândit nicio clipă să-ţi cer să mă iei de nevastă.

Stânjenit de reacţia ei, am reacţionat brutal:

— Atunci, hai să ne despărţim imediat! Mâine îmi iau lucrurile şi plec.

Reiko are douăzeci şi opt de ani. Am cunoscut-o cu un an în urmă. Era fecioară, am fost primul ei bărbat. S-a angajat la un supermarket de îndată ce a terminat liceul şi, cu excepţia zilelor libere, n-a făcut decât să înregistreze preţuri şi coduri la casă. Face acelaşi lucru de aproape zece ani şi singura ei plăcere e să pregătească o gustare şi să mă târască în fiecare joi – ziua ei liberă – la iarbă verde. N-o interesează mâncărurile alese, nu-i trece prin cap să economisească bani pentru Hawaii sau Guam şi nu prea cheltuieşte pe îmbrăcăminte. E mică de statură, cu pielea albă şi are un chip inocent, ca de fetiţă care se apropie de pubertate. Nu vorbeşte mai mult decât e cazul, iar când vine vorba de tact, are cu carul, mai ales când mă vede enervat.

Reiko este al doilea din cei şase copii. Sora mai mare s-a căsătorit cu un individ care are un salariu de mizerie şi duce o viaţă mai mult decât cumpătată. După terminarea liceului, cei doi fraţi mai mici, nişte trântori, nu s-au angajat, dar nici nu şi-au continuat studiile. În schimb, dispăreau de-acasă cu lunile, iar când se întorceau, îi jumuleau de bani pe părinţi şi iar o întindeau. Surorile celelalte sunt încă eleve, însă nu prea dau pe la şcoală. Se machiază puternic şi se învârtesc prin cartierul prostituatelor. Tatăl ei e dulgher, a suferit un accident şi, având probleme cu spatele, nu mai poate munci. Asta s-a întâmplat cu doisprezece sau treisprezece ani în urmă. De atunci, nu mai are niciun venit şi familia trebuie să supravieţuiască din puţinii bani câştigaţi de mamă la o

fabrică mică şi din ceea ce le trimit Reiko şi sora ei mai mare. Cel puţin aşa mi-a povestit ea. Nu i-am cunoscut părinţii, surorile şi fraţii.

Când am ajuns la apartamentul ei, m-am dezbrăcat şi m-am prăbuşit în aşternut. Îmi era cald şi am rugat-o să dea drumul la aer condiţionat. A obiectat, spunând că nu e sănătos, mai ales că am băut. A dat drumul la apă în chiuvetă, a adus cuburi de gheaţă din congelator şi a înmuiat un prosop în apă. L-a stors şi mi-a frecat bine fruntea, faţa, urechile, gâtul, pieptul, burta şi spatele. După ce a terminat, s-a aşezat cu picioarele sub ea şi mi-a privit o vreme trupul gol. Apoi mi-a pipăit cu vârfurile degetelor cicatricele de pe gât şi piept. Nu i-am spus niciodată nimic despre ele, însă nici ea nu m-a întrebat. Uneori chiar mă stingherea tăcerea ei. Acum era prima oară când le atingea. M-am simţit relaxat cât timp m-a frecat cu prosopul ud, dar pe urmă m-am încins şi mai tare. Am rugat-o să mă frece iarăşi. S-a conformat. La un moment dat i-am spus că e târziu şi am poftit-o să se culce.

Ceasul arăta două dimineaţa şi ştiam că Reiko se scoală la şapte ca să pregătească micul dejun şi să iasă pe uşă la opt şi jumătate.

— Nu merg la serviciu mâine, afirmă ea amărâtă.

Cu ochii la cicatrice, mi-a spus că şi-a adunat destul concediu plătit şi putea lipsi două sau trei zile. Era prima oară de când locuiam împreună când îşi manifesta dorinţa să-şi ia liber. Oi fi rănit-o cu vorbele mele nemiloase.

I-am spus din nou că e cazul să ne despărţim. Am închis ochii şi mi-am imaginat, o clipă, că ar putea reacţiona ca Yukako. Mi se părea ciudat că, deşi m-am schimbat atât de mult în zece ani, mă comportam la fel.

Nu ştiu de ce, mă simţeam foarte liniştit. Reiko a stins lumina, şi-a pus pijamaua, şi-a întins aşternutul lângă al meu şi s-a aşezat pe burtă. Îndată după aceea, s-a întors cu faţa spre mine. A început să-mi povestească, mai întâi cu voce stinsă, apoi tot mai înflăcărată.

— Bunica a murit la şaptezeci şi cinci de ani. La vremea aceea, eu aveam optsprezece, iar sora mai mică nu intrase nici măcar la grădiniţă. Ziua funeraliilor a fost rece şi ploioasă.

Spre deosebire de ceilalţi fraţi, eu mă simţeam foarte apropiată de bunica. Nimic nu ne putea despărţi şi toată lumea a observat cu câtă dragoste mă învăluia. Pentru că se născuse fără degetul mic de la mâna stângă, tot timpul îşi ţinea mâna în chimono sau în buzunarul sortului. Când eram mică, copiii o tachinau. A avut cinci băieţi, dintre care patru au murit în război, cu vreo lună înainte de terminarea ostilităţilor, cam în acelaşi timp, dar în locuri diferite: Birmania, Saipan, Leyte. În copilărie, bunica mă aşeza în faţa ei şi-mi povestea cu lacrimi în ochi cât de mult suferise la aflarea veştilor. Nu era zi să nu-mi spună despre asta. Pesemne că aveam mai multă răbdare decât fraţii şi surorile mele, pentru că, ori de câte ori îmi relata întâmplările, o ascultam cu interes nedisimulat, prinzându-mi lobul urechii între degetul mare şi cel arătător. Era un obicei de-al meu din fragedă pruncie, aşa că aveam întotdeauna o ureche mai fierbinte şi înroşită. Mă mai surprind şi acum la serviciu masându-mi urechea, iar cu cealaltă mână bătând preţuri şi coduri. Dându-mi seama de gest, îmi trag îndată mâna la o parte.

Când termina de vorbit, îmi arăta întotdeauna mâna infirmă. Îmi mai spunea că cei puternici, care trăiseră departe de front în timpul războiului şi care trimiseseră acolo carne de tun, nu aveau să se reîncarneze în fiinţe umane. Nu era nicio diferenţă între mai-marii ţărilor victorioase şi ai celor învinse. Cu siguranţă aveau să renască sub formă de şerpi, viermi, miriapode sau alte creaturi scârboase. Şi chiar dacă renăşteau, din întâmplare, ca fiinţe umane, urmau să fie pedepsiţi cum se cuvine pentru faptele lor mârşave şi pentru a-şi fi trimis semenii la moarte. Când făcea asemenea afirmaţii, chipul bunicii se crispa. Mi se părea teribil de hotărâtă în

asemenea momente. Credea în reîncarnare şi era convinsă că cei care mureau aveau să renască. Şi, ca dovadă, îmi arăta mereu mâna ei stângă cu patru degete.

Nici acum nu îmi este clar de ce-mi atrăgea întotdeauna atenţia asupra infirmităţii, zicând: „Degetele astea m-au făcut să-mi dau seama de un lucru. Fiii mei au fost trimişi să lupte pe front şi au murit puţin înainte de terminarea războiului, unul după altul, în ţinuturi îndepărtate, în anul următor, când aveam cincizeci şi unu de ani, mă plimbam printre ruinele oraşului Ōsaka pe o căldură toridă, amărâtă la gândul că am rămas fără băieţii care nu împliniseră nici măcar treizeci de ani. Mă întrebam de ce a fost soarta atât de crudă cu mine şi brusc am avut presimţirea că urma să-i întâlnesc pe trei dintre ei, nu într-o viaţă viitoare, ci aici, pe pământ. Am izbucnit în plâns. Eram fericită şi mâhnită totodată. Mi-am scos din buzunarul pantalonilor mâna cu patru degete şi am privit-o la lumina soarelui multă vreme. Chiar şi mie mi se părea urâtă şi înspăimântătoare, trecându-mă fiorii numai când o vedeam. Şi totuşi, infirmitatea mi-a dat speranţa că-mi voi reîntâlni fiii”.

Trebuia să-i ascult mereu povestea. Era ca un basm înfricoşător, dar stăteam cu spatele drept şi cu picioarele sub mine, frecându-mi lobul urechii până când bunica obosea. Întotdeauna mi s-a părut ciudată speranţa ei de a reîntâlni doar trei dintre băieţi, deşi muriseră patru. N-am întrebat-o niciodată de ce. O ascultam tăcută, iar ea îşi termina relatarea cu aceleaşi avertisment: „Luarea unei vieţi e cea mai mare ticăloşie cu putinţă. Şi nu numai a altcuiva… ci şi propria-ţi viaţă. Sunt multe rele pe lume, lucruri pe care n-ai voie să le faci, dar astea două sunt cele mai cumplite”.

Abia mulţi ani mai târziu, în liceu, cu puţin înainte ca bunica să se prăpădească, am aflat răspunsul la nedumerirea mea. Ea zicea că cei patru fii ai ei muriseră pe câmpul de bătălie, dar lucrurile n-au stat chiar aşa. Şi

tata zicea că trebuie să fi fost un oarecare neadevăr la mijloc, într-adevăr, trei dintre ei pieriseră în luptă, însă Kensuke s-a afundat într-o pădure din Birmania şi s-a spânzurat când şi-a văzut camarazii murind, unul după altul, de inaniţie şi malarie. Oficialităţile au raportat moartea lui în acţiune, dar bunica a aflat adevărul de la un soldat repatriat, care a trecut pe la ea ca să-i aducă o cutiuţă de carton cu cenuşa fiului ei, ochelarii şi un carneţel făcut ferfeniţă. Aflând că nu murise de glonţul duşmanului, ci de propria lui mână, bunica s-a schimbat la faţă. În carneţel scria doar atât: „N-am fost fericit”.

În ziua funeraliilor, după incinerare, roboteam cu mama prin bucătărie ca să tratăm cu ceva rudele venite de departe. Mi-am amintit brusc povestea bunicii şi m-am întrebat dacă şi-o fi reîntâlnit vreunul din fii în timpul vieţii. Pe când îmi serveam musafirii cu bere şi sake, socoteam că n-avea cum să se fi întâmplat o asemenea minune. Şi totuşi, aveam senzaţia că trebuie să-i fi întâlnit, chiar dacă nu şi-a dat seama că erau fiii ei şi nici aceştia că o aveau pe propria lor mamă în faţa ochilor. M-a cuprins bucuria, dar şi tristeţea, şi-mi venea să plâng. Pesemne că oboseala pricinuită de nopţile de veghe îşi spunea cuvântul şi devenisem mai sensibilă. Am priceput de ce bunica ştia că-şi poate întâlni doar trei din cei patru copii. Era convinsă că n-avea cum să-l revadă pe Kensuke, care se sinucisese şi, prin urmare, nu putea renaşte ca fiinţă umană. Îi pricepeam durerea. Îşi îndrăgise băieţii dispăruţi în război. Însă trăiam cu senzaţia că dorinţa ei cea mai arzătoare fusese să-l întâlnească pe Kensuke. Sunt sigură că-l iubise cel mai mult.

După ce a terminat de vorbit, Reiko s-a cuibărit la pieptul meu. M-a surprins gestul ei şi am simţit nevoia s-o iau în braţe. Era prima oară când vorbea atât de mult fără să-i ceară nimeni şi când lua o asemenea iniţiativă.

Am întrebat-o pe un ton destul de aspru ce a urmărit

cu povestea aceea. A oftat adânc şi mi-a spus că are impresia că sfârşitul mi-e aproape. I-am cerut, morocănos, explicaţii. A vrut să mai spună ceva, dar s-a abţinut.

Am închis ochii şi am încercat să-mi închipui de ce mi-a povestit amănuntele acelea despre bunica ei. Imaginea mâinii cu patru degete mi-a trecut ca un fulger prin faţa ochilor. Parcă îmi era cunoscută. Cuvintele lui

Kensuke – „N-am fost fericit" stins în jungla Birmaniei, mă obsedau cumplit. Aveam impresia că n-am să pot închide un ochi toată noaptea.

I-am şoptit lui Reiko să-şi scoată pijamaua. S-a supus fără crâcnire şi am făcut sex, ţinând-o într-o poziţie umilitoare. Am ejaculat repede, fără să-mi pese de ea câtuşi de puţin, apoi m-am prăbuşit în aşternut. I-am întors îndată spatele, lăsându-i impresia că sforăi.

După câteva minute, Reiko a început iar să vorbească.

— Mi-a venit o idee, spuse ea, frecându-şi obrazul de spatele meu.

M-am prefăcut că n-o aud. Îmi era rău de la atâta băutură şi nu-mi doream decât să dorm.

— Oare de ce nu mi-o fi spus că unul dintre fiii ei n-a murit pe front, ci s-a spânzurat? insistă Reiko.

Şi eu îmi pusesem aceeaşi întrebare, dar n-aveam chef să comentez. Îmi era indiferent.

Am adormit.

M-am trezit târziu a doua zi dimineaţă. Pe masă erau nişte foi de hârtie împrăştiate şi Reiko scria ceva, dusă pe gânduri. Întrebând-o ce face, mi-a zâmbit şi a repetat ce-mi spusese peste noapte:

— Mi-a venit o idee.

M-am spălat pe faţă, m-am aşezat în dreptul ei şi mi-am aprins o ţigară.

Reiko umpluse câteva foi de hârtie cu cifre scrise mărunt, cărora le adăugase nişte dreptunghiuri cu comentarii. Cu privirea aţintită pe una din foi, m-a

întrebat:

— Câţi bani crezi că am economisit?

Adevărul e că trăsesem cu ochiul la carnetul ei de bancă, pe care-l ţinea ascuns sub rufele din dulap, dar am susţinut că habar n-am şi am rugat-o să-mi dea o ceaşcă cu ceai rece. De obicei, sărea şi mă servea imediat, dar de data asta a rămas cu nasul în foi, arătându-mi frigiderul cu mâna.

— E acolo, serveşte-te singur.

N-avea rost să mă cert cu ea, aşa că m-am ridicat şi mi-am luat ceai singur, în timp ce Reiko mă anunţa, zâmbind, de parcă punea ceva la cale:

— Am trei milioane două sute de mii de yeni.

Apoi a ridicat ochii şi m-a anunţat veselă:

— Şi mai am un milion în depozite, la care voi avea acces pe data de trei luna viitoare.

Dacă nu i-ar fi trimis bani tatălui, ar fi economisit şi mai mult, însă părinţii ei nu s-ar fi descurcat numai cu salariul mamei.

— Îmi pare rău că nu-s mai mulţi, spuse, de parcă voia să se scuze.

— Mă anunţi ca şi cum i-ai fi economisit pentru mine, am bombănit eu.

— Nici vorbă! se apără Reiko, supărată. Nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva!

Am izbucnit în râs.

— Ne-am cunoscut abia anul trecut şi n-aveam cum să strâng patru milioane şi două sute de mii de yeni într-un singur an.

Mi-a spus că intenţionează să pornească o afacere. Ideea îi venise la coafor. În ultima vreme, concurenţa în acest domeniu a devenit acerbă. Au ajuns să existe cinci-şase pe aceeaşi stradă, dacă nu chiar zece, şi toate vânează clienţi în disperare. Îşi dau silinţa să ţină pasul cu ultima modă, să ofere servicii excepţionale, dar cea mai mare problemă a lor este reclama.

— Salonul de coafură pe care-l frecventez publică o broşură lunară, pe care o oferă clienţilor. Nu scot mii de exemplare, ceea ce înseamnă că preţul e foarte ridicat. Şi-apoi, e mare bătaie de cap să tot scoţi câte una lunar. Tocmai au cerut sprijinul unei firme de marketing, însă costul de producţie e uriaş. Când am aflat amănuntele de la patron, mi-a venit o idee.

Reiko mi-a arătat ce-şi notase pe hârtii. Foile erau împăturite în două, arătând de mărimea unei broşuri de reclamă. Pe partea de sus a primei pagini se zărea un dreptunghi în interiorul căruia scrisese numele unui salon de coafură şi al patronului, precum şi adresa şi numărul de telefon. Alături, numele broşurii cu litere mari – nume provizoriu, pentru că nu pusese la punct toate detaliile. Reiko mai avea de gând să însereze pe prima pagină fotografii ale florilor din luna respectivă. A răsfoit-o ca să-mi arate că pe a doua şi a treia pagină urma să prezinte indicaţii despre modul de folosire a şamponului, sfaturi pentru îngrijirea pielii, reţete culinare noi, ilustraţii ale celor mai moderne coafuri. Spunea că se mai gândeşte ce să pună pe coperta a patra.

Ochii îi sticleau de fericire. Bătând cu pixul în dreptunghiul de pe prima pagină, s-a aplecat şi a zis:

— În asta constă ingeniozitatea. Toate rămân neschimbate, cu excepţia numelor.

Ea vorbea, iar eu o ascultam fără să scot un cuvânt. Trecuse recent pe la un atelier tipografic din zonă şi se interesase cam care ar fi costul pe exemplar. La treizeci de mii de exemplare, la două culori, ar însemna şapte sau opt yeni. Socotind că le-ar vinde saloanelor în pachete de câte două sute de exemplare cu patru mii de yeni şi că pentru treizeci de mii de exemplare i-ar trebui o sută cincizeci de saloane de coafură cu care să colaboreze, se gândea că poate pune afacerea pe picioare. La douăzeci de yeni pe exemplar, salonul îşi făcea reclamă cu patru mii de yeni pe lună. Broşura era atrăgătoare, având înscrise pe ea

numele, adresa, numărul de telefon şi alte informaţii necesare. Saloanele de coafură urmau să fie încântate. Cu o clientelă de o sută cincizeci de saloane, vânzările ajungeau la şase sute de mii de yeni. La preţul de şapte yeni pe exemplar, costul de tipărire se ridica la două sute zece mii de yeni. Chiar dacă lua în considerare şi alte cheltuieli neprevăzute, profitul avea să fie cam jumătate din vânzările totale, adică trei sute de mii de yeni.

La început n-am prea fost atent, aşa că am pus-o să repete. A făcut-o cu şi mai mult zel. Am întrebat-o cum avea să rezolve tipărirea spaţiului liber, gândindu-mă că va trebui să reseteze matriţa de o sută cincizeci de ori pentru cele treizeci de mii de exemplare, iar atunci nu putea scoate costul de producţie la numai şapte sau opt yeni pentru un exemplar.

— Nu e complicat. Prima dată se tipăresc treizeci de mii de exemplare lăsându-se spaţiul liber necompletat, iar apoi se tipăresc iarăşi câte două sute de exemplare odată, cu conţinutul dorit.

— E posibil aşa ceva?

— Tipograful şi-a dat cuvântul, spuse Reiko, râzând.

— Şi la ce mai serveşte acest tip de reclamă ieftină dacă toate saloanele distribuie acelaşi tip de broşură? Cred că se vor gândi bine înainte de a o cumpăra. Când clientela îşi va da seama că toate saloanele vând broşuri identice, diferenţa constând doar în nume, adresă şi numărul de telefon, îşi va pierde cu siguranţă interesul.

— Tocmai de aceea o să am grijă să-mi fac o reţea puternică, cu un singur salon pe zonă. Dacă semnez un contract cu un salon, nu mai abordez şi altul din vecinătate. Optsprezece saloane de coafură mi-au solicitat deja serviciile.

Reiko era foarte încrezătoare. Făcuse deja nişte mostre, fără ca eu să bag măcar de seamă, şi a dus tratative cu salonul pe care-l frecventează. Patroana era foarte entuziasmată de ideea că putea avea o broşură cu

conţinut diferit în fiecare lună. S-a arătat dispusă să încheie contractul pentru douăzeci de yeni pe exemplar. Mai mult decât atât, a recomandat-o prietenelor care îşi deschiseseră saloane de coafură în Kyōto şi Kōbe. Respectivele au prezentat-o altora şi aşa mai departe. Astfel, Reiko s-a trezit cu contracte încheiate cu optsprezece saloane de coafură.

— Bine, bine, dar nu sunt decât optsprezece, am obiectat eu. Dacă tipăreşti treizeci de mii de exemplare şi ai doar optsprezece contracte, ce ai de gând să faci cu celelalte douăzeci şi şase de mii patru sute? îi plăteşti tipografului două sute zece mii de yeni, dar câştigi doar şaptezeci şi două de mii.

A întins mâna spre carnetul de bancă şi certificatul de depozit, explicându-mi:

— La început, am să lucrez în pierdere, dar după ce o să fac rost de cincizeci de colaborări, ajung pe zero, iar la o clientelă de o sută cincizeci de saloane, obţin un profit net de trei sute de mii de yeni. Dacă mă extind la trei sute de saloane, voi avea un profit de şase sute de mii. Atunci mi-aş deschide filiale în Tokyo, Nagoya şi chiar în oraşele mai mici. Aş putea ajunge la o mie sau o mie cinci sute de clienţi.

— Dacă te limitezi la un singur salon pe zonă sau cartier, asta înseamnă că vei avea de acoperit o suprafaţă imensă pentru a-ţi face clienţi şi a păstra legătura cu ei. Cine se ocupă de deplasări? am întrebat.

— Tu vei umbla din salon în salon, a răspuns ea fără pic de ezitare.

M-am uitat la ea uimit la culme. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Şi cine va face macheta broşurilor în fiecare lună?

— Tu, bineînţeles.

Reiko m-a privit drept în ochi, apoi şi-a acoperit gura cu mâinile ca să-şi înăbuşe râsul.

— Hai, fă-mi o cafea şi prăjeşte-mi nişte pâine. Mi-e

foame.

Reiko s-a ridicat. Mă întrebam dacă nu s-o fi scrântit. Planul ei mi se părea extrem de riscant. În anul acela, de când eram împreună, nu-şi dezvăluise niciodată ideile şi sentimentele. N-am ştiut niciodată ce gândeşte. Am constatat doar că e tăcută şi blândă. Nu e frumoasă şi nici prea inteligentă. Când am văzut-o atât de volubilă cu o seară în urmă şi i-am auzit şi planurile îndrăzneţe, mi s-a părut alt om.

Reiko mă privea cu ochii ei mari pe când mestecam pâinea prăjită.

— Dacă îmi amintesc bine, ieri ziceam că ar fi cazul să ne despărţim, am punctat eu cu răceală.

Reiko şi-a fixat privirea în dreptul pieptului meu şi a început să-şi frece lobul urechii.

— Nu vreau să mai vorbim despre despărţire. Dacă pleci de la mine, ce te faci?

Începuse să plângă înainte de a termina de rostit cele câteva cuvinte.

I-am spus că nu m-am gândit la viitor. Eram mulţumit că a izbucnit în plâns, pentru că nu mă gândeam să o părăsesc prea repede, neavând cu ce să mă întreţin. Doream să aud din gura ei că nu vrea să ne despărţim. Ameninţând-o cu plecarea cu o seară în urmă, am vrut să văd cum stau.

I-am spus că nu sunt dispus să-mi încerc norocul cu o afacere nouă. Oricât de bine ar pune-o pe picioare, dacă mă implic eu, se duce cu siguranţă de râpă. Aşa am păţit tot timpul. M-am săturat de afaceri. Moartea şi-a aruncat deja vălul asupra mea. Dacă ea vrea să pornească afacerea, n-are decât. Dar singură.

„Cât de egoist sunt! îmi spuneam mirat, privindu-i ochii înecaţi în lacrimi. Nu fac altceva decât să mă las întreţinut de o femeie şi să decad”.

Imediat după prânz am plecat amândoi la o cafenea din apropiere. Reiko mi-a spus cu amărăciune în glas:

— Nu-ţi cer mare lucru. Ajută-mă puţin la început. Am nevoie de o mostră înainte de a porni afacerea. Prioritatea mea este să le ofer broşuri celor optsprezece saloane de coafură cu care am încheiat contracte. Nu ştiu ce să scriu pe paginile doi şi trei şi habar n-am cum ar trebui să arate coperta din spate. Te implor, dă-mi o idee. După ce pun afacerea pe picioare, o să am nevoie de un nume de firmă, de un program şi un prospect, pe care să le trimit la saloanele din Ōsaka şi din preajmă. Nu vrei să mă ajuţi nici măcar cu atât? întrebă ea, împreunându-şi mâinile a implorare.

— Nu-ţi pasă că te aventurezi într-o asemenea prostie şi că pierzi peste patru milioane de yeni, adunaţi cu atâta trudă? am întrebat eu, plictisit de toată discuţia.

— Sunt convinsă că o să iasă bine până la urmă. Dacă nu, mă întorc la supermarket. Sunt bine-venită acolo oricând.

Stabilise deja detaliile cu optsprezece saloane. Trebuia să trimită primele broşuri la sfârşitul lunii şi era deja 5 august. Tipograful avea nevoie de text şi de fotografii până pe data de 10, ceea ce însemna că mai aveam doar cinci zile. Mă întrebam dacă sunt în stare să o scot la capăt, mai cu seamă că n-aveam pic de experienţă în domeniu. Văzând-o disperată, m-am trezit spunând:

— Doar de data asta…

Cu patru ani în urmă lucrasem la o tipografie nu prea mare, dar respectabilă. Am plecat de-acolo după trei luni, însă mă ocupasem de vânzarea unei broşuri pentru renumita cofetărie Shitase din Shinsaibashi şi socoteam că mă descurc cu aranjarea textului în pagină, cu toate că la respectiva broşură colaboraseră o seamă de specialişti şi eu nu avusesem nicio contribuţie.

Reiko s-a luminat subit. Am plecat iute din cafenea şi ne-am oprit la o librărie din faţa gării. Mi-a dat mână liberă să cumpăr orice carte m-ar fi inspirat la alcătuirea broşurii. Între timp, ea s-a dus la papetărie şi a cumpărat

hârtie, riglă, compas, lipici, radiere şi tot ce i-a dat prin minte că mi-ar trebui.

Eu am ales: *Ce puteţi meşteri acasă, în grădina de legume de acasă, Enciclopedia lucrurilor interesante* (o carte groasă, nu glumă), *Manual de ocazii festive* şi două reviste lunare specializate pe cosmetice. Situaţia era disperată. Nu numai că trebuia să pun cap la cap o revistă în cinci zile, lucru pe care nu-l mai făcusem în viaţa mea, dar mai trebuia să arate şi suficient de atractiv ca să le placă viitorilor abonaţi.

Am să închei scrisoarea acum.

Reiko nu se mai duce la magazin de atunci şi aleargă toată ziua pe la saloane de coafură şi tipografie. Ar cam fi timpul să mă apuc de broşură. Am pierdut două zile scriindu-ţi scrisoarea asta, aşadar mi-au mai rămas numai două. Pentru că a avut grijă de mine un an de zile, simt nevoia să o răsplătesc măcar cu atât. În faţa mea se află cărţile cumpărate, o fotografie reprezentând un peisaj – pentru copertă – precum şi creioane, radiere, o riglă şi hârtie lucioasă. Fotografia înfăţişează malul lacului Towada şi a fost făcută în luna noastră de miere. E singura fotografie care mi-a rămas printre lucrurile personale. Nu se ştie niciodată ce anume se dovedeşte folositor, nu-i aşa?

La început am crezut că scrisoarea nu va avea cap şi coadă. Recitind-o, mi-am dat seama că e o prezentare destul de exactă a evenimentelor petrecute de la scrisoarea ta anterioară şi până azi.

Cu bine.

Yasuaki

18 august

Dragă Yasuaki.

Ikuko a scos scrisoarea ta din cutie şi mi-a adus-o la bucătărie râzând în hohote.

— Ce nume drăgălaşe au prietenele dumneavoastră! a remarcat ea.

Văzând numele expeditorului, Ayame Hanazono[8], am izbucnit şi eu în râs. S-ar potrivi foarte bine uneia dintre dansatoarele din renumita trupă de operetă Takarazuka. Scrisoarea anterioară ai semnat-o cu Hanako Yamada[9]. Dacă nu-ţi foloseşti imaginaţia mai mult, familia mea o să intre la bănuieli.

Ţi-am citit scrisoarea seara târziu, după ce soţul meu şi Kiyotaka s-au dus la culcare. Îmi amintesc că ţi-am cerut la un moment dat toate detaliile relaţiei tale cu Yukako, de la întâlnirea în Maizuru şi până în ultimul moment, susţinând că am dreptul acesta, pentru simplul motiv că-mi scriseseşi cu atâta detaşare despre felul cum ai cunoscut-o. Atunci am fost atât de furioasă, încât îmi venea să rup scrisoarea ta în bucăţele. Acum nu mă mai interesează asemenea amănunte. De fapt, în cea de-a treia scrisoare, mi-ai relatat amănunţit experienţa nenorocită de care ai avut parte şi am înţeles tot ce mă interesa. Ai relatat simplu ultima noapte petrecută cu ea şi îmi este totul foarte limpede. Îmi ajunge.

„Întotdeauna te-ntorci acasă la familie”. Cuvintele lui Yukako Seo mi-au mai alinat durerea din suflet. Simţeam pentru ea un fel de afecţiune. Chiar nu ştiu dacă e cel mai potrivit cuvânt, dar astfel mi-aş putea exprima sentimentul încercat. Femeia aceea mi-a furat soţul. Totuşi, mă simţeam în stare s-o consolez, chiar s-o înfrunt calmă şi senină. Uneori mi se pare foarte apropiată, cu toate că ştiu că n-am cum s-o mai întâlnesc vreodată. În pofida înţelegerii de care mă credeam capabilă, gelozia prinsese rădăcini adânci în sufletul meu.

În ceea ce priveşte povestea bunicii lui Reiko, n-o pot considera chiar un basm. Mi se pare că vorbele bătrânei conţin un sâmbure de adevăr înspăimântător – cel care ia viaţa altei fiinţe sau propria-i viaţă, aşa cum a procedat fiul ei, nu mai renaşte ca om. Aşa şi e. Când stăteam în baie

8 Grădina cu irişi (jap.).

9 Floare de munte (jap.).

sau udam grădina seara, mă întrebam de ce cuvintele bunicii ei îmi apăsau cugetul atât de greu. Am înţeles în cele din urmă că se datorează faptului că am un copil infirm. Kiyotaka s-a născut cu un handicap, chiar dacă diferit de al bătrânei. Oricum, a venit pe lume cu o povară, privat de fericirea omului obişnuit. De ce a trebuit să i se întâmple una ca asta? De ce bunica lui Reiko a avut doar patru degete? De ce unii oameni au pielea smeadă? De ce unii se nasc japonezi? De ce şerpii n-au picioare? De ce sunt corbii negri, iar lebedele, albe? De ce unii oameni sunt sănătoşi, iar alţii, infirmi? De ce unii sunt frumoşi, iar alţii, urâţi? Chiar aş vrea să ştiu de ce există atâta nedreptate pe lume, deşi ştiu că nu mi-ar servi la nimic. Scrisoarea ta mi-a stârnit toate aceste întrebări şi gânduri. Socot că spusele bătrânei ar trebui luate în serios.

Când mi-ai scris despre Yukako, ai folosit cuvântul „păcat”, legându-l de închegarea „bunelor şi relelor” care s-au agăţat cu încăpăţânare de „celălalt eu” ce te privea cum mori. Nu mai înţeleg nimic! O să încerc să-mi pun ordine în gânduri. De aceea, înainte de toate, am să-ţi povestesc câte ceva despre relaţia mea cu Sōichirō Katsunuma, amănunte despre care n-am pomenit până acum.

Katsunuma nu bea, nu-l interesează golful, nici jocurile de noroc, *go* sau *shōgi.* Mai rău de-atât, muzica lui Mozart i se pare un simplu zgomot care-l irită. Nu vede-n faţa ochilor decât documente istorice inaccesibile pentru mine. La trei ani după căsătorie, adică la un an după ce s-a născut Kiyotaka, a fost promovat de la lector la conferenţiar. Şi înainte mai veneau studenţi la noi acasă, însă după promovare numărul lor a crescut considerabil – veneau studenţi şi studente care îi frecventau cursurile şi seminarele. Printre aceştia se afla şi o studentă frumoasă, înaltă şi subţirică, dar cam retrasă, sau mai degrabă i-aş spune distantă. Pesemne că se comporta astfel pentru că se ştia frumoasă şi fermecătoare. Nu mi-a plăcut niciodată

fata aceea.

Într-o zi, studenţii au venit în vizită, ca de obicei. Simţindu-se în largul lor, şi-au luat bere, suc şi brânză din frigider, stând ciorchine în jurul lui Katsunuma. Atmosfera a fost foarte plăcută. Spre seară, ne-au mulţumit pentru trataţie şi s-au ridicat să plece. Fata aceea s-a uitat la Katsunuma şi i-a zâmbit uşor. Îi comunica ceva secret din priviri. Am întors capul spre soţul meu şi am fost şocată. Şi el îi vorbea din ochi. Am intuit îndată care era relaţia dintre ei. La momentul acela n-a fost, totuşi, decât o presimţire, dar ştii bine că mie mi se adeveresc întotdeauna.

Cam două sau trei luni mai târziu, Okabe ne-a adus doi peşti *tai*[10], mari, din Wakayama. (Sunt sigură că n-ai uitat cât de mult îi plăcea să pescuiască.) Ne-am hotărât să păstrăm noi unul, iar pe celălalt să-l dăm patronilor cafenelei Mozart, cu care mă înrudisem între timp. Am împachetat peştele şi am plecat. De obicei, merg pe strada noastră până la prima intersecţie, o iau la dreapta şi apoi de-a lungul râului. Însă atunci mi-a aţinut calea un câine vagabond şi m-am cam speriat. Am ocolit pe o stradă mai întunecată pe care n-o iau niciodată. Nici n-am făcut câţiva paşi, că l-am văzut pe Katsunuma îmbrăţişând-o pe studenta lui la umbra porţii unei case mari şi frumoase. Am făcut stânga-mprejur, am trecut atentă pe lângă acel câine vagabond, m-am dus la cafenea, le-am dat peştele şi m-am întors acasă.

Katsunuma s-a întors târziu. O îmbrăţişase pe studentă în apropierea casei noastre, dar pesemne că s-au dus apoi pe plaja de dincolo de terenul de tenis sau la un *Iove hotel* din spatele gării. N-am fost câtuşi de puţin mâhnită sau şocată. L-am primit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi el s-a comportat la fel.

„Ce urât! Cât de penibili erau!” mi-am zis.

Consideram vulgară şi dezgustătoare relaţia lui

10 Peşte din familia Sparidae.

Katsunuma cu studenta, însă m-a izbit şi faptul că nu mă deranja deloc. Nu m-am căsătorit cu el din dragoste şi nici după atâţia ani nu simţeam afecţiune pentru el. Nu-mi păsa ce face şi eram bucuroasă că-l am pe Kiyotaka, copilul pe care-l iubeam şi care venise pe lume cu acea povară. Eram convinsă că voi trăi în continuare numai şi numai pentru el.

Au trecut şapte ani. Relaţia lui Katsunuma cu studenta aceea continuă, deşi ea a absolvit între timp. Nu i-am reproşat niciodată nimic. Îmi mai trece uneori prin faţa ochilor scena de pe aleea întunecată, când a îmbrăţişat-o pe vulpoaică. Nu-i văd ca pe nişte fiinţe umane, ci ca pe un soi de funingine soioasă cu formă umană. Apoi, imaginea dispare.

Noaptea, când voia să mă ia în braţe, inventam îndată o scuză: „Cred că mă strigă Kiyotaka. Mă duc să văd ce vrea”. Sau pretextam că mă simt frântă pentru că fiul meu m-a stors de puteri peste zi. Nu l-am mai lăsat să se atingă de mine. Însă nu vreau să-ţi scriu despre asta. Presupun că nimeni nu m-ar crede că nu m-am mai culcat cu el de şapte ani, de când l-am văzut în braţele acelei femei. Am impresia că, până la urmă, şi-a dat seama că ştiu. Nu că ar fi spus ceva în sensul acesta, însă a priceput din atitudinea mea. Oricum, în prezenţa altora ne comportăm şi acum ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cred că am ajuns să înţeleg ce înseamnă karma. Nu semnificaţia cuvântului, ci legea inexorabilă a existenţei. Indiferent de persoana cu care mă mărit, altă femeie îmi fură bărbatul. Asta mi-e soarta şi n-am ce-i face. Chiar dacă m-aş mărita iar, sunt convinsă că s-ar întâmpla acelaşi lucru. Când recitesc scrisoarea ta, îmi dau seama că soarta a hotărât fatal şi irevocabil despărţirea de tine şi pierderea afecţiunii lui Katsunuma. Sau crezi că e vorba de egotism în cazul meu? Poate ar trebui să mă analizez mai bine. Presupun că-mi lipseşte ceva ca femeie sau ca soţie. N-am sex-appeal? Nu sunt suficient de supusă? Tu trebuie

să ştii mai bine. Te rog din suflet, spune-mi şi mie, fără jenă.

S-a întors tata şi cred că e obosit. A stat destul de mult la Tokyo de data asta. Şi el şi-a dat seama că soţul meu are o iubită. Eu nu i-am spus nimic, dar are un fler invincibil.

Era cât pe-aci să uit să-ţi spun că m-a întristat teribil comportarea ta cu Reiko la beţie. Şi noi ne certam pe fleacuri înainte de a ne căsători şi-mi spuneai invariabil: „Nu te pot suferi”. Însă părerea bună pe care-o aveam despre mine îmi dădea putere şi socoteam, dimpotrivă, că eşti îndrăgostit până peste urechi. De aceea te şi tachinam.

Crezi că Reiko este persoana căreia să-i spui la infinit „Nu te pot suferi”?

Cu bine.

Aki

10 septembrie

Dragă Aki.

Am să încep prin a-ţi răspunde la întrebare. Ca unul care te cunoaşte foarte bine, îţi pot spune că eşti o femeie extrem de atrăgătoare şi n-am sesizat nicio deosebire între perioada când am fost doar iubiţi şi cea în care am trăit ca soţi. Chiar şi la pat, cu toate că nu ştiai toate şiretlicurile unei prostituate, erai tare dulce şi-ţi dădeai toată silinţa să-mi faci pe plac, învingându-ţi jena când îţi solicitam vreo poziţie mai ciudată. Erai o femeie care mă făcea fericit. Dacă ai avea şi mai mult sex-appeal, bărbatul din preajma ta s-ar simţi frustrat. Trebuie să mai adaug că erai foarte înţelegătoare. Nu te flatez spunându-ţi toate astea, sunt chiar sincer. Părinţii te-au crescut frumos, cu toate că mai aveai hachiţe de copil răzgâiat. Uneori îmi venea să te iau la palme, dar când te mângâiam pe cap, îţi treceau ifosele. Chiar şi ele făceau parte din şarmul tău.

Eu aşa te-am cunoscut, dar nu ştiu cum te-ai comportat cu actualul tău soţ. Infidelitatea masculină e un

viciu instinctiv şi nu are leac. Aşa sunt făcuţi toţi bărbaţii. Femeile cred că-i o scuză prostească şi sunt de-a dreptul indignate, dar pur şi simplu e adevărat şi nu există soluţie. Chiar dacă un bărbat are o soţie frumoasă, pe care o adoră, dacă i se iveşte ocazia, se culcă sigur cu altă femeie. Dar asta nu înseamnă că i-a trecut dragostea pentru propria soţie. Mă rog, n-ar trebui să generalizez. Există şi bărbaţi care se îndrăgostesc şi-şi părăsesc familia, însă în majoritatea cazurilor infidelitatea se mărgineşte la cele amintite mai sus. Dacă mai insist, o să spui că-mi apăr propriul comportament, aşa că mă opresc aici.

N-am mai lucrat pe brânci de tare multă vreme şi mă simt extenuat. Două zile şi două nopţi n-am închis un ochi din pricina broşurii. Altfel, n-aş fi terminat-o la timp. Cum n-am avut vreme să chibzuim prea mult asupra titlului, i-am spus *Clubul frumuseţii.* Ce nume stupid! Însă nu ne-a venit altă idee, iar dacă nu i-am fi spus cumva, n-am fi putut continua treaba. Pentru pagina doi, am urmat sugestia lui Reiko şi am scris un articol special despre modul în care se foloseşte şamponul. Pentru pagina trei m-am inspirat din *Ce puteţi face acasă cu propriile mâini,* având mare grijă să prezint astfel lucrurile, încât să nu fiu acuzat de plagiat. M-am dat de ceasul morţii cu ce să pun pe coperta finală, dar nu mi-a venit nicio idee ca lumea. Până la urmă am rearanjat nişte istorioare din *Enciclopedia Lucrurilor interesante* şi am adăugat vreo două glume şi ghicitori din cărţile cumpărate recent. După ce am terminat, ne-a rămas să discutăm cu tipograful despre punerea în pagină.

Înainte de finalizarea broşurii, Reiko a închiriat o maşină mică şi m-a pus s-o conduc. Am permis, dar n-am mai şofat de vreo cinci ani. Înarmaţi cu o hartă a oraşului Ōsaka şi cu cinci sau şase semnale tipografice, am pornit la drum. Reiko mi-a spus că-l rugase pe tipograf să nu-i tipărească decât douăzeci de mii de exemplare de data

asta. În felul acesta, preţul pe exemplar se ridica la zece yeni. Cum cele optsprezece saloane de coafură cu care încheiase deja contract nu însemnau prea mult pentru recuperarea banilor, trebuia să căutăm şi altele dispuse să semneze contracte până la sfârşitul lunii, când apărea tirajul.

Ne-am învârtit mai mult prin cartierul Ikuno. La primul salon, Reiko a coborât din maşină şi a intrat. A stat acolo vreo oră şi, când începusem să cred că totul e în ordine, a ieşit dezamăgită. Nu rezolvase nimic. La următorul, i-au făcut vânt în două minute. Am trecut pe la cinci saloane de coafură fără să încheiem niciun contract. A fost o căldură înăbuşitoare în ziua aceea, iar hârbul de maşină pe care o foloseam nu avea aer condiţionat. Curgeau apele pe mine, încins şi de la scaun, dar Reiko nu voia să plecăm acasă până nu rezolvam ceva.

Am mâncat de prânz la un restaurant ieftin, după care mi-a pus în mână cheile de la maşină şi m-a îndemnat să mergem mai departe. Am rugat-o să-mi mai dea un strop de răgaz, explicându-i că nu face bine la digestie să mă aşez la volan imediat după masă.

— Bine, hai să bem o cafea rece!

Am intrat în cafeneaua de alături. Nici n-a sosit bine cafeaua la masă, că m-a şi zorit s-o dau pe gât. Văzând că intenţionat nu mă grăbeam, m-a fixat cu ochii ei mari şi rotunzi şi s-a răţoit la mine.

— Eşti un nesimţit! Eu îmi pun tot sufletul în afacerea asta şi ţie puţin îţi pasă.

— Nu ştiu dacă-mi pasă sau nu, dar am făcut tot ce mi-ai cerut. Recunoşti? N-am dormit două zile şi două nopţi ca să termin nenorocita aia de broşură şi m-am mai dus şi la tipografie să discut punerea în pagină. Ca să nu-ţi mai pomenesc de ziua de azi! Am condus rabla asta care nu face decât să scoată fum şi nu prinde viteză deloc. M-ai muncit ca pe-un cal şi nici măcar nu m-am văitat.

Auzindu-mi reproşurile, faţa i s-a luminat într-un

zâmbet; ochii ei negri trădau victoria. A izbucnit în râs, şi astfel i-au ieşit şi mai bine în evidenţă cutele din jurul nasului teşit – din cauza căruia nu poate fi considerată frumoasă, deşi îi pune în valoare un farmec inocent.

Întrebând-o ce anume o distrează, mi-a răspuns:

— Te-am întreţinut un an întreg în aşteptarea unui asemenea moment.

Şi-a acoperit gura cu ambele mâini şi nu s-a mai oprit din râs. La început m-am înfuriat, dar m-a bufnit şi pe mine râsul.

Am vrut să aflu dacă într-adevăr stăteam împreună ca să ajungă să profite de mine. Mi-a răspuns cât se poate de serios:

— Nu ştii de glumă? Mă gândeam de multă vreme să investesc cei patru milioane două sute de mii de yeni, asigurându-ne şi traiul în acelaşi timp, dar nu prea ştiam cum. Am ajuns la vârsta de douăzeci şi opt de ani şi sunt tot nemăritată. După ce ne-am mutat împreună şi am văzut cum îţi iroseşti timpul, mi-am dat seama că trebuie să urnim ceva, să găsesc o afacere care să te tenteze şi pe tine.

A turuit pe nerăsuflate, pe tonul ei calm. A ezitat un pic şi apoi m-a întrebat:

— Ce-i cu cicatricele de pe gât şi piept?

N-am răspuns. Văzând că tac, a intervenit:

— Bănuiam că n-ai să-mi spui!

S-a ridicat, a plătit nota şi m-a aşteptat la ieşire.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre autostrada aglomerată. Mi-am dat seama că Ikuno e cartierul unde am locuit în timpul liceului şi facultăţii, împreună cu unchiul şi mătuşa care m-au întreţinut. El a murit cu trei ani în urmă, dar bătrâna mai trăieşte, împreună cu fiul (care e cu trei ani mai în vârstă decât mine şi lucrează la o bancă), nora şi cei trei nepoţi. Mătuşa a fost cea mai afectată de divorţul meu. Ea m-a crescut ca pe propriul ei copil. Şi acum mă aflam atât de aproape! Mi s-a pus un nod în gât. Au trecut

mai bine de doi ani de când ar fi trebuit să-i înapoiez cei şase sute de mii de yeni împrumutaţi fără să ştie nimeni, în momentul în care am rămas fără slujbă şi m-am aflat la ananghie. Nu numai că nu i-am mai făcut nicio vizită în tot acest răstimp, dar nici măcar nu i-am telefonat. Pentru vârsta ei, suma e foarte importantă, şi totuşi i-am luat-o fără remuşcări şi fără să mai ţin legătura cu ea.

I-am mărturisit lui Reiko că am locuit cândva în zonă. Era prima oară când îi spuneam ceva legat de trecutul meu. În momentul acela mi-am amintit că o colegă de liceu a preluat salonul de coafură al părinţilor. Dacă o rugam eu, aveam toate şansele să se aboneze la broşură. Am ezitat la gândul că mătuşa, care locuia pe-aproape, avea să afle pesemne că am fost acolo. Însă, pe de altă parte, nu-mi doream decât să ne vedem cu un contract încheiat, ca să ajung şi eu mai repede acasă şi să-i fac pe plac lui Reiko, scutind-o de a se mai ploconi, transpirând, pe la alte saloane.

Am trecut pe lângă liceu şi am parcat pe strada comercială. I-am spus lui Reiko despre fosta mea colegă, i-am cerut să-mi dea un exemplar de broşură şi contractul, promiţându-i că încerc să fac ce pot.

Nu-i uşor pentru un bărbat să intre într-un salon de coafură. Când am băgat capul pe uşă, am văzut-o, ca o matroană, dându-le ordine angajaţilor. M-am retras şi am mai dat câteva târcoale prin faţa coaforului cel mare şi elegant. Nu aveam curaj să intru şi am decis să renunţ. Chiar când mă pregăteam să plec, m-am auzit strigat. M-am răsucit pe călcâie şi am văzut-o stând în dreptul uşii de sticlă.

— Arima! Nu-mi vine să cred! De ce te tot fâţâi prin dreptul salonului meu?

I-am spus că vreau s-o rog ceva, dar nu am curajul să intru în coafor. Nu ne-am mai întâlnit de la petrecerea cu colegii dată la sfârşitul anului în care m-am căsătorit cu tine, însă mi-a mărturisit cu nostalgie că m-a recunoscut în

clipa în care m-a zărit. M-a poftit înăuntru şi m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos. M-am aşezat pe canapeaua din sala de aşteptare şi am scos broşura. Temându-mă că va considera afacerea neserioasă dacă-i spun că sunt abia la început, am minţit-o, afirmând că mă ocup deja cu aşa ceva de trei ani. A privit atentă broşura şi apoi a vrut să se asigure că va fi respectată regula stipulată în contract: un singur salon de coafură pe o zonă din cartier. Am scos harta:

— Zona ta se întinde până aici, nu-i aşa? Dacă închei contract cu tine, n-o voi mai face cu alt salon din apropiere.

— Aşadar, douăzeci de yeni pe exemplar, zise şoptit, socotind în gând.

Am arătat cu degetul lista de preţuri de la intrare.

— Orice salon încearcă să presteze cele mai bune servicii pentru clienţii săi. Dacă vei avea o broşură lunară, clientela va considera că, în comparaţie cu alte saloane, faci eforturi suplimentare pentru a-i asigura încrederea, iar douăzeci de yeni nici nu mai contează faţă de cei cinci sau şase mii pe care ţi-i plăteşte o clientă. Numele salonului şi al tău vor apărea aici, pe prima pagină, iar impactul poate fi serios. În asta constă ingeniozitatea şi de aceea nu încheiem contracte decât cu o singură firmă pe zonă. În ultimii doi ani am ajuns la o sută douăzeci de clienţi numai în regiunea Kansai.

Eram atât de disperat, încât am apelat la minciuna gogonată fără să ezit o clipă.

— Cum ajung broşurile lunare la clienţi? Dacă le trimiteţi prin poştă, depăşiţi cei patru mii de yeni prevăzuţi, nu-i aşa?

Întrebarea ei m-a luat pe nepregătite. Dacă afirmam că preţul transportului este inclus, profitul scădea, iar dacă declaram că sunt plătite de către clienţi, creştea preţul pe bucată şi nu se mai arăta dornică să se aboneze.

I-am răspuns prompt că eu duc broşurile saloanelor

la sfârşit de lună şi că am pus la punct un sistem de distribuţie şi de ridicare a banilor la livrare.

A semnat şi a ştampilat contractul imediat, subliniind că nu-i vor fi suficiente două sute de exemplare. În principiu, voia şase sute, însă pentru moment începea cu patru sute.

— Dacă voi constata că nu dau rezultate, pot să mă retrag oricând?

— Bineînţeles. Numai că broşura va ajunge cu timpul un articol indispensabil în cazul în care o distribui clientelor tale neîntrerupt. Aşa se face că am atins cifra de o sută douăzeci de contracte în ultimii doi ani.

După ce am încheiat contractul, a rugat o angajată să ne aducă suc rece şi ne-am întins la vorbă. Ne-am amintit cu nostalgie de colegi: cutărică din clasa A era detectiv la un ştiu care circă de poliţie; cutărică din clasa B s-a măritat bine, dar a făcut cancer la sân în anul următor şi s-a stins din viaţă. Nu mă mai lăsa să plec, iar eu ardeam de nerăbdare să ajung la Reiko. Însă contractul ei fusese încheiat pentru patru sute de exemplare şi avea de gând să ceară şase sute dacă treaba mergea bine, aşa că nu puteam da bir cu fugiţii prea uşor. Am stat la taclale vreo oră.

Reiko mă aştepta îngrijorată. I-am întins contractul fără o vorbă.

— Patru sute de exemplare? şopti ea uimită, strângând contractul la piept.

— Gata, sper că mă laşi în pace!

Am luat-o iar spre autostradă. Ochii lui Reiko sclipeau de fericire şi m-a tot întrebat cum de-am reuşit o asemenea performanţă. I-am povestit totul, inclusiv minciunile la care am recurs şi reacţia patroanei.

— Eşti grozav! Eu n-am experienţă şi nici nu mă pot lăuda cu prezenţa de spirit.

Reiko părea teribil de impresionată, însă i-am amintit că am făcut-o doar de data asta, pentru că mă săturasem

de stat pe drum şi voiam să ajung repede acasă.

— De-acum încolo, nu mă priveşte!

— Bine, bine, dar le vei distribui la sfârşit de lună, nu-i aşa?

Reiko avusese de gând să le trimită prin poştă. S-a interesat la oficiul poştal şi au informat-o că o costă trei sute de yeni expedierea a două sute de exemplare.

— Am apucat să-i anunţ pe cei cu care am încheiat contracte că se va mai include o taxă poştală adiţională de trei sute de yeni. Potenţialii clienţi chiar simt diferenţa dintre patru mii şi patru mii trei sute de yeni. Trei sute de yeni nu înseamnă mare lucru, dar se pare că valorează mult pentru cel care plăteşte. Aşadar, ar fi mai bine să le duci tu cu maşina. Benzina nu costă prea mult şi facem şi impresie bună. Eşti grozav, zău aşa!

De atunci, Reiko nu m-a mai slăbit deloc. În fiecare zi o duceam cu maşina. Cu o zi înainte de tipărirea celor douăzeci de mii de exemplare – cu nume şi adresă cu tot – Reiko a reuşit să mai încheie şapte contracte, ajungând la un total de douăzeci şi şase. Eram încă în pierdere, însă Reiko se arăta mulţumită. Cele douăzeci şi şase de saloane de coafură se întindeau între Kyōto şi Kōbe, iar eu am terminat cu distribuirea pe la opt seara.

Reiko m-a tratat cu bere şi friptură la un restaurant din apropierea casei. Socot că e foarte potrivit cuvântul „tratat”, pentru că mă simţeam ca un copil care primeşte bomboane drept răsplată pentru o faptă bună. Reiko era foarte veselă, dar eu am ajuns extenuat acasă.

Trei zile n-am făcut nimic. M-am fâţâit doar prin casă. În cea de a patra seară, am plecat cu Reiko la baia publică. Blocul în care locuiam era vechi şi nu beneficiam de asemenea avantaje. După o baie bună, am băut o cafea rece la cafenea şi ne-am întors acasă. În faţa clădirii noastre era parcată o maşină albă. Tânărul de la volan s-a uitat fix la mine. Când ni s-au întâlnit privirile, şi-a întors nonşalant capul. Ceva din aerul lui mă neliniştea.

M-am făcut că nu-l văd şi am deschis uşa blocului, pornind spre scări cu o presimţire sumbră. Un alt tânăr mă aştepta în faţa uşii apartamentului. Purta o şapcă cu picăţele roşii şi arăta cam dubios.

Într-o fracţiune de secundă mi-am amintit că la afacerea anterioară, când am dat faliment, am avut grijă să pun toate lucrurile la punct ca să nu am necazuri mai pe urmă, dar pierdusem o poliţă care valora nouă sute optzeci şi şase de mii de yeni şi expira în trei luni. Am încercat s-o recuperez, dar n-am mai găsit-o. Când l-am văzut pe tânărul din faţa uşii, am făcut îndată legătura cu cel de-afară.

— Sunteţi domnul Arima?

Primind confirmarea, mi-a spus că are de discutat cu mine şi doreşte să intre în casă. Vorbea exact ca cei de teapa lui. L-am refuzat, spunându-i că nu e apartamentul meu şi că aş prefera să stăm de vorbă în altă parte.

— Putem vorbi şi aici, dar îi deranjăm pe ceilalţi chiriaşi.

A lovit uşa cu vârful pantofului şi a continuat pe un ton răstit:

— Te-am aşteptat pe căldura asta nesuferită două ore şi, în plus, nu prea am chef să ţip.

Am rugat-o pe Reiko să se plimbe vreo oră şi să mă lase singur, numai că el m-a străfulgerat cu privirea şi mi-a spus, răstindu-se, că vrea ca soţia mea să audă tot ce are de zis.

Cunoşteam foarte bine metodele folosite de cei care-şi recuperau banii aşa cum o făcea el, dar l-am lăsat să intre. Şi-a scos şapca şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe *tatami,* a scos o hârtie din buzunarul interior al jachetei negre şi mi-a pus-o în faţa ochilor. Era poliţa reprezentând nouă sute optzeci şi şase de mii de yeni, semnată de mine şi ştampilată.

— Înainte să începem discuţia, aş vrea să ştii că femeia de-aici nu-i soţia mea şi n-are nimic de a face cu

asta.

— Dar staţi împreună, nu-i aşa?

Şi-a scos jacheta. Purta o cămaşă liliachie dintr-un material subţire, transparent. I se vedea pielea. Era descheiată până aproape de brâu, iar broboanele de sudoare de pe piept sclipeau. Avea spatele tatuat. De aceea purta cămaşa aceea. Era doar un gangster neexperimentat în ochii mei, aşa că nu-mi era prea teamă. Dar şi puii de gangster sunt periculoşi uneori. Reiko a pălit văzându-i tatuajul.

— Îţi aminteşti de poliţa asta, nu-i aşa?

A menţionat că se băgase într-o afacere, iar când a trecut pe la client să încaseze banii, a fost obligat să accepte plata sub forma acelei poliţe.

— Bineînţeles că normal ar fi ca cel îndatorat să plătească cu bani gheaţă, însă, din nefericire, a murit fără să lase în urmă obiecte de valoare. Singura cale de a ne scoate banii este să-i cerem lui Arima, care a semnat aici. Te caut de şase luni.

Asta-i placa pe care o pun toţi cei de teapa lui. N-avea rost să mă iau la harţă cu el, aşa că i-am spus simplu că n-am bani.

— N-ai bani? Crezi că scapi cu un asemenea pretext? Când i-am spus că n-are cum să scoată bani din piatră seacă, a recurs la ameninţări.

— Ce preţuieşti mai mult, banii sau viaţa? Şi cred că ţi-e clar că nu va fi vorba doar de viaţa ta, ci şi de-a ei…

Reiko s-a cutremurat.

— N-ai decât să mă dai în judecată.

— Dacă ajungi după gratii, nu scoatem niciun ban. Sunt sigur că te-ai convins cu cine ai de-a face. Cinci sau şase oameni şi-au găsit moartea în râul Yodo încercând să ajungă la poliţie sau la tribunal.

Văzând-o pe Reiko tremurând toată, am zis:

— N-am încotro. Omoară-mă!

Nu-ncercam să fac paradă, chiar nu mă deranja dacă

îmi lua viaţa. I s-a scurs tot sângele din faţă.

Reiko s-a ridicat şi a scos dintr-o ascunzătoare din dulap un plic de hârtie conţinând un milion de yeni plus dobânda primită de curând pentru depozit. Voia să-i dea banii bărbatului. Înainte ca individul să pună mâna pe ei, i-am smuls din poala lui Reiko.

— Sunt ai tăi. Nu e cazul să te bagi în afacerea asta murdară.

Gangsterul s-a ridicat şi mi-a spus pe un ton ameninţător:

— Pesemne că ai nevoie de timp ca să te gândeşti cum e mai bine să procedezi. Pe mine nu mă interesează cine plăteşte. Banii sunt bani. Mai trec pe-aici şi mâine. Plec ori cu banii, ori cu viaţa ta.

A ieşit trântind uşa.

I-am spus lui Reiko să nu se îngrijoreze.

— Mâine te părăsesc şi nu mă mai întorc. Nici măcar un individ ca el nu poate stoarce banii de la o femeie care nu-mi este soţie. Dacă vine iarăşi şi te ameninţă, cheamă poliţia. Celor de teapa lui nu le plac două lucruri: să-i înfrunte cineva şi să aibă de-a face cu poliţia. De-aia fac pe grozavii, dar nu recurg la violenţă. Preferă un atac psihologic lent. Apar pe la patru dimineaţa sau îşi sâcâie victima o lună de zile, după care dispar, dându-i speranţe. Şi-apoi vin din nou zile-n şir. Chiar dacă nu sunt aici, te vor sâcâi o vreme, însă nu vor avea curajul să se atingă de tine.

Deşi încercam s-o liniştesc, nu prea mă simţeam nici eu în apele mele. Mă apăsa o presimţire sumbră, cu-atât mai mult cu cât aveam de-a face cu un gangster tânăr. Reiko avea bani şi o puteau intimida chiar dacă eu plecam. M-am săturat să tot fug de lume, însă n-aveam încotro. Reiko strânsese banii cu multă greutate, în zece ani de muncă la supermarket, renunţând la o mulţime de lucruri. Nu-i puteam cere să-i arunce acum pe un netrebnic. Pesemne că sosise momentul să plec. Tu, apoi Yukako,

acum Reiko. Femeile de care-mi leg viaţa sfârşesc prost, îmi aduc aminte cât de uşurat m-am simţit când am decis să divorţez de tine. De data asta însă era cu totul altceva. O greutate pustiitoare îmi sfâşia inima.

— Îi dau banii. Un milion nu înseamnă mare lucru, a spus Reiko, plângând.

— Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala. Nu-mi pasă ce mi se întâmplă de-acum încolo. Nu mă consider un norocos, iar atâta vreme cât stai cu mine nici ţie n-o să-ţi meargă bine.

Mi-am întins aşternutul, am stins lumina şi m-am culcat, îi spusesem nenorocitului ăluia exact ce simţisem: „Va trebui să mă omori. N-am un milion de yeni”. Eram foarte încordat şi simţeam un gol imens în suflet. Eram pregătit să mor. Am închis ochii şi am murmurat iarăşi cuvintele.

În noaptea aceea te-am visat. A fost un vis scurt, însă mi-a rămas proaspăt în minte. După ce ai ieşit din pădurea de lângă heleşteul Dokko, ai pornit în sus pe cărarea de munte. Mergeam în urma ta, însă nu te-am ajuns. Mi-ai făcut semn cu mâna să mă grăbesc şi râdeai fericită. Duceam de mână o fetiţă de patru sau cinci anişori care semăna cu tine. Atât. Nu s-a mai întâmplat nimic.

Pe la zece dimineaţa mi-am îndesat lucrurile într-o geantă de voiaj şi am plecat. Reiko n-a încercat să mă oprească. Stătea nemişcată la masa din bucătărie, cu spatele la mine, şi nici măcar nu s-a întors când am ieşit pe uşă. Nu ştiam încotro s-o apuc. Nu puteam merge la mătuşa din cartierul Ikuno. Nu-i înapoiasem cei şase sute de mii de yeni împrumutaţi şi nu eram chiar atât de mârlan să-i cad pe cap tam-nisam. Mi-am amintit de Ōkuma, un prieten din liceu, încă necăsătorit, cercetător la departamentul de studii oncologice din cadrul unei universităţi din Kyōto. M-a mai găzduit cu vreme-n urmă timp de vreo două săptămâni, după ce m-am despărţit de o femeie, ba chiar m-am ascuns în apartamentul lui la un

moment dat ca să scap de creditori. L-am sunat la universitate de la un telefon public şi l-am rugat să mă primească o vreme.

— Ceea? Iar te-a alungat o femeie?

Mi-a dat întâlnire în faţa Muzeului Naţional din Kyōto, la ora şase, şi mi-a închis repede telefonul. Când ne întâlnim, e foarte drăguţ şi mă târăşte după el prin baruri, însă la telefon e întotdeauna mai repezit. Nici nu-mi vine să cred că e vorba de una şi aceeaşi persoană.

M-am hotărât să-mi petrec timpul prin Umeda, în Ōsaka. Ajungând la o barieră care tocmai cobora, m-am oprit. Soarele de vară era arzător. Văzând trenul apropiindu-se, mi-am zis: „Ah, vine! Se apropie… şi o să treacă pe lângă mine cu o viteză uluitoare”. Nu ştiu de ce-am gândit astfel, însă în momentul acela inima a început să-mi bată puternic şi am simţit tot sângele scurgându-mi-se în picioare. Trenul ajunsese aproape de barieră. Am închis ochii şi am scrâşnit din dinţi. Trenul a trecut, bariera s-a ridicat, iar lumea şi maşinile s-au pus în mişcare. Mi-am dat seama că mă apucasem involuntar de cadrul bicicletei de lângă mine. Din momentul în care a apărut trenul în raza vizuală şi până a trecut, în mine s-a dat o bătălie cruntă.

Am oprit un taxi şi i-am spus şoferului să mă ducă în Umedă. Era răcoare de la aerul condiţionat, dar mă treceau în continuare toate apele. În cei zece ani de după incidentul cu Yukako, nu mi-am dorit nicio clipă să mor, nici măcar în cele mai disperate momente. Însă, când am văzut-o pe Reiko tremurând la vederea poliţei şi la auzul ameninţărilor, nu mai socoteam că mă aflu doar într-un moment disperat. Mi-am dat seama că mă scufund tot mai adânc în hău şi nu mai vedeam nicio cale de ieşire.

„Puţin îmi pasă dacă mor, îmi ziceam eu. Ce rost are să mai trăiesc aşa? Merită să iau viaţa de la capăt cu preţul banilor agonisiţi cu atâta greutate de Reiko?”

Am urcat într-un tren de pe linia Hankyū şi am

coborât la staţia Kawaramachi din Kyōto. Plimbându-mă prin mulţime, am revăzut magazinul unde lucrase Yukako. Am intrat într-un cinematograf şi am vizionat un film străin: un spion invincibil şi o femeie frumoasă, goală, îmbrăţişaţi şi urmăriţi de duşmani. Era ora patru când am ieşit din cinematograf. Aşadar mai aveam două ore până la întâlnirea cu Ōkuma. Muzeul Naţional se afla destul de departe, însă cum nu ştiam ce să mai fac, am pornit într-acolo la pas domol. Cu toate că soarele apunea încet, căpătând o nuanţă tot mai roşiatică, era foarte cald. Aşadar, am intrat într-o cafenea. Cum stăteam rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închişi, am aţipit. Când m-am trezit şi m-am uitat la ceas, am constatat că dormisem zdravăn vreo două ore. Am plecat în fugă spre locul întâlnirii.

Ōkuma mă aştepta jos, în dreptul intrării.

— Am venit la 5.30. Te aştept de o oră!

Am intrat într-un restaurant din apropiere, unde Ōkuma se mai oprea la câte o bere.

— Am luat leafa, aşa că azi plătesc eu. Oricum, n-ai bani, nu-i aşa?

A comandat câte o halbă mare de bere şi mai multe feluri de peşte.

Când am plecat de la Reiko, purtam şi o jachetă peste cămaşă, însă mi-am dat-o jos în taxi. Patroana restaurantului s-a oferit să mi-o pună în cuier şi, pe când i-o întindeam, am zărit un plic în buzunar. L-am deschis şi am văzut zece bancnote de câte zece mii de yeni. Reiko mi le pusese acolo fără să observ. Am băgat plicul pe furiş în buzunarul de la spate.

După puţin alcool, Ōkuma a început să turuie vrute şi nevrute: luptătorul cutare de *sumo* avea să treacă pe locul al doilea la următorul campionat; nu ştiu care jucător de baseball de la un liceu urma să intre într-o echipă profesionistă anul viitor, avansându-se suma de o sută de milioane de yeni pentru promovarea lui. A trecut apoi la

calcule matematice şi simboluri chimice cumplit de greu de priceput, trasate pe masă cu beţişoarele înmuiate în bere. M-a înnebunit la cap şi cu teorii din toată lumea privind cancerul.

— Cancerul e în noi, bolborosi el, ameţit. Cancerul nu ne invadează din afară, ci se găseşte în trupurile noastre. E corp străin şi totuşi e înăuntru. E ceva care se transformă în celule care emit toxine şi care se înmulţesc. Cea mai simplă cale de a scăpa de cancer este moartea.

Nu-mi dădeam seama cât de serios era. S-a ridicat şi a cerut nota, mângâindu-şi bărbia nerasă.

Am mai intrat în trei baruri, numai că, ajungând la al treilea, Ōkuma nici nu se mai ţinea pe picioare. Eu nu mă simţeam deloc ameţit. M-am uitat la ceas. Era ora nouă. Începusem să mă îngrijorez din pricina lui Reiko, socotind că nenorocitul acela tatuat a trecut pe la ea sau urma să treacă şi s-o ameninţe, încercând totodată să negocieze cu ea ca să-i smulgă suma respectivă.

După oarecare ezitări, m-am dus la telefonul public din bar şi am sunat-o. Până nu demult, n-a avut telefon, şi îi făcea legătura proprietarul. De când cu afacerea, şi-a dat seama cât de importantă e prezenţa aparatului, aşa că firma de telefonie i-a făcut conexiunea cu vreo săptămână în urmă.

A răspuns imediat. Recunoscându-mi vocea, nici n-a aşteptat să-i zic nimic şi m-a rugat să mă întorc.

— Bărbatul a revenit pe la ora opt şi i-am dat nouă sute optzeci şi şase de mii de yeni, iar el mi-a înmânat cambia ta. S-a terminat... Vino acasă!

Aflând că sunt în Kyōto, a început să plângă şi să se vaite că nu poate duce singură mai departe afacerea începută.

— Trebuie făcută următoarea broşură şi pusă apoi în vânzare. Dacă n-ai fi fost tu, nu m-aş fi apucat de treaba asta. Nu mi-ar fi dat niciodată prin cap să pornesc la un asemenea drum. Din cauza ta mi-am stors creierii să fac

ceva. Dacă treburile merg bine, recuperez rapid milionul pierdut. Dacă te-ai hotărât să mă părăseşti, te rog s-o faci după ce câştigăm împreună cei nouă sute optzeci şi şase de mii de yeni. Altfel, te consider hoţ!

I-am mulţumit pentru banii din jachetă. Spunându-i că s-ar putea să-i cheltuiesc înainte de a mă întoarce la ea, a reacţionat prompt:

— Termină-i repede… chiar în seara asta… şi vino acasă.

S-a lăsat tăcerea la capătul firului. Parcă-şi ţinea respiraţia în aşteptarea răspunsului. I-am promis că mă întorc a doua zi după prânz şi am închis.

La un moment dat, mi-a dat prin minte că Reiko a complotat cu ticălosul ăla ca să pună mâna pe mine. Mă simţeam incapabil să gândesc. L-am privit pe Ōkuma, prăbuşit peste masă, l-am bătut pe umăr şi l-am anunţat că plec.

— Dacă vrei să pleci, n-ai decât, se răsti el.

Abia se-nţelegea ce spune.

Am luat un taxi din faţa barului şi i-am spus şoferului să mă ducă la hanul Kiyonoya din Arashiyama. M-am gândit că urma să fiu iarăşi sclavul lui Reiko începând cu ziua următoare. Nu prea aveam chef să mă dedic trup şi suflet afacerii ei, însă trebuia neapărat să muncesc pentru a câştiga cei nouă sute optzeci şi şase de mii de yeni. Ce şireată fusese! „Te-am întreţinut un an întreg în aşteptarea unui asemenea moment”. A zis că glumeşte, dar nu glumea deloc.

Am chicotit.

— Aţi avut parte de o experienţă plăcută? m-a întrebat şoferul.

— O femeie m-a tras pe sfoară! Mare şmecheră!

S-a uitat la mine prin oglinda retrovizoare şi a izbucnit în râs.

— Mari hoţomance, femeile astea!

Când am ajuns la Kiyonoya, am întrebat dacă e liberă

camera Campanula, în care am mai stat şi care îmi place foarte mult.

— Sunteţi singur? întrebă recepţionerul oarecum încurcat.

Am impresia că nu dădeau camera aceea decât cuplurilor.

— Data trecută am stat cu o femeie, însă acum sunt singur. Plătesc dublu, dacă e cazul.

— Nu vă faceţi probleme. Luaţi camera pe care o doriţi, spuse patronul, care tocmai intrase.

I-a cerut recepţionerului să mă conducă şi nu m-a mai băgat în seamă.

Intrând, am fost teribil de uimit să constat că, în zece ani, nu s-a schimbat absolut nimic. Sulul pictat reprezentând un peisaj splendid se afla tot în alcov, vasul verzui pentru tămâie era în faţa lui, desenele de pe uşile glisante erau aceleaşi. Am privit-o pe menajera care ne aducea pe vremuri ceaiul în cameră. Aceeaşi Kinuko. Nu îmbătrânise deloc, părea tot de patruzeci şi ceva de ani.

Încercam să-mi ascund faţa, fără să bat la ochi, fiind convins că mă recunoaşte, măcar pentru bacşişurile consistente pe care i le dădusem pe vremuri.

— Doriţi ceva de mâncare?

— Aş vrea doar nişte bere, dacă se poate.

— Aveţi bere în frigider. Serviţi-vă după pofta inimii! Plătiţi consumaţia la plecare.

Frigiderul era singurul obiect nou din cameră. I-am dat două mii de yeni şi am rugat-o să-mi aducă micul dejun la ora opt. S-a retras cu o plecăciune, fără să mai spună o vorbă. Am intrat în baie şi am dat drumul la apă. Mi-am pus halatul de bumbac oferit de hotel şi am aşteptat să se umple cada. Fereastra ce dădea spre grădină era deschisă şi sufla o briză uşoară, făcând frunzele să foşnească. Auzind cum curge apa, mi-am amintit că şi cu zece ani în urmă privisem pe fereastră în aşteptarea lui Yukako.

Yukako fusese uneori mâhnită, alteori îi sclipiseră

ochii de bucurie, sau păruse zăpăcită, cuprinzându-şi obrajii trandafirii în mâini, altă dată fusese beată sau, dimpotrivă, foarte la locul ei. Acum aveam senzaţia că-şi face apariţia în fiece clipă.

Convingerea bunicii lui Reiko legată de întâlnirea cu fiii ei în altă viaţă mi s-a părut o realitate palpabilă. Dacă mă luam însă după vorbele ei, Yukako nu avea cum să renască sub chip de fiinţă umană. Şi totuşi, trăiam cu senzaţia că o să apară în cameră.

Când s-a umplut cada, am intrat în apă.

Am auzit-o pe menajeră întinzându-mi aşternutul şi spunându-mi că mi-a lăsat nişte pastile pentru ţânţari. M-am spălat şi m-am şamponat fără grabă. Până şi degetele de la picioare mi le-am săpunit de câteva ori. Când m-am şters cu prosopul, m-am privit în oglindă. Cicatricele de pe gât şi piept rămăseseră ca nişte semne alungite, însă când m-am apropiat de oglindă, am constatat că se distingeau clar urmele firelor cu care fusesem cusut. Mi-am amintit de senzaţia de lipicios pe care mi-o lăsase sângele de pe piept. Atunci mă ridicasem în şezut, nedumerit, neştiind ce se întâmplă.

Mi-am pus halatul şi m-am aşezat pe canapeaua de sub fereastra care dădea spre grădină, cu un pahar de bere în mână. Menajera întinsese o saltea de o singură persoană în mijlocul încăperii şi-mi pregătise şi o cuvertură subţire. Fumul degajat de spirala contra ţânţarilor se ridica deasupra aşternutului în rotocoale cât se poate de line. Mi-am pipăit cicatricele în timp ce trăgeam din ţigară.

În camera aceasta din hanul Kiyonoya s-a pus ceva în mişcare cu zece ani în urmă. Acum aveam senzaţia că pricep despre ce a fost vorba. Nu numai despărţirea de tine, ci şi declinul meu ca fiinţă umană. Ce-am văzut când eram pe punctul de a trece dincolo? Ţi-am scris într-o scrisoare anterioară: viaţa însăşi. Şi ce era de fapt „viaţa însăşi”? De ce mi s-au desfăşurat atât de limpede prin faţa

ochilor scene din viaţă, de parcă se derula un film? Cum se explică un asemenea fenomen?

Ascultam, ca şi cu zece ani în urmă, paşii lui Yukako pe coridor, apropiindu-se de uşă. Mi-am petrecut câteva ore bând bere şi fumând, dezmierdat de briza plăcută. Când m-am uitat la ceas, era trecut de ora trei. Am stins lumina. Fiind prea întuneric, am aprins luminiţa fluorescentă de deasupra alcovului, pe marginea căruia se afla telefonul conectat la recepţie. Yukako l-a răsturnat când s-a prăbuşit, salvându-mi astfel viaţa.

Oare ce imagini i-au trecut prin faţa ochilor când se afla pe moarte? În ce vedea că i se transformă „eul agonizant”? Nu pot să cred că experienţa ciudată prin care am trecut eu a fost doar un fenomen izolat. Sunt absolut convins că şi Yukako a plutit în aceeaşi stare. Nu toţi oamenii văd faptele pe care le-au comis când se confruntă cu moartea? Nu simţim oare cu toţii aceeaşi teamă sau linişte izvorâte din felul în care am trăit – ceea ce se cheamă „viaţă” – contopindu-se cu spaţiul şi timpul fără de sfârşit din univers?

La luminiţa din alcov, o vedeam cu ochii minţii pe Yukako, întinsă pe burtă. Cine putea dovedi că era pură imaginaţie sau realitate? Abia când murim înţelegem câte ceva. Multe lucruri neclare din timpul vieţii se lămuresc în momentele în care ne confruntăm cu moartea.

N-am închis un ochi toată noaptea. Cicadele au început să zbârnâie pe la şase dimineaţa, iar razele soarelui de vară le făcea să sclipească în nuanţe gingaşe. La opt, menajera mi-a adus micul dejun. Văzând aşternutul neatins, s-a întors spre mine, mirată:

— N-aţi dormit deloc?

I-am spus că m-am simţit atât de bine la fereastră, încât am adormit pe canapea.

A pus aşternutul în dulap şi mi-a pregătit micul dejun. După ce m-am spălat pe faţă şi m-am aşezat la masă, m-a servit cu orez. A precizat îndată că pune flori în

cameră în ziua aceea, în fiecare an. Mă recunoscuse.

— N-ai îmbătrânit deloc, Kinuko!

— Nici dumneavoastră, domnule Arima, răspunse ea, zâmbind.

— Nu-i adevărat. Eu m-am schimbat mult.

N-a comentat în niciun fel, susţinând că m-a recunoscut cu o seară în urmă, când mi-a adus ceaiul. După atâţia ani de zile de muncă la han, îşi dădea imediat seama cu cine are de-a face. Când vin cupluri, oricât de mult încearcă acestea să o facă să creadă că sunt soţ şi soţie, ea pricepe în câteva clipe ce relaţie îi leagă. Rareori s-a înşelat. A intuit şi atunci că femeia care a murit în camera aceea îşi desfăşura activitatea într-un bar de noapte şi că partenerul ei lucra pentru o companie de prestigiu şi că era căsătorit.

Kinuko – avea, cred, peste cincizeci de ani – se aşezase în faţa mea la masă şi-mi umplea ceaşca cu ceai şi bolul cu orez când se goleau.

— Eu mi-am luat liber atunci şi abia în ziua următoare am aflat de incident. Poliţiştii ne-au sâcâit cu întrebări, iar patronul era într-o dispoziţie îngrozitoare, susţinând că asemenea evenimente erau păguboase pentru han. Auzind ce s-a întâmplat, am fost mai degrabă tristă decât şocată. Era o femeie foarte frumoasă, ca o floare deschisă. Abia după câteva luni am aflat că bărbatul nu murise. Nu v-am uitat nicio clipă. Femeia care s-a stins din viaţă a fost atât de frumoasă, încât m-a fascinat pur şi simplu. De aceea, în fiecare an cumpăr flori în ziua respectivă, fără să ştie patronul, şi le pun în alcov. Arăta mereu altfel…

Apoi a tăcut.

După ce am terminat micul dejun, am rugat-o să cheme un taxi. Deşi m-am oferit să plătesc pentru cameră dublă, nu m-au taxat decât pentru o singură persoană. Am mers până la staţia Katsura de pe linia Hankyū, de-acolo direct la Umeda, iar apoi la Reiko acasă.

Mâine va trebui să încep broşura următoare şi, după ce o termin, să fac un tur cu Reiko pe la saloanele cu care a încheiat contracte. A, da! Când mă gândesc că şi-a lăsat serviciul de la supermarket după zece ani! Pare la fel de ascultătoare şi drăguţă ca întotdeauna, numai că mă pune şi pe mine să mă spetesc cu munca.

Aş face o divagaţie, dar îţi promit că încerc să fiu cât se poate de concis. Mi-ai scris odată că tatăl tău e capabil să intuiască omul într-un chip uimitor. Am fost deosebit de impresionat să constat că domnul Terutaka Hoshijima părea într-adevăr capabil să-şi citească de-a dreptul interlocutorul. Mă gândesc la el cu foarte mult drag. A muncit imens ca să ajungă să clădească într-o viaţă de om un imperiu ca Hoshijima. Nu numai acasă, dar şi la serviciu se bucura de o autoritate ieşită din comun, iar angajaţii îl stimau. Pe mine mă mai leagă de el o amintire de neuitat.

Într-o bună zi, m-a chemat în biroul lui. Am bătut la uşă cu inima cât un purice, crezând că iarăşi o să mă certe. Nu stătea pe scaun. Întins pe canapea, arunca prin încăpere cu avioane de hârtie. Când am intrat, a zvârlit unul spre mine şi m-a îndemnat, cu o expresie foarte serioasă pe chip, să mă aşez lângă el.

— Aş vrea să-ţi povestesc ceva, dar să nu spui nimănui, mai ales lui Aki, şopti el.

Pe când mă întrebam ce s-o fi întâmplat, a aţintit cu privirea un punct din spaţiu şi a îngăimat:

— Sunt îndrăgostit. Sper să mă apropii mai mult de ea.

L-am întrebat despre cine e vorba şi a pomenit îndată de un restaurant renumit din cartierul Minami Ōsaka, pe care-l frecventa deseori când avea oaspeţi, fără să-mi dezvăluie la început numele localului.

M-am aplecat spre el şi l-am întrebat:

— E o gheişă sau patroana?

— Nu eşti în toate minţile? Patroana are şaptezeci şi

unu de ani!

A rostit apoi numele celei mai mici dintre fiicele patroanei. Soţul ei murise cu doi ani în urmă şi ea revenise în casa părintească, făcându-şi deseori apariţia la restaurant în locul mamei. O văzusem şi eu de multe ori. Avea treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani şi arăta absolut minunat în chimono. Era o femeie frumoasă, delicată, cu nasul subţire, dar bine conturat, obrajii bucălaţi şi ochii migdalaţi.

— Ce vreţi să spuneţi cu „sper să mă apropii mai mult de ea”? Nu s-a petrecut încă nimic?

M-a străfulgerat cu privirea şi mi-a spus că e o chestiune de timp. Apoi mi-a mărturisit patetic:

— Eu am şaizeci de ani, ea numai treizeci şi doi. Ce mă fac?

— Bine, dar e văduvă, iar dumneavoastră v-aţi pierdut soţia acum şapte ani. Nu văd de ce v-aţi simţi stânjenit şi ce ar putea împiedica o asemenea relaţie.

Pufăia din ţigară, vizibil emoţionat.

— Mă simt tare ciudat. Oriunde aş fi, la serviciu sau la întrevederi, nu văd decât chipul ei în faţa ochilor şi nu reuşesc să mă liniştesc.

— Sunteţi îndrăgostit lulea, am zis eu, râzând.

— Aşa o fi? s-a mirat el cu voce sfârşită.

L-am întrebat cum a început totul, dar n-a vrut să-mi spună. Nu-mi venea să cred că femeia aceea în floarea vârstei, care îşi pierduse soţul cu doi ani în urmă, nu s-a apropiat mai mult de Terutaka Hoshijima.

— Am mare încredere în tine şi de aceea vreau sfatul tău. Cum să procedez?

— Dragostea întinereşte, am răspuns cu un zâmbet.

După vreo două săptămâni m-a chemat iar în biroul lui. De data asta şedea pe scaun, cu spatele drept şi cu bărbia în palmă.

— M-aţi chemat pentru probleme de serviciu sau pentru cealaltă chestiune?

— Cealaltă, deşi mi-e tare greu să mărturisesc. Până la urmă am ajuns la un han cu ea. De fapt, lucrurile s-au petrecut în aşa fel, că a trebuit să mergem la han. Eu m-am fâstâcit, însă ea era pregătită. Am crezut că o să mă descurc, dar când am îmbrăţişat-o, goală, n-am fost în stare de nimic. Cu cât mă aprindeam mai mult, cu atât mă simţeam mai penibil. M-a cuprins o disperare cumplită.

Mi-am biruit zâmbetul şi am încercat să-l încurajez.

— Fără îndoială că aţi fost prea emoţionat. Sunteţi îndrăgostit şi asta contează… Data viitoare o să meargă.

— Ai dreptate, am avut emoţii prea mari, murmură el abătut.

Şi-a reluat înfăţişarea şi atitudinea de preşedinte de companie, reamintindu-mi că avea mare încredere în mine şi rugându-mă încă o dată să nu-ţi dezvălui nimic. N-a mai deschis niciodată subiectul.

Nu ştiu ce s-a întâmplat între el şi femeia aceea. N-a mai scos o vorbă despre ea, deşi sunt convins că a iubit-o în continuare, din tot sufletul. Nu şi-a mai împărtăşit trăirile nici măcar o singură dată. E doar bănuiala mea, dar cred că nu s-a mai apropiat de ea. Expresia de pe chipul tatălui tău când mi-a mărturisit că a avut „emoţii prea mari” semăna cu a unui băieţel surprins făcând o trăsnaie. Pentru prima oară în viaţă m-am simţit foarte legat de Terutaka Hoshijima. Şi acum mai nutresc o simpatie deosebită pentru bărbatul acela sensibil şi, în acelaşi timp, un om de afaceri excelent. Asta e o poveste dintr-un trecut mai îndepărtat. Atunci mi s-a interzis să ţi-o aduc la cunoştinţă.

Cu bine.

Yasuaki

18 septembrie

Dragă Yasuaki, în după-amiaza asta, am stat la masa mea de lângă fereastra cafenelei Mozart şi am citit scrisoarea cea lungă de la tine. Când am terminat-o, m-am

întors acasă. Kiyotaka mi-a arătat caietul cu exerciţii. Învăţa să scrie semnele silabarului *hiragana*[11]. Azi a repetat de la a la *ma* şi a scris cuvinte cu silaba mi-a umplut o pagină numai cu *mizu*[12]. Uneori literele erau tremurate sau greşite pe alocuri, alteori ieşeau din cadrul pătrăţelelor, dar erau perfect lizibile. Pagina următoare era plină de *michi*[13]. L-am lăudat pentru progresele făcute şi i-am şters pata de albastru din colţul ochiului. A întors pagina, anunţându-mă că mai avea un cuvânt: *mirai.* L-am întrebat de ce învăţătoarea le-a dat să scrie un cuvânt ce conţinea o silabă neînvăţată încă. Kiyotaka m-a privit nevinovat, afirmând că nu ştie. Mi-a explicat că profesoara le-a scris *mirai* pe tablă, deşi nu învăţaseră încă semnul *ra.* Le-a cerut să copieze cuvântul aşa cum era şi să-l repete în cor, spunându-le că înseamnă „viitor”.

Cuvântul scris de Kiyotaka fără să fi învăţat silaba *ra* m-a făcut să-mi dau seama că în corespondenţa noastră am vorbit mai degrabă despre trecut. Comparând scrisorile noastre, mi se pare că eu ţi-am prezentat mai multe amănunte despre prezent, pe când tu eşti mai ancorat în trecut, ba aş zice chiar prins în capcana tragediei de acum zece ani. Ce e, de fapt, trecutul? Am descoperit, fără să vreau, că prezentul meu este un produs al trecutului. N-ar fi cine ştie ce descoperire, dar nu mi-a trecut prin minte până acum şi mi se pare o mare găselniţă. Aşadar, trecutul pune bazele prezentului.

Dar „viitorul”? L-o fi stăvilit trecutul şi nu se mai poate schimba nimic? Avându-l pe Kiyotaka cu problemele despre care ţi-am scris, mi se pare pur şi simplu imposibil să cred aşa ceva. Când îl privesc, simt o fărâmă de curaj.

---

11 Semnele *hiragana* exprimă silabe şi au fost create prin simplificarea ideogramelor chinezeşti. Se folosesc în general pentru redarea mărcilor gramaticale şi a unor cuvinte a căror scriere în ideograme ar fi prea complicată.

12 Apă (jap.).

13 Drum (jap.).

Mă mai cuprinde disperarea uneori, dar mă scutur de gândurile rele, dornică să iau bătălia de la capăt.

Kiyotaka nici măcar nu s-a putut ridica în şezut foarte multă vreme şi a împlinit cinci ani înainte de a zice „mama” şi „tata”. Nu-ţi pot spune cât i-a fost de greu până a învăţat să-şi încheie şi să-şi descheie singur nasturii. Are aproape nouă ani, însă, faţă de anul trecut, a prins viteză la mersul în cârje. A progresat mult şi la vorbit. Reuşeşte să pronunţe unele cuvinte extrem de dificile, uneori mai lent, dar nu contează. Reuşeşte să se facă înţeles. Nici n-aş fi crezut vreodată că va ajunge să se descurce la socoteli, chiar dacă sunt simple şi nu le rezolvă repede. Într-o bună zi, am să pot arăta lumii cum l-am ajutat să devină o persoană normală. Ne vor trebui zece ani sau poate douăzeci, iar el va avea de înfruntat obstacole aparent insurmontabile. Indiferent ce se întâmplă, sunt hotărâtă să-l ajut să fie sănătos fizic şi psihic, să muncească şi să se descurce singur. Chiar dacă nu va face altceva decât să servească ceai sau să ambaleze produse în cutii de carton, tot e bine. Important e să muncească demn pentru o leafă, oricât de mică ar fi.

Scrisorile tale m-au făcut să gândesc mai bine. Eu însămi l-am născut pe Kiyotaka – acest fapt atât de evident m-a condus spre o descoperire. Până de curând socoteam că apariţia pe lume cu un handicap atât de serios nu poate fi decât problema lui Kiyotaka, cu alte cuvinte, karma lui. Dar lucrurile nu stau aşa. Într-o bună zi, am avut o revelaţie. Mi-am dat seama că, de fapt, nu este vina nimănui. Propria mea karma îmi cerea să devin mama unui copil precum Kiyotaka. Înţelesesem eu lucrurile pe dos până atunci. A fost o vreme când m-am lăsat copleşită de resentimente şi am ajuns să fiu convinsă că tu eşti de vină. Am fost nedreaptă aruncând această povară asupra ta. De fapt, nu e nimeni de vină. Infirmitatea congenitală a lui Kiyotaka este rezultatul karmei mele şi a lui Sōichirō Katsunuma. Acum, problema mea este alta: cum aş putea

s-o depăşesc? Să merg mai departe, lăsându-mă în voia sorţii? Nu. Trebuie să trăiesc în prezent şi să fac tot ce e omeneşte posibil ca fiul meu să ajungă o persoană normală. Ca mamă, nu mă pot lăsa doborâtă de resemnare şi nihilism. Mă voi descurca fără doar şi poate. Va avea şi el o slujbă şi va fi în rând cu lumea!

Am început prin a-ţi scrie despre Kiyotaka şi ajung să ţin predici. Te rog să nu-mi interpretezi spusele astfel. Pur şi simplu am impresia că eşti prizonierul trecutului şi ai uitat de prezent. Mi-am amintit de nişte vorbe de-ale tatălui meu: „Oamenii se schimbă. Ciudate fiinţe... se schimbă de la oră la oră, din minut în minut...”. Avea dreptate. Felul în care îţi trăieşti prezentul îţi influenţează covârşitor viitorul.

Nu mai ai ce să-i faci trecutului. Asta e, şi pace! însă el supravieţuieşte ca temelie a prezentului care devine puntea de legătură dintre trecut şi viitor. Nu ne-am dat niciunul seama de asta.

Te rog să-mi scuzi predica şi să nu rupi scrisoarea de furie. Sunt teribil de îngrijorată din pricina ta. Mă apasă nişte cuvinte de-ale lui Reiko: „Am impresia că sfârşitul ţi-e aproape”. Chiar dacă nu te plângi de nimic, ea pricepe nişte lucruri. Te rog, nu te mai gândi la moarte. Mi se frânge inima de durere. De ce naiba te-ai dus la Arashiyama şi ai stat în camera aia?! Un asemenea gest plin de sentimentalism i s-ar fi potrivit mai bine unui tânăr de douăzeci de ani! Şi ai mai avut şi neobrăzarea să-mi scrii cât de impresionată a fost menajera de frumuseţea lui Yukako!

Lăsând toate astea la o parte, eu cred că afacerea lui Reiko este pe calea cea bună. Ştii bine că presimţirile mele se adeveresc. Ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că nu multă lume s-a gândit la acest tip de afacere.

Un lucru este sigur: i s-au furat nouă sute optzeci şi şase de mii din economii, bani importanţi atât pentru afacere, cât şi pentru traiul vostru. Însă pentru Reiko tu

preţuieşti mult mai mult decât banii şi de aceea i-a dat nemernicului fără să crâcnească. Te rog, ajut-o! Sprijină-i afacerea cum poţi! Sunt sigură că veţi găsi în scurt timp o sută cincizeci de clienţi. Chiar dacă durează să-ţi faci o clientelă, va veni vremea în care vă veţi descurca excelent. Câţi ani crezi că i-au trebuit lui Kiyotaka să-şi expună gândurile şi dorinţele în cuvinte? Luaţi-o încet. Şi fiul meu a făcut la fel. Pas cu pas. Chiar dacă prezicerea mea nu se adevereşte, tot veţi găsi un salon pe săptămână dispus să se aboneze la revistă. Asta înseamnă patru pe lună, aşadar, patruzeci şi opt pe an. Vă atingeţi ţelul în trei ani. Doar trei ani!

O să vă mai confruntaţi cu probleme financiare pe parcurs şi veţi da şi peste obstacole, însă Reiko pare o persoană foarte puternică. Aspectul exterior nu face decât să ascundă fermitatea adevăratei femei Naniwa[14]. Sunt convinsă că e mai tare şi mai perseverentă decât tine şi, mai presus de orice, te iubeşte din tot sufletul. Ştiu foarte bine ce spun şi te rog să mă crezi. Ori de câte ori o să te simţi la capătul puterilor, pe cale de a renunţa la tot, Reiko îţi va întinde o mână. Este genul de femeie a cărei forţă latentă iese la iveală tocmai în asemenea momente. Am să mă rog pentru tine. Nu cred într-o zeitate anume, dar mă voi ruga. Mă voi ruga universului. Mă voi închina universului nemărginit şi etern pentru succesul afacerii voastre şi pentru un viitor fericit.

Te rog să-mi răspunzi la scrisoare. Aştept rândurile tale.

Cu bine.

Aki

PS. Era cât pe-aci să uit ceva. La începutul scrisorii, ai menţionat că am fost o soţie atrăgătoare, afirmând: „părinţii te-au crescut frumos, cu toate că mai aveai hachiţe de copil răzgâiat, dar chiar şi astea făceau parte

14 Vechiul nume al oraşului Ōsaka şi al împrejurimilor lui.

din şarmul tău”. Citind cuvintele, m-am înroşit fără să vreau. Dacă ai avut o soţie atrăgătoare, la ce ţi-a mai trebuit altă femeie?! Un an întreg! Cuvintele tale despre nestatornicia bărbaţilor nu mi s-au părut câtuşi de puţin convingătoare. Nu te pot aproba cu un „A, înţeleg”. La un moment dat, te-ai simţit jenat că ai făcut asemenea afirmaţii, neştiind care e relaţia mea cu actualul soţ. Îl cunosc ca pe-un cal breaz. Şi la fel de bine ştiu că nu i-am fost o soţie bună. Nu l-am iubit deloc. Apoi visul tău cel scurt m-a întristat profund. Ca să nu mai pomenesc de aventura tatii. M-a dat gata! Sunt pur şi simplu uimită cum animalele care se numesc bărbaţi, indiferent de vârstă, se lasă duse de nas de femei frumoase. Şi totuşi, îmi pare bine că mi-ai scris despre povestea aceea. M-a amuzat şi m-a liniştit totodată. Credeam că-i porţi ranchiună tatii.

3 octombrie

Dragă Aki.

Trecutul, prezentul, viitorul… Am luat-o ca pe o predică ţinută din toată inima, din inima unei mame care şi-a crescut singură copilul infirm, o mamă care mai are încă de înfruntat o mulţime de obstacole. Mărturisesc cinstit că, deşi mă apropii de treizeci şi opt de ani, mă simt imatur. Mă uimeşte şi pe mine faptul acesta. Ai dreptate! Ce naiba am căutat la hanul Kiyonoya?! La ce mi-a trebuit să poposesc iarăşi în camera aceea?! Cei zece ani de eşec, după care mă simt ca un pantof scâlciat aruncat la o margine de drum, dovedesc faptul că sunt un ratat.

Şi totuşi, m-am pus pe treabă. La ora nouă dimineaţa, îndes în servietă broşuri şi contracte şi o iau spre gară împreună cu Reiko, echipată similar. Acolo ne despărţim şi luăm trenuri diferite, în funcţie de programul zilei respective. Reiko se ocupă de Ōsaka, iar eu de orăşelele de la periferie: Hirakata, Neyagawa, Sakai. Parcatul fiind interzis pe majoritatea străzilor, preferăm trenul şi mersul pe jos. Dacă am folosi maşina, ne-am trezi cu amenzi în

timp ce stăm de vorbă cu patronii saloanelor de coafură. În plus, acestea se află de obicei pe străzi comerciale sau în zonele congestionate din faţa gărilor şi a staţiilor de metrou sau pe alei inaccesibile maşinilor.

Caut saloane de coafură, cu harta în mână. Când ajung la ele, analizez mai întâi exteriorul. Dacă ferestrele sunt murdare sau dacă îmi e limpede că nu se face niciun efort pentru atragerea clienţilor, înseamnă că pe patron nu-l interesează broşurile mele, indiferent cât e de mare salonul. În cazul saloanelor mici, unde patronul abia are timp să se descurce cu toate de unul singur, mai există poze cu cele mai noi modele de coafură şi un afiş de genul „10% reducere în zilele lucrătoare”. Chiar dacă la început patronul socoteşte că broşurile sunt o pacoste, până la urmă cedează istorioarei mele şi semnează contractul pentru o lună, de probă.

Zilele în care trec pe la douăzeci de saloane fără să închei nici măcar un singur contract sunt greu de suportat. La un moment dat, am fost chiar şocat când am intrat într-un salon mic de la periferia unui orăşel şi m-a luat în primire patroana corpolentă, ascultându-mi indignată explicaţiile. Mi-a transmis oarecum indirect că s-ar fi aşteptat să mă adresez cu *sensei*[15]. Chiar nu mai înţelegeam nimic. De ce trebuia să-i spun *sensei* patroanei unui salon de coafură de doi bani?! Mi-a atras atenţia că aşa se cuvine în domeniul în care lucrează. S-a uitat la mine din cap până-n picioare şi m-a poftit să-mi văd de drum, zicând:

— Ce rost are să le mai cer clienţilor încă douăzeci de yeni pentru un petic de hârtie!

Acum, indiferent de salonul în care intru, chiar dacă vorbesc cu o angajată de rând, o întreb mai întâi dacă ea este *sensei.*

Au fost şi situaţii când m-am chinuit o oră întreagă să

15 Apelativ onorific folosit pentru profesori, artişti, maeştri în orice domeniu.

conving patronul sau patroana şi, când era pe cale să semneze contractul, apărea o angajată tânără obiectând:

— *Sensei,* clientele noastre nu apreciază aşa ceva. Mai bine renunţaţi.

Astfel, negocierea se ducea pe apa sâmbetei. Însă am avut şi o zi în care trei saloane la rând au semnat contractul fără ezitare.

După aceste trei săptămâni de umblat ca nebunul, mi-am uzat singura mea pereche bună de pantofi. Pielea s-a găurit în dreptul degetului mare şi tocurile s-au scâlciat. Pantofii pe care i-am cumpărat special s-au terminat în trei săptămâni! Pe de altă parte însă, picioarele mele, destul de slabe de altfel, au ajuns ca de alpinist. Reiko a încheiat contracte cu douăsprezece saloane, iar eu cu şaisprezece. Împreună cu cele douăzeci şi şase din luna trecută, avem acum cincizeci şi patru. În plus, am mai primit douăsprezece contracte în urma celor cinci sute de solicitări prin poştă, în zona Kinky, ajungând la un total de şaizeci şi şase.

Poate că exagerez, însă uneori simt că turul saloanelor de coafură pe care-l fac a devenit raţiunea mea de a fi. Mi s-a întâmplat nu o dată să stau în cumpănă la intersecţii, neştiind încotro s-o apuc. Uneori o iau la dreapta şi mă trezesc într-o zonă industrială în care e puţin probabil să găsesc saloane de coafură, dar, mergând destul de mult, nu-mi vine s-o iau înapoi. Nu-mi rămâne decât să merg înainte ca un idiot, de-a lungul drumurilor înţesate de fabrici, iar când ajung într-o zonă rezidenţială, soarele e deja la apus. Partea proastă e că nu ştiu unde mă aflu şi nici cum să ajung înapoi şi-mi vine să mă aşez pe jos şi să urlu. Sunt zile când ajung acasă epuizat, fără să fi păşit în vreun salon. Alteori, ajung la o intersecţie, hotărăsc s-o apuc într-o anume direcţie şi dau imediat peste străzi cu case noi şi saloane noi. Contractul vine aproape de la sine. Cum umblu ca nebunul în fiecare zi, mi-e greu să apreciez în ce mod cotirea la dreapta sau la stânga devine esenţa

vieţii.

Pentru a distribui broşurile celor şaizeci şi şase de saloane, avem nevoie de maşină. Luna trecută am reuşit să ne descurcăm cu toate într-o singură zi, dar luna asta, abia am terminat în trei zile. Când am terminat cu distribuirea, ne-am permis să ne relaxăm trei zile. M-am dus la o librărie să-mi cumpăr nişte cărţi necesare pentru compilarea noii broşuri, iar când am ajuns acasă, am găsit-o pe Reiko la masa din bucătărie, cu capul plecat. Când a ridicat ochii, i-am desluşit tristeţea din priviri. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, dar nu mi-a răspuns. Când m-am trântit în faţa televizorului, nu s-a mai putut abţine şi m-a întrebat:

— Cine este Aki Katsunuma?

M-am uitat la ea uimit din cale-afară. Pusesem scrisorile tale într-un colţ al sertarului de jos de la biroul meu. Când Reiko lucra la supermarket şi eu pierdeam timpul pe-acasă, nu mi-a fost greu să iau scrisorile tale din cutie fără ca ea să observe. Însă cu două luni în urmă, când am fost ocupat cu afacerea ei toată ziua, am rugat-o pe proprietara blocului să scoată din cutia poştală corespondenţa adresată mie şi să mi-o dea personal mai târziu. I-am oferit cinci mii de yeni pentru serviciu, pe care i-a acceptat cu un zâmbet. De aceea nu înţelegeam cum de-a aflat Reiko de tine.

Văzând că nu răspund, Reiko a scos din sertar grămada de scrisori de la tine şi mi le-a pus în faţa ochilor, cerându-mi explicaţii.

— Ce-i cu aceste şapte scrisori? Uitându-mă la ştampila poştei, am văzut că prima a fost expediată pe 19 ianuarie. Sunt toate incredibil de groase şi ai tot primit… Cine este Aki Katsunuma?

Deschisesem plicurile şi Reiko ar fi putut să le citească, însă ştiam că n-a făcut-o. A rezistat tentaţiei şi a aşteptat să mă întorc acasă.

— Expeditorul celei dintâi este Aki Hoshijima, iar a

celorlalte, Aki Katsunuma. Spune-mi şi mie cine e persoana.

— Eşti geloasă? am întrebat-o, râzând.

A plecat capul şi a ridicat ochii.

— Nu, nu sunt.

— Erau deschise… De ce nu le-ai citit pe furiş?

— Nu-mi stă în fire să citesc corespondenţa altcuiva.

Nu-i spusesem niciodată nimic despre noi, şi nici despre mine personal. Doar o singură dată ştiu că i-am menţionat că am locuit în cartierul Ikuno. M-am uitat la data expedierii, le-am pus în ordine şi am îndemnat-o:

— Te rog frumos să le citeşti.

Îmi cer scuze că am lăsat o străină să-ţi citească scrisorile fără să-ţi cer permisiunea. Am socotit că, în cazul în care le citeşte, va înţelege totul şi nu va fi nevoie să-i mai dau şi explicaţii.

Sunt şapte la număr şi lungi. Reiko s-a mutat la masă şi a început să citească. Eu m-am uitat mai departe la televizor. Am rugat-o să pregătească cina, dar n-a fost chip s-o urnesc. Parcă devora scrisorile tale. Am întrebat-o dacă pot mânca ceva în oraş şi a mârâit aprobator fără să ridice privirea.

Am cinat la un restaurant mic din apropierea casei, iar apoi m-am dus la cafeneaua din faţa gării. După vreo jumătate de oră petrecută în faţa ceştii cu cafea, nu ştiam ce să mai fac. Aşadar, am împrumutat nişte hârtie şi un pix de la patron şi am început să mă gândesc la tehnicile de vânzare pentru sporirea clientelei – trebuia să ajungem la o sută cincizeci de saloane – şi la articolele pe care aveam să le includ în broşura de luna viitoare. Mi-am notat pierderile şi câştigurile şi am socotit economiile. În timp ce priveam şirul de cifre pe care încercam să le memorez, mi-am dat seama că nu mai fusesem de multă vreme la frizer. Socotind să mă duc a doua zi, mi-a venit ideea să încropesc o revistă asemănătoare şi pentru frizerii. Sistemul urma să fie acelaşi, diferind doar conţinutul, pentru a-i atrage pe

clienţii bărbaţi. Trebuie să ne lărgim reţeaua, să includem şi frizerii. Însă nu-i nicio grabă, o s-o facem după ce punem bine pe picioare afacerea cu saloanele de coafură şi o să fim mai înstăriţi.

Am ieşit din cafenea, am trecut prin dreptul casei şi am cotit pe alee spre tipograf. Uşa de sticlă pe care scria „Tipografia Tanaka” era închisă. Perdelele erau trase. Am deschis uşa, am intrat şi l-am văzut pe tipograf, cu mănuşile murdare de cerneală, verificând placa.

Întrebându-l dacă mai are de lucru, bărbatul – mic de statură, cărunt şi clipind tot timpul – s-a oprit din treabă şi m-a poftit să intru, cu un zâmbet prietenos. Încăperea era plină de recipiente cu cerneală şi foi de hârtie pentru proba de tipar. Abia aveai pe unde să calci. Mirosea a cerneală şi hârtie. În compartimente din lemn, clădite în perete, se zăreau mii de litere ştanţate sclipind la lumina neonului. Patronul mi-a adus un scaun din colţul încăperii.

— Luna asta aţi mai încheiat patruzeci de contracte, nu-i aşa? a întrebat el în timp ce-şi scotea mănuşile. Dacă merge tot aşa, o să aveţi în curând o sută cincizeci de clienţi.

I-am spus că-i datorăm foarte mult pentru atenţia cu care ne lucrează broşurile.

— Părerea mea e că o să ajungeţi la vreo cinci sute de contracte, a zis el pe un ton cât se poate de normal.

A stat câteva clipe pe gânduri.

— La cinci sute de contracte, veţi avea nevoie de o sută de mii de broşuri. Linele saloane nu se vor mulţumi cu numai două sute de exemplare, vor dori patru sute sau chiar şase sute. Dacă ajungeţi să depăşiţi o sută de mii de bucăţi, vă reduc şi eu preţul de la şapte la cinci yeni pe exemplar. O tipografie mică precum a mea n-are parte de mulţi clienţi care să plătească lunar cinci sute de mii de yeni, aşa că vă rog să vă extindeţi afacerea cât mai repede.

I-am spus că mi-a venit ideea să abordez şi frizeriile. S-a bătut fericit peste genunchi şi a zis râzând:

— Grozav! De ce să aveţi numai saloane de coafură?! Cred că veţi găsi chiar mai multe frizerii decât saloane interesate într-o asemenea afacere. Frizeriile s-au înmulţit ca buruienile în ultima vreme, iar dacă vor continua ca până acum, nu vor face mare lucru. Încercaţi neapărat! Eu nu m-am gândit la profit de la început, dar poate mă lansez şi eu mai serios pe piaţă odată cu dumneavoastră.

Şi-a încrucişat braţele, uitându-se în tavan, şi a mormăit nişte calcule. Cinci sute la frizerii… cinci sute la saloane de coafură… în total, o mie… două sute de mii de exemplare. A urcat la etaj şi a coborât cu o sticlă cu bere şi două pahare. Am stat de vorbă aproape o oră. Cred că ar fi vrut să o mai lungim, însă eram nerăbdător să-i spun şi lui Reiko ce idee îmi venise, aşa că m-am ridicat şi am plecat.

„O mie de saloane şi frizerii? mi-am zis în drum spre casă. S-o luăm încet şi sistematic. Sunt hotărât să ating cifra de o mie în zece ani”.

Gândindu-mă la o perioadă atât de lungă, mă simţeam precum jucătorul care serveşte mingea de baseball, ştiind că e ultima aruncare şi că de ea depind victoria sau eşecul meciului.

Am găsit-o pe Reiko rezemată de perete, într-un colţ al camerei, absorbită de scrisorile tale. Am aruncat o privire şi am văzut că era spre sfârşitul celei de a patra. Am întrebat-o dacă nu vrea să mănânce de seară. A îngânat ceva şi şi-a văzut mai departe de corespondenţă, fără măcar să ridice privirea. Mi-am întins aşternutul, mi-am pus pijamaua, m-am întins şi am deschis televizorul. Reiko a citit a şasea şi a şaptea scrisoare, întinsă lângă mine. Trecuse de miezul nopţii când le-a terminat. A pus plicurile înapoi în sertar şi a stins lumina din cameră. A aprins-o pe cea din bucătărie, a scos ceva din frigider şi s-a apucat să mănânce.

Am stins televizorul, m-am ridicat şi m-am aşezat pe un scaun lângă ea. Mi-am aprins o ţigară. Se smiorcăia, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii, şi mânca *tōfu* rece,

orez şi bucăţele de şuncă unse cu maioneză. Terminând de mâncat, a spălat vasele, continuând să plângă. Apoi s-a spălat pe faţă, pe dinţi şi şi-a întins aşternutul. S-a culcat fără un cuvânt, trăgându-şi plapuma peste cap.

Eu am mai rămas o vreme la bucătărie, uitându-mă la Reiko. Nu se mişca. M-am apropiat încet şi i-am dat plapuma la o parte. Stătea cu ochii mari deschişi, înecaţi în lacrimi. A întins braţele, m-a invitat în aşternutul ei şi mi-a atins cicatricele. Reiko a citit doar cele şapte scrisori ale tale, fără să ştie ce am scris eu în cele cinci ale mele. M-a îmbrăţişat strâns, spunându-mi:

— Îmi place mult doamna care ţi-a fost soţie.

N-am reuşit să mai scot nicio vorbă de la ea, cu toate insistenţele.

M-am strecurat afară din aşternut, am scos iar scrisorile din sertar şi le-am aliniat pe masa din bucătărie. Mă uitam la cele şapte scrisori, nemişcat. Fumam şi-atât.

Mi-ai scris odată că va veni vremea să punem punct corespondenţei noastre. Am aruncat o privire spre Reiko şi, fără să ştiu dacă doarme sau suspină încă, mi-am dat seama că momentul a sosit.

Aceasta este ultima mea scrisoare. După ce o pun la poştă, nu-mi rămâne decât să iau la picior străzile oraşelului Neyagawa, în căutare de saloane de coafură. Poate peste nişte ani voi coborî la staţia Kōroen de pe linia Hanshin ca să dau o raită prin zona atât de cunoscută şi să ajung până la tine acasă, aproape de clubul de tenis. Voi arunca o privire tufişurilor din grădină, iar apoi mă voi întoarce liniştit la Reiko. Ai grijă de tine. O să mă rog din toată inima ca fiul tău să crească aşa cum îţi doreşti.

Cu bine.

Yasuaki

18 noiembrie

Dragă Yasuaki.

Ţi-am citit ultima scrisoare stând pe o bancă din

pavilionul cu flori de glicină al clubului de tenis, scăldându-mă în razele călduţe ale soarelui de toamnă. Parcă te şi vedeam târându-ţi picioarele pe drumuri, cu harta în mână.

Terminând-o, mi-am dat seama că a sosit momentul să-ţi scriu şi eu pentru ultima oară, numai că au trecut zile de-atunci, fără să-mi vină vreo idee. Octombrie a sosit şi a plecat, am intrat de-a binelea în noiembrie, dar tot n-am avut chef să pun mâna pe stilou.

Apoi, într-o zi de joi senină, tata şi-a luat liber, ceea ce nu mai făcuse de multă vreme. Pe la prânz, pe când stătea pe verandă şi se uita la copacii din grădină, m-a invitat să mergem la mormântul mamei. Nu era nici echinocţiu[16], nici comemorarea morţii ei, însă voiam să merg. Am rugat-o pe Ikuko să-l ia pe Kiyotaka de la staţia de autobuz din faţa gării la trei şi jumătate şi m-am îmbrăcat repede. Tata a sunat la firmă şi a cerut o maşină. A îmbrăcat un costum oliv-închis, făcut la comandă, dar nepurtat, pentru că îl considera prea elegant. M-a întrebat dacă îmi place cum arată şi i-am spus că îi vine foarte bine.

În aşteptarea maşinii, am mâncat ceva de prânz. M-a anunţat că mă va duce după aceea la un restaurant cu bucătărie specifică oraşului Kyōto, însă, ştiute fiind porţiile mici de acolo, era mai bine să gustăm ceva înainte.

Ai fost şi tu odată cu noi la mormântul mamei, nu-i aşa? Dacă mi-aduc bine aminte, la mai puţin de o lună după ce ne-am căsătorit. După ce s-a terminat slujba budistă de şapte ani, i-am vizitat toţi trei mormântul de la Yamashina, locul natal.

Când l-am auzit pe şoferul tatii, am ieşit şi ne-am urcat în maşină.

— La Yamashina, te rog. Vrem să mergem la mormântul soţiei mele.

Domnul Kosakai e şoferul tatii de vreo cincisprezece

16 Echinocţiul de toamnă şi de primăvară sunt considerate sărbători ale morţilor.

ani. Fiica lui cea mare s-a căsătorit la începutul lunii octombrie. Ştiam că şi a doua urma să se căsătorească în ianuarie.

— Am auzit că iarăşi aveţi nuntă în curând.

— Suntem complet lefteri după două evenimente atât de importante.

L-am întrebat de ce s-au grăbit şi cu a doua ceremonie, însă tata mi-a răspuns în locul lui:

— Dacă nu se mărită repede, apare pruncul înainte. Domnul Kosakai a râs jenat, recunoscând că fiica lui era deja în luna a şaptea de sarcină şi se temeau să nu cumva să nască prematur, înainte de data de 10 ianuarie, pentru când era stabilită nunta.

Am ieşit de pe autostrada Meishin şi am intrat în Kyōto, luând-o apoi pe autostradă spre Yamashina. Văzând în drum o florărie, l-am rugat pe domnul Kosakai să oprească, însă tata a spus că nu voia să cumpere flori pentru că nu-i plăcea gândul că se vor ofili la cimitir.

— Mă deranjează ideea de a pune flori şi turtite de orez pe mormânt. Este gravat numele celui dispărut şi ajunge. E mai frumos să laşi mormintele aşa cum sunt, nedecorate.

Am ajuns într-o zonă cu parcele cultivate cu orez şi am trecut de un sat de munte cu case înşirate pe marginea drumului şerpuitor, care abia se vedeau din pricina desişului de copaci.

— Frunzele de toamnă sunt tare frumoase acum! exclamă tata.

Dacă ţi-aminteşti, cimitirul se află pe panta unei coline. Frunzele multicolore fluturau în bătaia vântului de parcă voiau să tăinuiască locul acela pustiu. La intrarea în cimitir e o căsuţă care abia reuşeşte să adăpostească de ploaie sau soare o singură persoană. Acolo te întâmpină întotdeauna un bătrân, iar mirosul de tămâie te izbeşte de departe. Sunt expuse lumânări, tămâie, găleţi şi polonice. Tata a cumpărat tămâie, a împrumutat o găleată şi un

polonic, a adus apă şi am început să urcăm panta spre mormânt. Domnul Kosakai a ieşit din maşină şi ne-a urmat, zicând că doreşte să-i aducă omagiul său personal mamei. Mormântul este pe rândul de sus, inscripţionat simplu: Fumi Hoshijima. Decedată la 14 decembrie 1963.

În jurul mormântului se aşternuse un strat gros de frunze, aşa că m-am întors la bătrân şi l-am rugat să-mi împrumute o mătură de nuiele şi un făraş. Când m-am apucat de măturat, tata m-a oprit, spunând:

— N-are rost să mături, pentru că iar cad frunze, la nesfârşit. Mormântul se află în bătaia vântului şi a ploii, îl vor îngropa frunzele şi se va acoperi de muşchi până la urmă. Mie îmi place aşa.

A privit apoi mormântul mamei şi nici măcar nu s-a obosit să toarne apă peste piatra funerară, conform obiceiului.

— Cel puţin să ardem nişte tămâie, am zis eu, cerându-i bricheta.

— Doar trei beţişoare. Nu-mi place să mi se îmbibe hainele de miros, zise el pe un ton mai arţăgos.

M-am conformat rugăminţii lui. Privind mormântul acoperit, mi-am dat brusc seama că mama n-ar fi fost de acord cu divorţul nostru, în ciuda acelui incident nenorocit. A murit când aveam doar şaptesprezece ani, aşadar nu te-a cunoscut. Însă un biet „dacă” nu schimbă situaţia cu nimic, iar a vorbi despre lucruri ce nu mai pot fi reparate înseamnă doar văicăreală. În cei treizeci şi cinci de ani de viaţă am pierdut două fiinţe dragi: pe mama şi pe tine. Amintindu-mi de ultima ta scrisoare, mi-am dat seama că am pierdut mult mai mult.

Am păstrat vreo douăzeci de minute de reculegere împreună cu tata şi cu domnul Kosakai. După ce a ars şi ultimul beţişor de tămâie, tata a dat tonul plecării. Ne-am întors la maşină şi l-a rugat pe şofer s-o apuce pe celălalt drum. Ne-am afundat pe drumul îngust, şerpuitor. Pâlcurile de copaci se îndeseau tot mai mult. Exact când mă

întrebam unde vrea tata să ajungem, am văzut firma restaurantului Shinoda. Persoana care ne-a întâmpinat la intrare l-a recunoscut pe tata şi ne-a poftit în salonul de alături. Mobilierul, materialele folosite la construcţie, priveliştea minunată oferită de grădină arătau cu câtă grijă fusese gândit totul şi ce mult se investise. Tata l-a invitat şi pe domnul Kosakai la masă, dar el a refuzat, spunând că mâncase de prânz. Ne-a zis că ne aşteaptă în maşină şi ascultă radioul.

Numai grădina singură are pesemne peste trei mii de metri pătraţi. Pare simplă la prima vedere, dar e o adevărată încântare, impresionând şi prin armonia uluitoare dintre copacii mari, bine îngrijiţi, şi bolovanii uriaşi acoperiţi cu un strat gros de muşchi.

O femeie îmbrăcată în chimono, cam de vârsta mea sau un pic mai mare, a intrat îndată în salonul în care ne aflam. Tata mi-a prezentat-o ca fiind patroana localului şi, după ce i-a spus că sunt fiica lui, a rugat-o să ne aducă ceea ce comandă el de obicei. L-am întrebat puţin încruntată dacă se refugiază deseori aici. Mi-a explicat că-şi invită clienţii aici de mai bine de cinci ani. Nu ştiu numele patroanei, dar are cu siguranţă un sponsor foarte bogat.

Ne-a adus mâncăruri specifice regiunii Kyōto şi, în timp ce aranja farfuriile şi holurile pe masă, a întreţinut cu tata o conversaţie foarte plăcută. Eu m-am întors spre grădină, aţintind cu privirea un colţişor mai îndepărtat, în care nenumărate frunze ruginii fâlfâiau în aer în bătaia vântului.

După ce patroana a ieşit, tata m-a întrebat ce părere am despre ea. I-am spus că este o persoană remarcabilă, cu o ţinută excepţională şi, pe deasupra, foarte frumoasă. Tata mi-a mărturisit că e impresionat de frumuseţea ei, spunându-mi că este bogată, inteligentă şi foarte muncitoare totodată, dar nu-i place vocea ei. I-am răspuns că vocea nu contează, însă tata a obiectat:

— Ba da, vocea este foarte importantă. Ea spune multe despre caracterul unei persoane. Un doctor priceput îşi dă lesne seama de starea de sănătate a pacientului după inflexiunile vocii.

Faţa i s-a luminat într-un zâmbet larg pe când se servea cu beţişoarele din bolurile lăcuite.

— Vocea ei n-are pic de rafinament.

După ce am terminat şi desertul, constând din fructe proaspete, tata a indicat un loc dincolo de grădină, zicând:

— Treptele de piatră de acolo ajung la un mic templu de unde priveliştea oferită de frunzele ruginii îţi taie răsuflarea.

Şi-a încălţat saboţii de grădină puşi la dispoziţie de restaurant şi mi-a spus, apăsat, să-l însoţesc. Mi-am dat seama că vrea să vorbească ceva cu mine.

Dincolo de un pin mare, am dat peste treptele din piatră atât de înguste, încât n-am putut păşi alături.

Am ajuns sus frântă. Mi-am scos batista, am pus-o pe jos şi m-am aşezat în spatele tatii. Privindu-l atentă, l-am întrebat:

— N-ar fi cazul să lucrezi mai puţin?

— La vârsta mea am ajuns să înţeleg foarte bine ce înseamnă să munceşti. Fără muncă nu se poate trăi, aşa că am de gând să-mi văd de treabă mai departe.

A privit în zare evantaiul de frunze ruginii şi a rupt brusc tăcerea:

— Am auzit de la Ikuko despre scrisorile din ultimul an, plicuri burduşite, fiecare purtând semnătura altei femei. Acum vreo lună am plecat la serviciu spre prânz. Când să ies pe poartă, am văzut o scrisoare în cutie şi i-am dat-o lui Ikuko. Îţi era adresată ţie, iar expeditoarea se numea Michiko Hamazaki.

Tata s-a întors şi m-a privit în ochi.

— Scrisul mi-a stârnit amintiri plăcute.

Ne-am uitat unul la altul. Tata m-a întrebat:

— Ce mai face Arima?

M-am hotărât pe loc să-i spun totul, dar nu ştiam cu ce să încep. I-am povestit tot ce mi-a venit în minte, fără nicio ordine, începând cu întâlnirea întâmplătoare de pe muntele Zaō, despre corespondenţa noastră, amănunte legate de sinuciderea lui Yukako, despre cum te descurci în prezent şi altele. În timp ce vorbeam, mi-au dat lacrimile şi tata m-a rugat, cu blândeţe, să mă liniştesc.

Când am terminat, inima îmi bătea nebuneşte. Tata a tăcut o vreme. Apoi, cu ochii plecaţi, m-a întrebat:

— Katsunuma îţi dă toată leafa?

Am încuviinţat. A căzut puţin pe gânduri şi a afirmat sec:

— Individul acela nu face două parale.

Mi-a spus că a pus nişte detectivi pe urmele lui şi a aflat că are o amantă la Kōbe.

— Presupun că ştii şi tu de multă vreme. Are cu ea o fetiţă care a împlinit trei ani. Cred că îşi ia ore suplimentare ca să le întreţină.

Şi-a aprins o ţigară şi m-a întrebat:

— Îţi displace Katsunuma? Crezi că o să ajungi vreodată să ţii la el?

N-a aşteptat răspunsul meu şi a adăugat, supărat:

— Dacă vrei să-l părăseşti, n-ai decât. Eşti liberă să faci ce vrei. Nu e cazul să-ţi petreci restul vieţii cu un om care nu-ţi place. Eu ţi l-am băgat pe gât. Nu ştiu unde mi-a fost capul de m-am înşelat atât de amarnic. Ţi-am pricinuit numai necazuri.

A tăcut.

Controlându-mi vocea, am reuşit să articulez câteva cuvinte:

— Din cauza mea a ajuns Katsunuma astfel. El s-a trezit într-o situaţie neplăcută, luându-mă de nevastă. N-am fost nicio clipă în stare să-l iubesc.

N-am mai scos o vorbă multă vreme. Tata a privit şi el nemişcat frunzele de toamnă. M-am gândit la Katsunuma. Am încercat să nu-l pomenesc în scrisori. Cred

că şi acest lucru simplu îţi poate spune multe despre sentimentele mele faţă de el. Însă nu e om rău. Citeşte cărţi dificile despre istoria Asiei şi este foarte devotat cercetării şi cursurilor sale. Îşi îndrumă studenţii cu dăruire. Ca tată, a fost la fel de amărât ca şi mine şi îl iubeşte mult pe Kiyotaka, deşi nu mărturiseşte. L-am văzut de nenumărate ori pe pajiştea din faţa casei aruncându-i mingea lui Kiyotaka pentru a-l ajuta să devină mai rezistent. După aceea se aşeza turceşte pe covorul din sufragerie, îl punea în poală şi stăteau mult de vorbă, ca de la tată la fiu. De ce n-am reuşit să-l iubesc? Oare ce simţea când mă vedea atât de indiferentă? Mă întrebam ce se va întâmpla după ce nu mai e tata. Împlineşte în curând şaptezeci şi unu de ani, dar nu ştiu dacă apucă să-l vadă pe Kiyotaka la majorat.

Tata stătea în continuare cu spatele la mine şi, pe când îi priveam costumul oliv, încercam să-mi închipui ce putea vorbi Katsunuma cu Kiyotaka. Mi s-a pus un nod în gât. Prin faţa ochilor mi-au trecut siluetele lui Katsunuma şi a studentei, îmbrăţişaţi în poarta aceea, în amurg. Abia atunci, pentru prima oară de când eram cu el, am simţit o fărâmă de afecţiune.

M-am ridicat şi m-am uitat la copacii deşi din jur. Pe când priveam frunzele dansând vesele în lumina soarelui, în nuanţe de roşu, galben, verde, ruginiu, i-am spus tatii că vreau să-l părăsesc pe Katsunuma.

— N-are decât să fie, în ochii lumii, soţul acelei femei şi tată al fetiţei de trei ani. Eu n-am de gând să mă recăsătoresc. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să-l cresc cum se cuvine pe Kiyotaka. Tată, te rog, ajută-mă!

Tata a mai fumat o ţigară şi a strivit chiştocul sub talpa sabotului. S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Bine, am înţeles.

S-a ridicat şi am început să coborâm treptele din piatră pline de muşchi.

Înainte să-ţi scriu scrisoarea asta, am recitit tot ce

am primit de la tine. În sufletul meu s-au dat numeroase bătălii, un vârtej de sentimente greu de transpus în cuvinte. Am să încerc să-ţi explic. Ai menţionat la un moment dat că, văzându-ţi propria viaţă, ţi-a fost frică să mai trăieşti. Dar nu socoţi că experienţa este cel mai de preţ lucru, indiferent dacă viaţa-i scurtă sau lungă?

Stau cu stiloul în mână şi nu ştiu cum să termin ultima scrisoare pe care am de gând să ţi-o adresez. Mă întreb de ce mi-au venit în cap cuvintele acelea pe când îl ascultam pe Mozart: „A trăi şi a muri înseamnă probabil acelaşi lucru”. Pur şi simplu din senin! însă, după ce am aşternut cuvintele pe hârtie, mi-am dat seama că ele te-au stârnit să-mi povesteşti lucruri pe care nu le ştiam. Nu-mi stau în fire asemenea vorbe. Şi nici ceea ce şi-a închipuit patronul cafenelei Mozart că aş fi afirmat eu în legătură cu soarta şi cu misterele universului. Mă trec şi-acum fiori când mă gândesc.

Yukako şi-a înfipt cuţitul în gât şi a murit. Tu te-ai privit murind, dar ai revenit la viaţă. Bătrânul şi singuraticul meu tată munceşte mai mult ca niciodată. Sōichirō Katsunuma poartă în suflet povara propriului secret şi este cu siguranţă îngrijorat de soarta fetiţei sale de trei ani. Eu şi Kiyotaka am stat pe o bancă din grădina cu dălii şi am privit întinderea nemărginită de stele în clipele în care tu urmăreai jocul pisicii cu şoarecele. Încurcate sunt iţele sorţii şi misterioase căile universului!

Aş putea să-ţi scriu la nesfârşit, însă a sosit momentul să pun punct. În acest univers, cel care ascunde atâtea mistere, eu mă rog pentru fericirea ta şi a lui Reiko. După ce o să pun scrisoarea în plic, o să scriu adresa şi o s-o timbrez, am de gând să ascult *Simfonia 39* de Mozart. N-am mai auzit-o de luni de zile. Rămâi cu bine şi ai grijă de tine.

Aki